JANETTE OKE

În așteptarea zilei de mâine

Va fi ea încrezătoare în chemarea stăruitoare a Nordului?

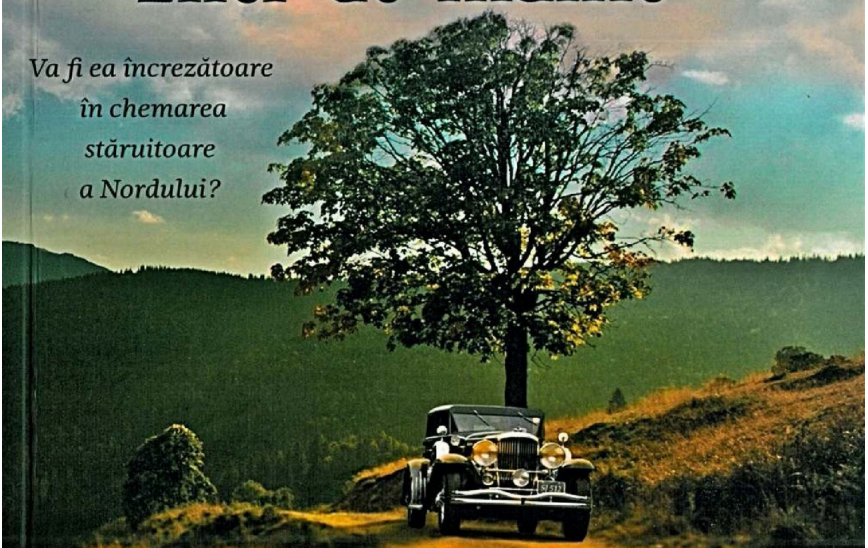

VESTUL CANADIAN 6

JANETTE OKE

În aşteptarea zilei de mâine

Traducere de Cristina Giurgiu

Seria *Vestul canadian*, vol. 6

Casa Cărţii, Oradea
2013

Copyright © 2001 by Janette Oke
Originally published in English under the title
When Tomorrow Comes
by Bethany House
a division of Baker Publishing Group.
Grand Rapids, Michigan, 49516, USA
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărţii, Oradea.

În aşteptarea zilei de mâine
Janette Oke
Copyright © 2013 Casa Cărţii
OP 2, CP 30.
410670, Oradea
Tel. /Fax: 0259 – 469057; 0359 – 800761; 0728 – 874975
E-mail: infoecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Oke, Janette
În aşteptarea zilei de mâine / Janette Oke; trad.: Cristina Giurgiu. — Oradea: Casa Cărţii, 2013
ISBN 978 – 606 – 8282 – 70 – 1 I. Giurgiu, Cristina (trad.)
821.111 (71) – 31 = 135.1

Traducerea: Cristina Giurgiu
Editarea: Fidelia Stroie
Tehnoredactarea şi corectura: Timeia Viman
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Cu profundă recunoştinţă faţă de Dumnezeu,
pentru ajutorul Său care nu dă greş,
pentru călăuzire şi răspunsuri la rugăciune
în fiecare domeniu al vieţii mele.

El este măreţ – şi El este bun.

CAPITOLUL 1

Vântul o trezi pe Christine, izbind crengile de geamurile acoperite cu un strat gros de gheaţă, împrăştiind, cu neîmblânzită forţă, cristale de zăpadă pe pereţii din bârne ai căsuţei. Strecurându-se pe hornul de cărămidă, şuiera un cântecel de jale, precum o făptură mitologică. Fără a-şi deschide ochii, Christine ştiu că ziua aceea nu va fi una plăcută. Însă zâmbi, animată de o ciudată mulţumire şi se ghemui mai bine sub păturile călduroase ce-o acopereau.

Bocetul înăbuşit al vântului de nord o făcu să se ducă cu gândul în trecut, cu câţiva ani în urmă – era mai degrabă o senzaţie decât o amintire. Nu frica era sentimentul de care fusese cuprinsă, copil fiind, în timp ce asculta gemetele vântului într-o dimineaţă de iarnă. Nici frustrare pentru faptul că urma să rămână închisă în casă. Ci mulţumire. Obişnuia să-şi scoată cărţile cu ilustraţii preferate înaintea căminului în care ardeau pocnind lemnele de brad, trecându-şi degetele de la picioare prin moliciunea blănii de urs ce acoperea duşumeaua. Aproape că simţea mirosul terciului fierbinte pregătit pentru masa de dimineaţă, ce-i făcea stomacul să protesteze.

Gândindu-se la anii aceia, Christine aproape că se simţea din nou ca un copil. Se simţea în siguranţă, protejată, la căldură, iubită. Era un sentiment încântător, ce-o învăluia precum una din păturile acelea groase de lână de la Hudson’s Bay.

Se smulse din reverie şi îşi schimbă poziţia, fără tragere de inimă. Se întreba ce ar fi mai plăcut – să-şi tragă păturile până la bărbie, ascultând strigătele neîmblânzite, însă zadarnice ale furiosului intrus ce părea dornic să-şi impună voinţa în faţa celor ce locuiau în căsuţă

sau să se ridice din pat, din siguranţa propriului dormitor, ca să-l privească dezlănţuindu-şi furia.

Puterea tenace a furtunii îi aminti Christinei de faptul că părinţii ei, de multă vreme obişnuiţi cu Nordul, reuşiseră să păcălească şi de această dată vitregiile naturii. Indiferent cât de mult ar fi lovit, luptat şi răbufnit furtuna, ei se aflau la căldură şi în siguranţă. Pereţii căsuţei de lemn pe care tatăl ei o construise pentru familia sa erau încă rezistenţi şi solizi. Micul şopron din partea sa estică era plin cu vârf cu buşteni de brad şi mesteacăn. Felinarele erau curăţate şi luminau strălucitor. Ştia că bucătăria era deja încălzită şi încărcată de aromele cafelei fierbinţi şi ale pâinii cu scorţişoară.

În cele din urmă, Christine cedă. Îşi trecu picioarele peste marginea patului, gata să ignore răcoarea încăperii în timp ce bâjbâia în semiîntuneric după halatul pe care-l aruncase pe un scaun din apropiere, cu o seară în urmă.

Înfăşurând halatul în jurul trupului în timp ce ieşea din încăpere, zări lumina flăcărilor în căminul din camera de zi şi o rază gălbuie răzbătând dinspre bucătărie. Se îndreptă într-acolo, ştiind exact ce va găsi.

Urma să-şi găsească tatăl aşezat la masă, având deja în mână o cană cu cafea aburindă. Mama ei se afla probabil în faţa sobei mari, de fier, mestecând într-o cratiţă terciul fierbinte. Un morman mic de pâine prăjită avea să se adune în încălzitorul sobei, în timp ce terciul era servit. Câinele, cu capul aşezat pe labe, era întins pe covor lângă uşă – în cazul în care cineva s-ar fi decis să-şi asume riscul de a se aventura afară.

Mama Christinei se răsuci auzind pasul uşor al acesteia.

— Te-ai trezit devreme, remarcă Elizabeth zâmbind. Am crezut că vei dormi mai mult Ziua asta ne va ţine mai aproape de foc.

Christine încuviinţă şi traversă încăperea spre

singura fereastră. Cu vârful degetelor făcu o mică deschizătură în stratul de chiciură.

— Am auzit vântul. Îmi era bine sub pături, dar n-am putut rezista tentaţiei de a arunca o privire afară, la furtună.

Wynn îşi schimbă poziţia.

— Niciodată n-ai putut, comentă el clătinând încet din cap.

Cuvintele fuseseră rostite ca o afirmaţie, însă ascundeau parcă o întrebare. Ce anume la aceste furtuni o atrăgea atât de mult pe Christine?

— N-am avut parte de o furtună adevărată nici măcar o dată, cât timp am stat în Edmonton, spuse Christine.

Rostise cuvintele pe un ton aproape melancolic, chiar şi pentru urechile ei.

— O, a nins. Mult. Şi a bătut vântul. Dar se pare că n-a reuşit niciodată să se dezlănţuie printre toate acele clădiri înalte. N-am auzit vântul şuierând şi vuind ca aici.

Chicoti auzind ironia propriilor cuvinte şi dorul după furtunile de acasă ascuns în spatele lor.

Elizabeth se întoarse pe jumătate spre ea.

— Îţi place şuieratul acela?

Se cutremură vizibil.

Christine privi prin ochiul pe care-l făcuse în geamul acoperit cu gheaţă.

— Cred că da.

Apoi chicoti din nou.

— Ei bine, cel puţin acum nu mai trebuie să-mi fac griji pentru tatăl tău. Obişnuiam să stau trează noaptea, teribil de îngrijorată.

Christine se întoarse de la fereastra unde privi vârtejurile alburii ce zgâlţâiau crengile copacilor. Da. Şi ea îşi amintea. Şi ea se îngrijorase, multe nopţi. Oricât de mult ar fi încercat Elizabeth să-şi păstreze temerile pentru sine când Wynn era afară, în furtună, Henry şi Christine

ştiuseră că mama lor nu putea fi liniştită. Christine îşi aminti bravele încercări ale lui Henry de a-şi linişti mama. *„Tata e obişnuit cu furtunile. Ştie ce are de făcut*”. Ea zâmbea, încuviinţa şi le sugera să pregătească floricele de porumb sau să joace „X şi O”, însă frământarea nu îi dispărea niciodată din priviri.

Christine strânse mai tare cordonul halatului în jurul taliei şi se îndreptă spre chiuveta din colţul încăperii ca să se spele pentru micul dejun. Şi ea era uşurată, mai mult decât realiza mama sa, pentru faptul că tata nu se afla undeva afară, mai ales acum, când temperatura era în scădere şi vântul năprasnic ar fi aşternut un strat gros de gheaţă alburie pe blana paltonului său. Privirea ei o căută pe cea a lui Wynn.

— Trebuie să pleci undeva astăzi?

El încuviinţă.

— Da, însă abia peste două ore.

Din nou privirea Christinei se îndreptă spre fereastră, unde lumina dimineţii încă se lăsa aşteptată.

— Atunci… De ce n-ai dormit *tu* mai mult? întrebă ea pe un ton jucăuş.

— Din obişnuinţă.

— Dar tu? o întrebă pe mama sa.

— A trebuit să mă trezesc şi să-i pregătesc domnului Obişnuinţă cafeaua, răspunse Elizabeth, pe acelaşi ton jucăuş.

Wynn chicoti. Christine ştia că el pregătea cafeaua de dimineaţă aproape la fel de des ca şi mama, însă nu spuse nimic.

— Vă lipsiţi amândoi de câteva ceasuri bune de somn, îi muştrului ea în glumă.

Wynn clătină din cap.

— Nu ne lipsim de ele. Ceasurile astea sunt perfecte pentru un timp liniştit. Citim. Discutăm. Pur şi simplu… Ne pregătim pentru ziua ce ne stă în faţă.

Elizabeth scoase un alt castron din bufet.

— Vrei să mănânci cu noi nişte terci?

— Ce fel de terci este? Nu-mi place…

— Ştiu ce nu-ţi place. Este ovăz. Nu secară.

— Vreau şi eu puţin.

— Ia-ţi o lingură şi o cană.

Christine se îndreptă spre bufet.

— Şi n-ar strica să mai prăjeşti câteva felii de pâine, o instrui mama sa. Nu credeam că te vei trezi atât de dimineaţă. Gemul de căpşuni este în cămară.

O rafală puternică de vânt lovi pereţii căsuţei. Până şi câinele îşi ridică capul şi scheună.

— Măi să fie… Dacă n-o să am şindrile de înlocuit după furtuna asta, o să fie mare minune, comentă Wynn strâmbându-se.

Ai impresia că o să smulgă tot acoperişul, să nu mai rămână decât bârnele. N-am mai auzit un vânt atât de furios de nu mai ştiu când.

Christine îşi aduse cana şi ibricul cu cafea la masă. Umplu din nou cana tatălui ei, turnă cafea în cana mamei şi a ei şi se întoarse la sobă. Era adevărat. Vântul bătea cu furie. Însă în casă era atât de cald şi bine. Ciudat, dar se simţea privilegiată. Specială.

— Sper că în prerie nu se stârnesc furtuni din acestea. M-ar îngrijora să ştiu că Henry…

— Ei acum, mama… Henry este foarte capabil să-şi poarte de grijă. Este bine instruit în tehnica supravieţuirii şi ştie…

Christine nu mai ascultă cuvintele tatălui ei, însă nu-şi putu ascunde un zâmbet. Rolurile se schimbaseră. Tatăl ei încerca s-o asigure pe mama ei cu privire la siguranţa fiului lor – şi nu fiul, care încerca s-o liniştească pe mama, asigurând-o că tatăl lor se va descurca în furtună.

Wynn îşi puse mâna peste cea a lui Elizabeth, într-un gest menit s-o liniştească, în timp ce aceasta din urmă se

aşează pe scaun. Încercă să zâmbească şi să încuviinţeze, însă Christine observă, încă o dată, că îngrijorarea nu părăsise cu totul privirea mamei sale. Degetele acesteia se strânseră în jurul mâinii ce o ţinea pe a ei, ca şi când ar fi vrut să se agaţe de promisiunea ce tocmai fusese rostită.

— A telefonat Henry? întrebă Christine, aşezându-se pe scaunul aflat în partea opusă lor.

— Săptămâna trecută.

— Am crezut că ne va anunţa când vor stabili data nunţii.

— Aşa a spus. Însă probabil că n-au stabilit-o.

O altă rafală de vânt zgudui geamurile.

— Sper că nu se aşteaptă să călătorim pe o astfel de vreme.

Privirea Christinei se îndreptă spre fereastră.

— Nu va ţine mult. Niciodată nu ţine mult, răspunse tatăl ei.

Era adevărat, furtunile nu ţineau mult. Însă când o asemenea furtună se abătea cu apucătura-i de gheaţă asupra ţinutului, aveai impresia că nu mai are de gând să plece.

— Oare chiar ninge? Sau doar viscoleşte zăpada căzută noaptea trecută? se întrebă Christine.

Wynn râse încetişor.

— N-ai cum să-ţi dai seama. Am scos câinele afară mai devreme şi n-am putut zări la doi paşi în faţa mea. În parte, din cauza întunericului – dar chiar şi cu lumina de la geamuri, tot n-am putut vedea.

— Cred că n-o să plec astăzi, îşi spuse Christine.

Elizabeth o privi cu ochi măriţi.

— Doar nu plănuiai…?

— Nu, nu chiar, se grăbi Christine s-o asigure. Dar chiar trebuie să caut o slujbă. Nu pot să stau aici şi…

— Credeam că ne-am pus de acord că o să aştepţi până după nunta lui Henry.

Christine ridică din umeri.

— Într-adevăr, ai sugerat asta. Dar Henry nu pare a se grăbi să stabilească data. Nu pot sta aici pur şi simplu, pe cheltuiala ta şi a lui tata.

— Nu stai pe cheltuiala noastră. Ne place să te avem aici, cu noi. Tovărăşia ta compensează cu mult puţinul pe care-l consumi. Ne-ai oferit un ajutor de nădejde când te-ai oferit să lucrezi grădina, să cureţi pivniţa de rădăcinoase, să greblezi frunzele şi…

Christine zâmbi în timp ce lista devenea tot mai lungă. Era un sentiment plăcut să ştii că este nevoie de tine acasă. Dar era adultă de acum. Experimentase viaţa pe cont propriu. Avea nevoie să iasă din acest cuib confortabil, intim şi să fie pe propriile-i picioare.

În ciuda căldurii din bucătărie însă, simţi un fior gândindu-se la întoarcerea în oraş. Nu se prea împăca cu viaţa acolo. Îi plăceau spaţiile deschise, libertatea pe care i-o oferea viaţa sub cerul liber. Natura – chiar în furia-i dezlănţuită – era una cu sufletul ei.

Oraşul părea a o sufoca cu ritmu-i alert, îngrămădeala şi alergătura necontenită a oamenilor.

— Crezi că domnul Kingsley îţi va da recomandare?

Întrebarea strecură un nou fior în sufletul Christinei. Oare domnul Kingsley, fostul ei şef, mai era încă supărat din cauză că refuzase să se căsătorească cu fiul lui? Dacă da, urma să fie drept? Ea fusese o angajată bună. Nu – mai mult decât bună. El îi apreciase munca, mai mult decât a celorlalte funcţionare din birou. Cu siguranţă, nu-i va pune în pericol viitoarea poziţie, doar de dragul răzbunării.

Însă Christine nu era sigură. Poate că ar fi fost mai înţelept să nu rişte să-i ceară recomandare.

— Nu ştiu, îi răspunse mamei sale, cu tensiune în glas.

— Ei bine, ai primit prima ta slujbă fără a avea vreo recomandare. Sunt sigură că vei reuşi s-o faci din nou.

Tatăl ei părea încrezător că nu va avea probleme să-şi găsească de lucru.

— Îmi doresc să fi existat un Joc aici…

Christine nu-şi continuă gândul. Vântul nu păru a-l tulbura, lăsându-l să plutească pentru ca fiecare dintre cei aflaţi în jurul mesei să cugete la el. Mai discutaseră despre asta şi înainte, încercând să găsească în orăşelul lor un loc de muncă, pentru ca fata să nu mai fie nevoită să-şi părăsească din nou familia.

— Chiar dacă te-ai muta undeva în apropiere, la căsuţa ta, spusese Elizabeth, ştii că eşti bine-venită aici ori de câte ori vrei…

Însă, de fiecare dată, încercările se dovediseră a nu avea sorţi de izbândă. Nu se găsise nimic pentru Christine în micul oraş sau în vecinătate.

— Poate că ar trebui să accepţi invitaţia mătuşii Mary de a li te alătura în Calgary, spuse Elizabeth, părând preocupată să-şi întindă gemul pe felia de pâine prăjită.

— Dar e atât de departe de casă.

— Cel puţin vei avea alături o parte din familie. Iar trenul…

— Trenul e încet ca un melc. Opreşte în fiecare orăşel de pe calea ferată. Data trecută am crezut că nu vom ajunge niciodată în Calgary. Pe urmă mai trebuie şi să…

— Ştiu, oftă Elizabeth. E greu. Sunt prea mulţi kilometri care ne despart.

— Am nevoie de propria mea maşină, asta-i. Atunci aş putea…

— Vai de mine!

Elizabeth îşi ridică braţele.

— Atunci n-aş mai pune pleoapă pe pleoapă. Cu propria ta maşină… Singură… Şofând prin pustietăţile astea. Nu cred că mi-aş găsi liniştea nici măcar o clipă.

— O, mama.

— E adevărat, spuse Elizabeth, apărându-şi poziţia. E

suficient de greu să-l ştiu pe Henry într-una din acele… Şi el e bărbat. Dar tu? Ce s-ar întâmpla dacă ai face pană sau…?

— Aş schimba roata.

— Cum ai putea…?

— Cu cricul. Toate maşinile au cric. Nu trebuie decât să… Ei bine, m-am uitat odată la un bărbat cum schimba roata. Nu părea a fi atât de complicat. Orice femeie ar putea face asta.

Elizabeth îşi ridică privirea în tavan şi-şi aruncă din nou braţele în aer. Wynn chicoti. Afară, furtuna continua să urle.

— Ai prefera să mă ştii afară, într-o sanie trasă de câini?

Întrebarea era, mai degrabă, o tachinare, însă Elizabeth nu acceptă momeala.

— Da, cred că te-aş prefera. Cel puţin câinii nu au pană, nu se opresc dintr-odată… Nu fierb şi nu scot aburi şi nu se împotmolesc în noroi sau în zăpadă.

Christine izbucni în râs.

— Dar pentru tata îţi făceai griji când era plecat cu câinii.

Expresia de pe chipul lui Elizabeth trăda faptul că fusese prinsă în propria-i capcană, însă femeia refuză să cedeze.

— Era diferit, spuse ea.

— În ce fel?

— Ei bine, nu din cauza câinilor îmi făceam eu griji.

— Atunci din ce cauză?

— Din cauza… Vreunui beţivan sau a vreunui nebun înarmat cu un cuţit… Sau cu o armă. Din cauza… Vreunei furtuni neaşteptate sau a unui râu sau lac acoperit cu o pojghiţă de gheaţă periculos de subţire. Din cauza fulgerelor care puteau declanşa incendii în păduri. Din cauza acestor lucruri.

— Mama, anunţă Christine, eu cred că eşti o specialistă în îngrijorare.

Spusese asta pe un ton plin de afecţiune, nu de condamnare.

Răspunsul lui Elizabeth constă în a se ridica de la masă şi a le umple cănile cu cafea. Christine îşi privi mama cu dragoste. Ştia că, de-a lungul anilor, mama ei încercase să aducă fiecare îngrijorare înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Nu era greu să te rogi pentru temeri şi îndoieli. Însă a lăsa problema în seama lui Dumnezeu era, uneori, un lucru mult mai dificil. Elizabeth îi spusese Christinei odată, cu ceva vreme în urmă, că avea obiceiul de a-şi lua îngrijorările înapoi. De a trece din nou prin filtrul inimii şi al minţii acea problemă. De a se agita atunci când ar fi trebuit să se odihnească în credinţă. Spusese că are în spate ani de experienţă şi totuşi… Totuşi… Se întreba dacă nivelul încrederii ei se îmbunătăţise – sau se înrăutăţise. Christine o îmbrăţişase atunci şi-i spusese că ea nu-i putea răspunde la întrebarea asta, însă ce ştia era că mama ei fusese un exemplu, atât pentru Henry, cât şi pentru ea, de-a lungul anilor, un exemplu de încredere profundă în Dumnezeu.

Acum Wynn admise:

— Cred că şi eu m-aş îngrijora puţin dacă te-aş şti singură pe drumuri, într-o maşină. Maşinile astea par a… A avea nevoie de o mână de bărbat. Cel puţin aici, în ţinuturile astea pustii.

Christine îşi privi lung tatăl. Wynn nu fusese niciodată tipul acela de om care să spună ce era potrivit pentru o femeie şi ce era potrivit pentru un bărbat. Probabil că pe chip îi apăruse o expresie de surprindere, căci Wynn se grăbi să continue.

— Nu spun că o femeie n-ar putea face acele lucruri să schimbe roţi, să umple radiatoare şi treburi din acestea. Însă mie îmi pare că n-ar trebui s-o facă. E o muncă grea,

murdară. Nu se prea potriveşte cu fuste curate şi mâini delicate.

Înainte ca Christine să răspundă, tatăl ei continuă:

— E ca în războiul ăsta.

Războiul. Da, Canada era acum în război. Christine simţi un alt fior. Adevărat, nu părea real – şi la fel de adevărat, se desfăşura la mare depărtare. De fapt, pe un alt continent. Însă realitatea era că ţara lor se afla acum, oficial, în război. Christine, împreună cu mulţi alţii, avusese un adevărat şoc să citească informaţiile crunte şi terifiante în ziarele din 1 septembrie 1939. Germania invadase Polonia. Ziua următoare, ziarele publicaseră cu litere de-o şchioapă că Marea Britanie declarase război. Canada, o ţară independentă, îi urmase exemplul o săptămână mai târziu. Tineri bărbaţi canadieni – ba chiar unele femei – se grăbiseră să se înroleze şi să se alăture cauzei. Christine se surprinse întrebându-se dacă asta ar fi trebuit să facă şi ea. Să-şi apere ţara. Să devină parte a trupelor ce urmau să stăvilească năvălirea duşmană. Nu îndrăznise să spună nimic părinţilor.

Dintr-odată i se păru că vântul îngheţat de afară reuşise să se strecoare în mica bucătărie. Christine îşi văzu mama cutremurându-se şi, inconştient, îşi strânse halatul mai bine în jurul trupului.

— Înţeleg pentru ce tinerii bărbaţi sunt nerăbdători să-şi apere ţara – şi valorile în care credem. Dacă aş fi fost mai tânăr, mai capabil…

Privirea lui Wynn se îndreptă spre piciorul rănit.

— Aş fi dorit să plec şi eu. Dar tinerele femei? Nu mi se pare chiar corect. Noroiul şi murdăria din tranşee nu este locul potrivit pentru femei.

— Dar ele nu stau în noroi şi mizerie, protestă Christine. Ele lucrează în dispensare, la cantine şi în birouri. Ele…

— Oroarea războiului ajunge şi la ele. N-o pot evita.

— Cum de am ajuns să discutăm despre subiectul ăsta… Morbid? protestă Christine. Era o dimineaţă perfectă şi, acum, uită-te la noi, vorbim despre război.

O dimineaţă perfectă? Vântul mugea şi smulgea tot ce întâlnea în cale. Zăpada biciuia şi lovea cu putere pereţii căsuţei. Temperatura scăzuse periculos de mult, iar vântul geros era cu totul potrivnic omului şi fiarelor, deopotrivă. Totuşi, focul încă ardea jucăuş, aburul cafelei fierbinţi încă se înălţa din căni, stomacul le era plin, picioarele încălzite în papucii confortabili de casă. Erau în siguranţă aici, în mica lor lume.

— Până când va lua sfârşit, conflictul ăsta va afecta tot ce gândim sau facem, prezise Wynn.

Era o afirmaţie gravă.

— Ieri am pierdut un alt ofiţer, tânăr. Spune că trebuie să plece, altfel nu se mai poate suporta. Înţeleg asta. Şi eu m-aş simţi la fel.

Christine ştia că mulţi tineri ofiţeri din poliţia canadiană împărtăşeau această opinie. Oare şi Henry se afla printre ei? însă el era logodit cu Amber. Oare era gata să se despartă de ea şi de micul ei Danny? Putea face asta?

— Ştiai că John Beavertail şi Wynn Ermineskin s-au înrolat şi ei?

Christine nu ştiuse. Ambii tineri erau din familiile din sat ce îmbrăţişaseră credinţa creştină. Amândoi fuseseră şcoliţi în mica şcoală a mamei ei şi erau o mărturie pentru poporul lor. Familia Ermineskin îşi numiseră copilul după ofiţerul pe care-l admirau atât de mult. Wynn nu era un nume obişnuit pentru cei din tribul Creă până când tatăl ei le câştigase încrederea. Christine simţi un nod în stomac.

Nu era drept. Nu era corect. Pentru ce acest om – acest Hitler – avea impresia că putea lua în stăpânire întreaga lume? De ce? De ce nu-l lovea Dumnezeu? Nu era corect. De ce să moară oameni buni? De ce tineri – bărbaţi şi femei – să fie chemaţi să-şi dea viaţa pentru a opri un

asemenea rău?

Christine se ridică de la masă.

— Mai bine mă duc să mă îmbrac, spuse ea drept scuză.

În realitate, dorea doar să plece de acolo. Să scape, oarecum, de prezenţa unui război îndepărtat ce părea a atârna în aerul încăperii ca un giulgiu ce învăluise ţara întreagă – lumea întreagă – în ghearele-i pline de răutate.

Cineva trebuie să-l oprească, se surprinse gândind în timp ce se îndreptă în grabă spre camera ei.

Apoi îi veni în minte un gând nou. *Asta e exact ceea ce încearcă ei să facă – toţi tinerii bărbaţi şi femei care s-au grăbit să se înroleze*. S-*au oferit – chiar cu ultima suflare, la nevoie – ca să încerce să oprească valul acesta al răutăţii de peste ocean*.

Oare de ce gândea că ar putea sta acasă, bucurându-se de lume, aşa cum o cunoscuse? Oare ea n-ar trebui să plece? Oare viaţa ei era mai preţioasă decât a celor care deja plecaseră? Şi totuşi…

O senzaţie instantanee de teamă şi spaimă îi cuprinse inima, iar chipul i se îmbujoră de ruşine. Nu era greu să rostească vorbe. Ea, cu părerile ei referitoare la ce-ar putea face o femeie dacă şi-ar pune ceva în minte. Însă era o laşă. Nu dorea să meargă. Ar fi urât mizeria şi noroiul războiului descris de tatăl ei. Nu dorea să se confrunte cu posibilitatea morţii, cu posibilitatea ca un glonţ duşman să-i pătrundă în carne.

Când ajunse în cameră nu se îmbrăcă, aşa cum spusese, ci se aruncă cu faţa în jos pe pat. Răceala din inima ei era mult mai mare decât cea din încăperea neîncălzită. *Doamne*, strigă ea, *câţi alţii trec prin…* P*rin suferinţa asta*? *De unde să ştiu dacă este bine să plec…* S*au să stau*? *Vreau să mă rog – să te implor – să ne protejezi. Să-i protejezi pe cei dragi mie aici. Să-i fereşti de rău. Dar este corect*? *Este drept*? *Nu ştiu. Pur şi simplu nu*

ştiu. *Atunci*, *cine va merge*? *Cine va opri nebunia asta*? *Setea asta de putere*? *Răutatea războiului*. *Nu e drept*.

În timp ce se ruga, totuşi, Christine ştia că lumea nu fusese niciodată dreaptă. Sau corectă. Încă din clipa în care Adam şi Eva au gustat din acel fruct al grădinii, declanşând toată acea furie, ură şi răutate a celui rău. Dintotdeauna au existat oameni care au luptat împotriva lui. Dintotdeauna au existat oameni care au fost gata să plătească preţul împotrivirii. Adevărat, nu era dreaptă – dar aşa era lumea. Iar ea, ca orice alt om care a păşit pe pământ, trebuia să se decidă când şi unde urma să-şi spună cuvântul.

CAPITOLUL 2

Aşa cum spusese tatăl ei, furtuna se potoli curând, lăsând în urmă o lume albă, sclipitoare. Uriaşe mormane de zăpadă se înălţaseră în jurul casei, blocând cărările ce duceau la cişmea şi la şopronul ce adăpostea lemnele pentru foc. Strălucirea razelor de soare ce se reflectau în cristalele albe de zăpadă izbeau privirea celui ce se avânta afară, făcându-l să-şi mijească ochii. Christine, înfofolită bine la insistenţele mamei sale, îşi croi cu anevoie drum prin nămeţi, încercând să cureţe cărăruia dintre clădire şi şopron. Se simţea bine afară. Se simţea bine să-şi folosească tăria şi forţa braţelor împotriva unei forţe a naturii pe care se vedea în stare s-o înfrunte. Cu fiecare lopată de zăpadă aruncată deoparte, făcea un pas înainte în cucerirea teritoriului în propriul ei război. Treptat, frământarea lăuntrică începu să scadă şi ea, deşi ştia că încă mai avea mult drum de străbătut până la aflarea răspunsului la conflictele din inima şi mintea ei.

Nu departe de ea, câinele se zbenguia prin nămeţi, săltând şi împrăştiind în jur albeaţa pufoasă precum o

spumă groasă, în clipa următoare, se întindea în nămeţi rostogolindu-se, înfigându-şi cât mai mult cu putinţă spatele şi capul în zăpadă, zvârcolindu-se şi răsucindu-se de parcă ar fi vrut să se îngroape în răceala ei. Christine izbucni în râs urmărindu-i comicăriile. Parcă era un copil ce se pornise la joc.

Uşa bucătăriei se deschise şi, în cadrul ei îşi făcu apariţia Elizabeth, ştergându-şi mâinile pe şorţ. Strigă, iar entuziasmul îi făcu glasul să pară strident.

— Henry e la telefon.

Christine se grăbi să lase deoparte lopata, îşi scoase mănuşile şi-şi scuturǎ zăpada de pe încălţări în timp ce se îndreptă spre uşă.

— De Crăciun, spuse Elizabeth în timp ce Christine trecu pe lângă ea. S-au hotărât s-o facă de Crăciun.

Christine nu se opri să-şi scoată ghetele. Timpul la telefon era preţios şi costisitor. Apucă grăbită receptorul.

— Alo.

— Chrissy. Bine te-am găsit.

Nu trebuia să-şi irosească timpul spunându-i ceea ce aflase deja. Însă, apoi, ea însăşi irosi minutele întrebându-l cu nesăbuinţă:

— Unde eşti?

El chicoti.

— Unde e de presupus să fiu. De ce?

— Îmi pari atât de… Atât de aproape.

— Aşa se întâmplă după o furtună bună. Aerul pare mai limpede.

— Nu se aude niciun pocnet, remarcă Christine. Nu-mi vine să cred…

— Lasă vremea, o întrerupse Henry. Am lucruri mai importante de discutat.

— Mama spune că va fi de Crăciun, răspunse Christine încercând să-şi adune gândurile.

— De Crăciun.

— E minunat. Dar… Curând.

— N-am vrut să mai aşteptăm. N-avem de ce. În plus, Danny este nerăbdător…

— Nu da vina pe sărmanul Danny, îl tachină Christine.

Henry râse, un râs plin de veselie. Christine nu-l auzise niciodată atât de fericit. Ea însăşi se simţi fericită şi uşurată. Dacă Henry urma să se căsătorească de Crăciun, înseamnă că nu avea intenţia de a se înrola. Nu le putea face un lucru ca acesta lui Amber şi lui Danny. Uşurarea o făcu să se simtă slăbită.

— Amber ar vrea să vorbească cu tine, interveni Henry în gândurile ei învolburate.

Urmă un moment de tăcere, timp în care receptorul fu încredinţat altcuiva.

— Christine. Mi-aş dori să putem vorbi faţă în faţă cu privire la planurile noastre de nuntă şi nu la telefon, pe fugă, se auzi vocea caldă. Aş vrea să te am domnişoară de onoare. Ce zici?

Christine simţi cum inima îi bate mai repede.

— Mi-ar plăcea mult.

— Mă bucur din toată inima.

— Ce… Cu ce vrei să mă îmbrac?

— Eu o să port un costum. M-am gândit că ai putea purta şi tu unul. Ceva să poţi purta şi după acest eveniment. Poţi să-ţi alegi culoarea. Al meu va avea culoarea… Alb spre crem.

— Henry va purta uniforma?

— Da. La fel şi domnişorul lui de onoare.

— Cine este?

— Un ofiţer dintre colegi. Laray.

— Şi el va purta uniforma, deci, repetă Christine, cu toate că avea deja informaţia asta.

— Da. Dar nu trebuie să te străduieşti să faci ceva care să se potrivească cu uniforma. Alege ce-ţi place ţie.

Un costum pe care să-l poţi purta şi după aceea.

Cu toate că nu se rostise niciun cuvânt despre război, acesta era prezent în gândurile lor. Nici măcar nu-ţi mai puteai plănui nunta fără a lua în considerare faptul că războiul era posibil să dureze şi fiecare cumpărătură, fiecare dolar cheltuit trebuia bine gândit. Cine ştie când va mai putea să-şi cumpere un costum nou?

— Mulţumesc, murmură Christine înainte ca Amber să-i mulţumească, la rându-i, cu căldură, înapoindu-i lui Henry receptorul.

— Acum – am altă cerere, reluă acesta conversaţia. La asta probabil că va trebui să te gândeşti mai pe îndelete. Eu… Vreau să-mi duc mireasa într-o scurtă lună de miere. Mă întrebam… Cum ştiu că nu ai nimic de lucru, dacă nu vei vrea să vii aici şi să ai grijă de Danny timp de o săptămână.

Christine îl iubea pe micuţul lui Amber, însă înainte de a putea răspunde, Henry se grăbi să adauge:

— Nu am acum nevoie de răspunsul tău. Gândeşte-te la asta. Înţelegem dacă nu va fi cu putinţă. Părinţii lui Amber vor fi bucuroşi să-l ţină la ei, însă mama ei lucrează şi mă tem că năzdrăvanul s-ar putea să-l obosească prea mult pe tatăl ei. Ne-am gândit…

— Mă bucur să pot sta cu el, spuse Christine degrabă. Va fi amuzant.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură.

— Nu ai treabă?

Christine râse.

— Henry, eu nu am nicio treabă.

— Dar s-ar putea…

— Nu acum. Mai ales că aşteptarea îmi oferă o scuză bună. O să caut ceva de lucru după Crăciun. Mama a tot încercat să mă ţină acasă.

— Atunci s-a rezolvat.

— Poţi să te bazezi pe mine.

— Excelent.

— Bine.

Ştia că el era pe punctul de a închide, însă îşi dorea să-l poată reţine încă câteva clipe. Însă ce putea spune? Apelul deja îl costase o mulţime de bani.

Era pe punctul de a-şi lua rămas bun, fără tragere de inimă, când el vorbi din nou.

— Chrissy? Ce-ar fi să vii mai devreme? S-o ajuţi pe Amber la pregătiri. Să-l cunoşti pe Danny mai bine, ca să se simtă mai în largul lui cu tine. Va trebui să locuieşti la mine, dar mai am o cameră liberă.

— Mi-ar plăcea, răspunse ea, neliniştită că s-ar putea răzgândi înainte ca ea să spună ce are de spus.

— Minunat!

Părea de-a dreptul încântat.

— Când?

— Vorbesc cu ai noştri. Te înştiinţez.

— Mă bucur, Chrissy, spuse el. Abia aştept.

— Şi eu, răspunse ea înainte de a-l auzi luându-şi rămas bun.

Auzi tonul. Cu mişcări lente, puse receptorul în furcă şi se întoarse spre mama ei.

— Vrea să am grijă de Danny în timp ce ei sunt în luna de miere, explică ea. Spune… Spune să mă duc mai devreme ca să ajut la pregătiri şi să-l cunosc mai bine pe Danny.

Nu ştia cum va reacţiona mama ei. Însă chipul acesteia se lumină de plăcere.

— Ar fi frumos, spuse Elizabeth. Ar fi frumos să aveţi un timp împreună înainte de a se căsători şi de a avea o familie căreia să-i poarte de grijă. Ar fi tare frumos. E bine că nu ţi-ai găsit de lucru. Altfel n-ai fi putut să mergi. Mă bucur mult…

— Şi eu mă bucur că pot pleca, spuse Christine. Mi-ar

plăcea să petrec timpul ăsta cu Henry şi cu micul Danny. Dar trebuie să-mi caut ceva de lucru. Am amânat destul. Întotdeauna ai spus că amânarea este vecină cu păcatul. Trebuie să mă debarasez de nostalgia asta şi să-mi continui viaţa. Trebuie.

Elizabeth întinse mâna şi dădu la o parte o şuviţă rebelă ce ieşise de sub căciula de lână a Christinei. Încuviinţă.

— Îndată după Crăciun şi după nuntă, spuse ea. Nu mai e mult.

Christine avu impresia că în privirea mamei sale se citea uşurarea.

— Deci, când crezi că ar trebui să plec? îndrăzni să întrebe.

— Ce ţi-a spus Henry?

— Păi, nimic clar. I-am spus că o să vorbesc cu tine şi cu tata.

— Nu cred că vei vrea să stai acolo prea mult.

Oare mama ei dădea înapoi, încercând să găsească un motiv pentru a o reţine mai mult?

— Este mijlocul lunii noiembrie, începu Christine. Nunta va avea loc peste o lună. Dacă e de dorit s-o ajut pe Amber, ar trebui să plec destul de curând, cred.

Se surprinse oarecum în defensivă.

— Va trebui să te ducem la Edmonton, ca să iei trenul. Drumurile sunt grele, mai ales după furtună.

— O să le cureţe.

— Da… Dar o să ia ceva timp.

— Tata va şti. Primeşte rapoarte.

— Laşi pete de apă pe jos.

Elizabeth arătă spre ghetele ude ale Christinei. Aceasta se întrebă dacă era o preocupare reală sau doar un mijloc de a-i distrage atenţia.

— O să şterg.

— Nu, du-te şi termină-ţi treaba. Şterg eu.

Christine îşi trase pe mâini mănuşile de lână şi porni spre uşă.

— Cred că o să scot câinele după ce termin.

— Dar nu e frig?

— Ne va face bine, la amândoi.

Elizabeth nu mai insistă.

— Asigură-te că te întorci la timp. Tatii îi place să mănânce la doisprezece şi jumătate.

— Mă întorc.

Christine închise uşa şi apucă din nou lopata. Aproape că isprăvise. Nu-l va face pe tatăl ei să aştepte cu masa de prânz. De fapt, hotărî ca plimbarea ei cu Teeko s-o ducă la biroul tatălui său. În drumul lor spre casă prin zăpadă, va avea timp să discute cu el unele lucruri ce-o tulburau. Avea atâtea în minte şi cu toate că se rugase cu sinceritate pentru îndrumare, avea sentimentul că o minte mai în vârstă şi mai înţeleaptă îi putea oferi un sfat sănătos.

Tatăl ei tocmai ieşea din clădirea mică, aranjându-şi gulerul în jurul bărbiei, când Christine şi Teeko îşi făcură apariţia.

— Asta-i o surpriză plăcută, o întâmpină el în semn de salut, trăgându-şi mănuşile din piele de căprioară. N-ai mai răbdat să rămâi închisă în casă?

— M-am gândit că nu ne-ar strica o plimbare.

El încuviinţă şi coborî treptele, alăturându-i-se.

— A telefonat Elenry.

Cuvintele îi captară imediat atenţia.

— Nu-mi place să stric bucuria mamei. Este nerăbdătoare să-ţi dea ea însăşi veştile.

El încuviinţă din nou.

— Aşa că nu mă întreba despre planurile de nuntă ale lui Henry, bine?

— Bine.

— Însă oricare ar fi data la care şi-a planificat nunta,

ideea este că m-a rugat să merg acolo ca să am grijă de Danny cât timp sunt ei plecaţi în luna de miere.

— Şi ce ai de gând?

— Am spus că merg.

— Asta înseamnă că nu vei porni de îndată în căutarea unei slujbe – decât dacă nunta lui va fi azi sau mâine.

— Corect.

Wynn încuviinţă.

— M-a mai întrebat dacă nu vreau să mă duc acolo mai devreme, adăugă Christine. Să petrec puţin timp cu Amber ca s-o ajut la pregătirile de nuntă.

— Şi ai spus…?

— Că voi fi bucuroasă s-o fac.

— Aşadar… Când trebuie să pleci? Trebuie să-mi scot atelajul de câini?

Christine ştia că glumeşte.

— Am spus că voi discuta cu tine şi cu mama.

O clipă se auzi doar sunetul înăbuşit al zăpezii sub picioarele lor şi lătratul ocazionalul lui Teeko ce-şi imagina câte ceva ascuns în tufişurile acoperite de nămeţi de pe marginea drumului.

— Dar eşti nerăbdătoare să pleci?

Întotdeauna o putuse „citi”.

— Cam aşa ceva.

— Atunci, cum vom face ca să ajungi acolo?

— M-am gândit că poate ai primit rapoarte cu privire la starea drumurilor.

— Am primit, încuviinţă el. Vor mai trece câteva zile până când drumurile vor fi curăţate.

— Ce înseamnă „câteva”?

— Cel puţin o săptămână, cred.

— Voi putea pleca atunci?

— Da, dacă nu cumva vom avea altă furtună.

Christine încuviinţă. Întotdeauna exista ameninţarea

unei alte furtuni. Gândul în sine o făcu să se simtă neliniştită. Îi plăcea acasă. Îi plăcea să fie cu părinţii ei. Însă adevărul era că se simţea constrânsă în mica lor căsuţă, zi după zi. Când avusese de lucru afară, în timpul toamnei, adunând frunzele uscate şi culegând legumele din grădină, zilele îi fuseseră pline şi rodnice. Acum simţea că treaba ei luase sfârşit. Nu era acelaşi lucru ca în zilele copilăriei, când petrecea timp cu o carte de ilustraţii în mână. Nici nu se mai simţea mulţumită să stea lângă focul din cămin, cu lucrul de mână. Simţea nevoia să facă ceva, să iasă – şi puţine erau lucrurile care s-o smulgă de lângă buştenii din cămin.

— Eşti nerăbdătoare să te întorci în oraş?

Întrebarea tatălui ei o surprinse.

Christine clătină hotărâtă din cap.

— Nu. Nu în oraş. De fapt, mi-aş dori să fi existat o cale – să pot face ceva – ca să nu fiu nevoită să mă întorc niciodată acolo. Îmi place aici – afară. Mi-ar plăcea chiar să mă duc înapoi, în Nord. M-am… M-am simţit mai acasă acolo decât în oricare alt loc. Iubesc Nordul. Dar se pare că acolo sunt foarte puţine lucruri de făcut pentru o fată – o fată necăsătorită. Nu cred că m-aş descurca foarte bine cu propria mea linie de capcane. Nu pot să suport să văd sărmanele animale prinse în ele. Asta este singurul lucru care nu mi-a plăcut niciodată.

Se cutremură amintindu-şi acele imagini.

— Te poţi face doctoriţă. Întotdeauna a fost nevoie de doctori.

— Dar ia prea mult timp.

— Ai putea avea propriul tău magazin Hudson’s Bay.

— Toate au proprietari deja.

— Atunci i-ai putea învăţa pe copii. Cred că guvernul va deschide curând şcoli în toate satele.

— Tată, eu nu sunt învăţătoare.

— Să legi curelele la schiuri?

Christine realiză că tatăl ei o tachina. Îşi dădu capul pe spate şi replică:

— Îşi leagă singuri curelele. Ce indian e acela care nu-şi poate lega singur curelele?

— În cazul ăsta, va trebui să te mulţumeşti cu restul provinciei. Oraşe, sate, ferme. Va trebui să înveţi să fii mulţumită.

Christine aruncă o privire spre bărbatul înalt de lângă ea.

— M-aş putea căsători cu un ofiţer de poliţie.

Asta întotdeauna îi capta atenţia. O privi fără a spune un cuvânt, ca să vadă dacă nu cumva glumea, apoi încuviinţă. Însă nu răspunse nimic.

Se apropiau de cărarea ce ducea la uşa bucătăriei. Teeko alergă înainte, gata să-i întâmpine pe trepte. Christine putea deja zări, prin gemul bucătăriei curăţat de gheaţă de către razele soarelui de dimineaţă, conturul trupului mamei sale.

— Nu e o idee chiar atât de rea, insistă ea.

— Nu e o idee rea dacă ai face asta din dragoste pentru un ofiţer de poliţie şi nu din dragoste pentru Nord, răspunse tatăl ei la fel de încet, folosind mătura pentru a-i curăţa ghetele de zăpadă înainte de a se ocupa de propriile încălţări.

Christine nu avu niciun răspuns.

— Cred că Christine ţi-a dat deja vestea, îi întâmpină Elizabeth de îndată ce intrară în bucătărie.

— A spus că a sunat Henry. N-a vrut să-mi spună despre planurile de nuntă. Zicea că îţi lasă ţie partea asta.

Elizabeth păru surprinsă, însă încântată.

— Va fi de Crăciun.

— Crăciunul ăsta?

Christine ştia că tatăl ei realizase care Crăciun. Doar dorea ca soţia lui să se amuze dându-i detalii.

Elizabeth chicoti.

— Sigur că Crăciunul ăsta.

— Din câte am remarcat eu cu privire la nunţi, spuse Wynn ridicând o sprânceană, se pare că nu prea îţi dau timp să te pregăteşti pentru ele.

— Nu vor să mai aştepte. Henry spunea că le-a luat atâta timp ca să ajungă la o înţelegere, încât nu mai vor să piardă nicio clipă. Aşa că s-au hotărât să se căsătorească în Ajunul Crăciunului.

— Sună bine. Sper ca furtunile de zăpadă să stea departe, ca să putem ajunge şi noi.

Elizabeth păru îngrozită la gândul că era posibil să nu ajungă la nunta fiului său.

— Am vorbit cu Mary azi dimineaţă, spuse ea degrabă. Ne sugerează să mergem mai devreme şi să petrecem câteva zile cu ei. Apoi să călătorim împreună.

— Ar fi frumos, fu de acord Wynn, scoţându-şi haina groasă şi agăţând-o în cuierul de lângă uşă.

— Christine a fost invitată să meargă mai devreme. Henry vrea ca ea s-o ajute pe Amber.

Wynn aflase deja mare parte din detalii, însă arătă interes în cele spuse de ea.

— E o idee bună. Sunt sigur că Amber va fi ocupată. Când conduci o afacere nu prea ai timp de pregătiri pentru o nuntă elegantă.

— O, nu cred că va fi o nuntă elegantă. Băieţii vor fi îmbrăcaţi în uniforme, iar Amber o să poarte un costum. A avut rochie de mireasă la prima ei căsătorie. Când eşti la a doua, devii mai practic, spuse ea. Mai ales pe timp de război.

Christine se îndepărtă pentru a-şi scoate ghetele, aşezându-le pe covorul gros de lângă uşă.

Elizabeth se duse la sobă şi puse tocana într-un castron.

— Christine, vrei să scoţi chiflele din cuptor, te rog? Am pus platoul pentru ele în încălzitor.

Christine îşi spălă mâinile în ligheanul din colţul bucătăriei, îi întinse tatălui său prosopul când isprăvi şi apucă ştergarul. Chiflele miroseau excelent. Dintr-odată realiză cât era de flămândă. Mişcarea şi aerul proaspăt avuseseră un efect minunat asupra apetitului ei. Până şi Teeko îşi vârî botul în castronul lui cu mâncare, devorându-i conţinutul.

CAPITOLUL 3

Următoarea dimineaţă Wynn veni cu o propunere neaşteptată pentru cele două femei.

— Ce-ar fi să călătoriţi împreună?

— Împreună?

Elizabeth păru la fel de surprinsă ca şi Christine.

— Henry a rugat-o pe Christine să meargă mai din timp. Mary te-a invitat pe tine.

— Pe noi, îl corectă Elizabeth. Mary ne-a invitat *pe noi*.

— Pe noi. Dar eu nu pot plecă atât de devreme ca tine. Aşa cum aţi spus, trebuie să ajungeţi în oraş şi să alegeţi un material pentru costumul de nuntă al Christinei şi să-l coaseţi apoi. Puteţi face asta. Să staţi câteva zile în Calgary şi să rezolvaţi ce aveţi de rezolvat; apoi Christine poate pleca la Henry, iar tu te poţi odihni şi poţi petrece câteva zile cu Jon şi Mary până când ajung eu acolo.

Elizabeth şi Christine ascultară cu atenţie logica ideii sale.

— Crezi că am putea face asta? îşi întrebă Christine mama.

— Nu-mi place să stau departe de tatăl tău un timp atât de îndelungat. Nu văd cum…

— Fleacuri. Sunt foarte capabil să-mi port de grijă timp de două săptămâni.

— Vor fi mai bine de două săptămâni dacă plecăm foarte curând.

— O lună. Sunt în stare să-mi port de grijă timp de o lună.

— Dar eu…

— O, haide să facem aşa, mama, exclamă Christine. Va fi atât de amuzant. Putem face cumpărături, putem petrece timp cu familia, ba chiar să mergem la un concert sau ceva.

— Pentru o fată căreia nu-i place oraşul, văd că reuşeşti să găseşti lucruri pe care le poţi face acolo, o tachină Wynn.

Christine se îmbujoră. Nu dorise să pară atât de entuziasmată.

— Când vom pleca?

Elizabeth părea că începe a se obişnui cu ideea.

— La sfârşitul lunii, cred, sugeră Wynn. Eu aş putea să vin cu câteva zile înainte de Crăciun şi vom rămâne până la începutul anului. Asta înseamnă că vei fi plecată o lună întreagă.

— Nu ştiu… Începu din nou Elizabeth. Drumurile pot fi atât de nepotrivite pentru călătorie în perioada asta a anului.

— Oricum va trebui să călătoreşti în perioada asta a anului pentru a ajunge la nunta lui Henry, îi aminti Wynn.

— Presupun că…

— Sigur că poţi.

Christine fu atât de entuziasmată încât simţi că, dacă ar fi avut o pălărie pe cap, ar fi azvârlit-o în aer de bucurie. Va fi plăcut să facă ceva diferit. Să iasă, în loc să stea închisă în casă, zi după zi, fără prea multe de făcut.

Începând din acel moment, zilele le fură pline de planuri şi pregătiri pentru plecare. Christinei i se păru că Elizabeth petrece mult prea mult timp gătind şi umplând cămara cu tot felul de bunătăţi pe care Wynn avea să le

mănânce în perioada cât urma să fie singur.

— Mama, nu va putea niciodată să mănânce tot, o muştruluia din când în când, însă cuvintele ei nu reuşiră s-o liniştească pe Elizabeth. Din ce în ce mai multe vase şi cutii erau duse în „bucătăria din spate”, aşa cum numea Elizabeth mica încăpere din spatele casei. În lunile de iarnă tot ce era depozitat acolo îngheţa în câteva minute. Era locul perfect pentru depozitarea alimentelor ce trebuiau congelate, însă nu era de niciun folos dacă ar fi vrut să-l folosească drept o simplă cămară. Elizabeth pregăti mâncarea în porţii şi o împărţi în cutii la care nu aveau acces şoriceii în căutare de căldură sau veveriţele pornite să prădeze.

Wynn nu trebuia decât să ia de acolo o cutie, s-o dezgheţe şi s-o încălzească pentru cină. Totul fu etichetat, cu instrucţiuni clare. „Scoate din bucătăria din spate cu trei ore înainte de masă”. Sau „încălzeşte în cratiţă până dă în clocot” sau „Asigură-te că o scoţi din învelitoare înainte de a o pune în cuptorul încins”.

Christine zâmbea adesea, însă nu spunea nimic. Ştia că mama ei dorea să se asigure că tatăl ei va avea ce mânca în absenţa sa.

În cele din urmă gătitul şi coptul se încheiată, iar Elizabeth îşi îndreptă atenţia spre călătorie.

— Crezi că ar fi mai potrivit să-mi iau costumul gri sau pe cel bleumarin?

— Pe tren?

— O, nu. Pe tren o să-l port pe cel maro. La nuntă.

— Nu vrei să-ţi faci unul nou?

— Eu? Nu, nu, nici măcar nu m-am gândit la asta. Cel gri e foarte bun – şi cel bleumarin. Amândouă s-ar potrivi foarte bine.

Christine încuviinţă. Oricare dintre ele i s-ar fi potrivit.

— Ce-ar fi să le iei pe amândouă şi te hotărăşti în

Calgary, sugeră ea.

— Dar n-aş vrea să le împachetez pe amândouă.

— Poate că vei avea nevoie de amândouă.

— Pentru ce?

— Ei bine… Poate că vei ieşi undeva. La cină… Sau la un concert. Apoi, este slujbă la biserică în fiecare duminică. Vrei să ai un singur costum tot timpul ăsta?

— Nu. Nu, cred că nu. Dar mi se pare exagerat să iau cu mine două costume pentru o perioadă atât de scurtă de timp.

Cuvintele ei îi amintiră Christinei că trecuse multă vreme de când mama ei vizitase oraşul.

— Ce altceva mai vrei să iei? întrebă ea fără a mai insista.

— Fusta cea neagră şi pe cea bleumarin, câteva bluze şi haina tricotată. M-am gândit să-mi iau şi rochia de crep. Cea nouă.

Christine încuviinţă. Rochia de crep a mamei sale era „nouă” de patru ani.

— Sună bine, răspunse ea. Dar tot cred că vei avea nevoie de ambele costume.

— Presupun că ai dreptate, spuse Elizabeth fără convingere.

Sosi şi ziua în care urmau a porni spre Edmonton pentru a prinde trenul ce străbătea ţinutul spre sud. În ultimele patru zile, Christine o observase pe mama sa privind adesea spre cer. Ştiau amândouă că o altă furtună de zăpadă le putea da peste cap toate planurile. Însă cu toate că avură parte de câte o ninsoare, zăpada căzută nu fusese niciodată atât de abundentă încât să le întârzie plecarea. Vântul suflă doar atât cât să spulbere, ocazional, zăpada aşternută în curte.

Ultimele minute petrecute de Elizabeth acasă fură dedicate informării lui Wynn cu privire la locurile unde putea găsi diferite lucruri şi cum să aprindă încăpăţânata

sobă de bucătărie.

— Termometrul cuptorului nu funcţionează cum trebuie, îl informă ea. Aşa că nu te bizui pe el. Trebuie să ajungă la 250 de grade dacă vrei să-l încălzeşti la 170 de grade.

— O să mă descurc, o asigură Wynn răbdător încă o dată. Mi-ai lăsat destulă mâncare cât să-mi ajungă până la vară şi-ţi mulţumesc pentru fiecare îmbucătură delicioasă. Când o să vină ziua nunţii, n-o să mai încap în uniformă.

— Ei aş, i-o întoarse Elizabeth.

Wynn nu se îngrăşase nici măcar un kilogram în toţi anii de căsnicie. Ea trebuia să-şi supravegheze mereu greutatea.

După îmbrăţişările şi săruturile de rămas bun şi după o mulţime de promisiuni, se strecurară alături de şofer, în maşina ce făcea drumuri regulate la Edmonton, luând ocazional pasageri într-acolo. Elizabeth îşi întinse gâtul ca să privească în urmă în timp ce se îndepărtară şi mai flutură din mână încă o dată, când maşina coti spre şoseaua principală. Christine speră din tot sufletul că mama ei nu va începe să plângă.

Însă îndată ce lăsară în urmă casă, Elizabeth se îndreptă de spate, îşi netezi mănuşa neagră cu care era înmănuşată şi se întoarse spre Christine zâmbind.

— E o aventură, nu-i aşa?

Christine încuviinţă.

— O să stăm peste noapte la hotel, în Edmonton.

— La „King Edward”?

— Da. La „King Edward”. Tatăl tău a făcut toate aranjamentele necesare.

Christine încuviinţă din nou.

— N-am mai stat într-un hotel de nu mai ştiu când.

— Ţi-a lipsit?

— Să-mi lipsească? Sigur că nu.

Elizabeth se opri o clipă.

— Dar… Va fi plăcut.

Domnul Carter împinse schimbătorul de viteze în prima poziţie.

— Ştii care este lucrul pe care-l aştept cel mai mult? îi şopti Elizabeth.

Christine se uită la mama sa, ai cărei ochi sclipeau de entuziasmul unei plăceri anticipate.

— Restaurantul? Să mănânci o mâncare pe care să nu fi trebuit s-o găteşti?

— Şi asta-i plăcut, recunosc. Cred că o să comand ceva cu totul… Exotic.

Elizabeth zâmbi. Era amuzant să anticipeze aventura.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu. Poate o friptură de vită.

— Mama, asta nu e foarte exotic, râse Christine.

— Ei bine, ar fi o schimbare după carnea de elan sau vânat. Pentru mine va avea un gust exotic.

Elizabeth păru a se gândi îndeaproape la posibilităţile pe care le avea.

— Poate că o să comand carne de curcan… Sau stridii. Stridii – asta e. Au trecut secole de când n-am mai mâncat stridii.

Elizabeth era încântată de alegerea ei.

— Însă lucrul pe care îl aştept cu nerăbdare este o baie bună – să mă pot întinde în cadă şi să stau în apa aceea caldă. Dacă începe să se răcească, laşi să se scurgă puţin şi deschizi robinetul de apă caldă. O, abia aştept.

— Şi ce ar trebui să fac eu în timp ce tu petreci ceasuri în cadă? întrebă Christine.

— Orice îţi face plăcere.

Christine râse. Va fi amuzant. Era atât de bucuroasă că tatăl ei se gândise la asta.

***

Şoferul le lăsă chiar în faţa hotelului şi încredinţă bagajele lor hamalului îmbrăcat în uniformă care le salută

cu o plecăciune şi un zâmbet.

— Bine aţi venit la hotelul King Edward. Pe aici, doamnelor, spuse el cu un entuziasm puţin exagerat.

Insistă să aştepte lângă valize până când Elizabeth îşi scrise numele în registru, apoi porni în fruntea lor, călăuzindu-le. Camera lor se afla la etajul cinci, iar Christine ar fi vrut să urce pe jos treptele acoperite cu covoare, doar pentru a putea vedea toate holurile clădirii. Însă omul le îndrumă spre lift şi le făcu semn să intre.

— Ce vă aduce în oraş? Cumpărăturile de Crăciun?

Privirea îi era fixată asupra Christinei, însă cuvintele păreau a fi adresate lui Elizabeth. Christine consideră că omul dădea dovadă de prea multă îndrăzneală interesându-se de scopul călătoriei lor.

Însă Elizabeth răspunse fără rezerve:

— Ne aflăm aici doar pentru o noapte. Mâine pornim spre Calgary. Avem rude acolo. Vom petrece puţin timp cu ele, apoi vom participa la nunta fiului meu.

Mama, spuse iritată Christine în sinea ei. *Ce treabă are el să afle toată povestea asta*?

— Frumos, răspunse tânărul, fără ca privirea sa să fi părăsit chipul Christinei.

Ea se îmbujoră. Ce drept avea să o studieze în felul ăsta?

— Doar noaptea asta?

De data aceasta se adresase, categoric, Christinei.

— Tura mea se încheie peste o oră şi mi-ar plăcea să te invit la un spectacol… Sau undeva.

Christinei nu-i venea să creadă ce auzea. Nici măcar nu se obosi să-i răspundă. Se mulţumi să-i arunce o privire rece.

El ridică din umeri. Christine presupuse că nu era prima oară când fusese refuzat.

Liftul se opri, iar uşile se deschiseră, îngăduindu-le să scape. Tânărul reuşi să zdrăngăne cheile de la camera

lor în mâinile-i pline cu bagaje. Le deschise uşa şi, cu o fluturare a mâinii, le invită să intre.

— Restaurantul se află la primul nivel, pe stânga. Masa se serveşte de la cinci la opt în fiecare seară. Micul dejun se serveşte începând cu ora şase. Prânzul…

— Nu vom fi aici pentru masa de prânz, îl opri Elizabeth. Mulţumesc pentru… Pentru că ne-ai condus la cameră.

Lăsă să cadă câteva monede în mâna înmănuşată şi puse mâna pe clanţa uşii deschise. Tânărul făcu o plecăciune, retrăgându-se, iar Elizabeth închise uşa cât de grabnic cu putinţă.

— Un şirengar obrăznicuţ tânărul nostru, nu-i aşa? spuse ea întorcându-se spre Christine. Ce îndrăzneală să te invite să ieşi cu el fără ca măcar să-l cunoşti.

Christine clătină din cap şi traversă încăperea ca să-şi pună haina pe un scaun.

— Ei bine, spuse ea în glumă, cred că aş fi avut ce să fac atâta timp cât tu te-ai fi relaxat în cadă.

Elizabeth aruncă spre ea o mănuşă.

— Că tot vorbim despre şirengării, spuse ea clătinând din cap. Îi eşti o tovarăşă pe măsură, să ştii.

Izbucniră amândouă în râs.

***

Restaurantul nu servea stridii.

— Din cauza războiului, ştiţi, spuse ospătarul îmbrăcat în redingotă neagră. Nu mai putem aduce cu trenul asemenea produse. Se pare că vagoanele sunt toate folosite pentru transportul trupelor şi al proviziilor.

Christine se întrebă dacă acesta era adevărul sau o minciună cu care să-şi acopere lipsurile. Elizabeth îşi ascunse dezamăgirea şi comandă raţă.

Şi, ca să compenseze lipsa bucatelor dorite, îi spuse Christinei, comandă jubileu de cireşe la desert şi bău patru ceşti cu cafea aromată, tare.

— N-o să mai pot dormi deloc în noaptea asta, spuse ea, ca o copilandră.

Christine era sigură că nu-şi mai văzuse niciodată mama atât de… Atât de altfel decât era de obicei. Atât de relaxată, bucurându-se de noua experienţă.

— Baia o să te relaxeze.

— Da, da, aşa este. Sper doar să nu adorm în cadă. Nu vei reuşi niciodată să mă pui în pat.

— O să mai adaug din când în când câte puţină apă fierbinte.

Râseră în urma schimbului de vorbe şi se ridicară de la masă.

— Haide să urcăm pe jos, sugeră Christine. Vreau să văd cum au mobilat şi decorat holurile.

— Sunt prea plină ca să urc scările pe jos, protestă Elizabeth. N-o să ajung niciodată la etajul cinci.

— Atunci ia liftul. Ne întâlnim în cameră.

— Dar avem o singură cheie.

— Ia-o tu. Vei ajunge prima. Eu o să bat la uşă.

Elizabeth încuviinţă şi se îndreptă spre lift. Christine începu lungul urcuş spre al cincilea nivel. Nu se grăbi, ci se bucură să admire decorul fiecărui nivel, cu obiecte preţioase de artă şi piese elegante de mobilier. Draperii groase, din catifea încadrau ferestrele mari aflate la capătul fiecărui hol, iar candelabre sclipitoare aruncau raze de lumină peste covoarele groase, viu colorate.

Abia când ajunse la etajul patru întâlni pe cineva – un bărbat şi o femeie care tocmai ieşeau din camera lor. I se părea că se certaseră, căci tăcură brusc în clipa când o văzură pe Christine. Femeia îi aruncă o privire furioasă, însă bărbatul îi evită privirea, străduindu-se să încuie uşa camerei. Christine nu-i salută. Trecu în grabă pe lângă ei, aruncând o privire scurtă la tabloul atârnat lângă lift, ce reproducea un peisaj de ţară din Anglia. Se îndreptă spre semnul de ieşire ce o îndruma spre scări şi urcă la etajul

cinci. Însă mica ei călătorie fusese umbrită de ostilitatea lor unul faţă de celălalt şi faţă de ea.

Mama ei răspunse la bătaia în uşă.

— Iată-te. Începusem să mă îngrijorez.

— Am zăbovit. Au fost atâtea de văzut. Niciodată n-am văzut atâtea picturi excepţionale.

— Poate că mâine ar trebui să coborâm pe scări când vom merge să luăm micul dejun. E mult mai uşor să cobori decât să urci.

Christine încuviinţă. Spera să nu se mai întâlnească din nou cu acea pereche. Avea impresia că dispoziţia lor nu se va schimbă nici mâine.

— Sunt surprinsă că nu eşti deja în cadă, remarcă ea.

— A trebuit să te aştept, îţi aminteşti?

— Îmi pare rău.

— Este destul timp. Avem o seară întreagă doar pentru noi.

O seară întreagă. Christine se întrebă dacă nu cumva va fi puţin plictisitoare. Nu adusese nici măcar o carte sau lucrul de mână. Şi cum mama ei avea să stea vreme îndelungată cufundată în apa înspumată din cadă, nu prea avea ce să facă. Se gândi la tânărul îndrăzneţ din lift, iar obrajii i se îmbujorară din nou. Niciodată nu s-ar fi gândit să iasă cu un străin, însă tare-i era greu să se gândească cu ce să-şi ocupe timpul în temniţa aceasta luxoasă.

— Ce-ar fi să le telefonezi câtorva dintre vechii prieteni, draga mea? întrebă Elizabeth în timp ce se îndrepta spre baie. Am văzut un telefon lângă uşa aceea verde din stânga, în holul de la intrare.

Vechii mei prieteni, gândi Christine. *Ai crede că după ce am petrecut atâtea luni în oraş ar trebui să am cui telefona*. Însă nu-i veni în minte nimeni. Adevărul era că zilele şi serile în oraş îi fuseseră ocupate cu Boyd, fiul şefului, care-i câştigase inima. Nu-i venea în minte nimeni din grupul de tineri de la biserică, care să fi rămas încă

aici şi să fi vrut să primească vreun semn din partea ei.

— Cred că o să mă odihnesc, îi spuse mamei sale. Poate că o să cobor în hol după ziarul de azi.

— Un ziar. Ar fi interesant. Nici nu mai ţin minte de când n-am mai citit ştirile.

Christine luă cheia de la cameră şi o legănă agitată în mână. Se părea că ziarul reprezenta singura ei posibilitate de a-şi petrece timpul liber.

Însă ziarul nu-i înveseli seara. Titlurile aduceau în centrul atenţiei veştile despre conflictul de peste ocean. Fotografii ale unor tineri şi tinere în uniformă, zâmbind, fluturând semnul victoriei umpleau paginile. Era acolo chiar şi o listă cu numele celor care plecaseră peste ocean, trimişi în Anglia pentru a se instrui pentru război. Cei care cu foarte puţin timp înainte fuseseră tineri fără nicio grijă, cu mari speranţe pentru viitor, îşi vor găsi sfârşitul probabil într-un mormânt pe pământ străin – dacă vor avea parte de un mormânt.

Christine se gândi la Boyd. Acesta se alăturase forţelor aeriene. Oare era bine? Ea ar afla dacă s-ar întâmpla ceva cu el? Ar informa-o cineva? Nu, probabil că nu. N-avea idee unde se afla el sau dacă mai era încă în viaţă. Se surprinse rugându-se pentru el.

În baie se auzi apa curgând. Mama ei îşi încălzea din nou apa din cadă. Christine aruncă ziarul pe un scaun din Apropiere. Ştirile nu făceau altceva decât s-o deprime. Văzuse destule deja. Se rugă din toată inima ca Henry să nu plece. Trebuie să se fi hotărât în direcţia asta. Nu putea să-i părăsească pe Amber şi pe Danny.

Dar ea? Avea ea oare dreptul de a rămâne acasă în timp ce alţi tineri îşi dădeau viaţa pentru libertate? Nu i se părea drept. Nu era cu nimic mai bună decât ei. Ea era *pregătită* să moară, dacă i s-ar fi cerut. Ştia că este pregătită pentru veşnicie. Nu pentru că era bună sau favorizată, ci pentru că se împăcase cu Dumnezeu. Însă, în

acelaşi timp, nu dorea ca viaţa să-i fie curmată atât de repede.

Ura războiul. Ura egoismul, lăcomia ce făcuse ca o ţară, o persoană, să se considere superioară altora. Nu era drept. Cineva trebuia să pună capăt acestui teribil război.

Însă trebuia să se implice ea? Era războiul ei? Însă nici al celorlalţi nu era – al celor aflaţi pe lunga listă de voluntari ce reprezentau următorul val de noi recruţi trimişi peste ocean.

Christine apucă din nou ziarul şi studie chipurile zâmbitoare, atentă să observe dacă vreunul dintre ele era al lui John sau Wynn, cei doi tineri prieteni indieni. Însă multe dintre chipuri păreau a fi în ceaţă. Nu-şi putea da seama dacă printre ele se aflau şi cele ale prietenilor din tribul Creă.

O auzi pe mama ei mişcându-se în încăperea alăturată. Lunga delectare în apa caldă din cadă luase sfârşit, se pare, şi urma să-şi facă îndată apariţia. Christine trase adânc aer în piept pentru a-şi linişti sentimentele şi întrebările învolburate. Spera că faţa n-o va trăda. Seara nu va fi plăcută pentru niciuna dintre ele dacă nu va reuşi să se controleze.

Se îndreptă spre fereastră şi dădu la o parte draperia groasă. Noaptea părea a fi liniştită şi rece. Câţiva oameni păşeau grăbiţi pe trotuare. Scena nu-i aduse nicio mângâiere. Era pustie şi rece precum inima ei acum. Cumva… Cumva trebuia să-şi găsească drumul şi un oarecare sens în ceea ce se întâmpla în lume. Însă, deocamdată, lucrurile acestea n-aveau niciun sens pentru ea.

CAPITOLUL 4

Când luară trenul spre Calgary, a doua zi dimineaţă, Christine avu impresia că n-o mai văzuse niciodată pe mama sa atât de entuziasmată. Elizabeth povesti la nesfârşit despre Jon şi Mary şi despre timpul petrecut cu ei prima dată când sosise în Vest pentru a preda la şcoală. Îşi aduse aminte de fiecare dintre copiii lor – William, Sarah, Kathleen şi Lizbeth – de amuzantele lor cuvinte şi anecdote. Christine se întrebă dacă nu cumva mama ei va fi teribil de dezamăgită să-şi vadă îndrăgiţii copilaşi transformaţi în tineri adulţi.

Dimineaţa de iarnă se dovedi a fi una plăcută, razele soarelui reflectându-se în troienele de zăpadă proaspăt aşternută şi oferind privitorului un uimitor joc de lumini şi umbre. Câmpii întinse cât cuprindeai cu privirea erau acoperite cu zăpadă imaculată, invitând parcă pe cineva – sau ceva – să fie primul care să lase urme de paşi precum boabele de mărgean pe întinderea intactă. Colinele din depărtare se înălţau în aerul proaspăt al dimineţii, brazii lor semeţi aidoma unor santinele îngheţate erau profilate pe întinderea albastră a cerului.

Christinei îi venea greu să-şi ia ochii de la priveliştea ce i se desfăşura în faţa ochilor. Glasul mamei sale n-o distrăgea, ci, mai degrabă, crea un fundal pentru dispoziţia pe care o evoca peisajul. Gândurile tulburate cu privire la viitor ce-o frământaseră cu o seară înainte dispăruseră. *Cum ar putea cineva să spună că lumea nu e bună, când priveşti asemenea locuri*? se întrebă ea. Î*ntinderea aceasta vastă*. *Perfecţiunea*. *Frumuseţea*. Toate acestea vorbeau inimii ei. Era bucuroasă că trăieşte. Bucuroasă că este o părticică din toate acestea. Îşi simţi inima umplându-se de bucurie. *Asta*… A*sta înseamnă să trăieşti*.

Un fluierat ascuţit străpunse aerul dimineţii, sunetu-i pătrunzător purtând cu el o notă de melancolie, dar şi

tulburare. Opriră într-un orăşel. Christine îşi lipi fruntea de fereastra rece şi privi activitatea frenetică de dincolo de geam. Caii loveau cu copitele în pământ şi scoteau aburi pe nări în aerul îngheţat. Bărbaţii strigau, trăgeau, ridicau şi încărcau, cu mustăţile şi favoriţii albiţi de promoroacă. Nu erau multe femei sau copii prin preajmă. Din când în când, pe la ferestrele caselor se zărea câte o mână dând la o parte perdeaua – singura indicaţie că şi aceştia locuiau în acel orăşel. Însă Christine ştia că sunt acolo. Ştia din cauza fumului ce se înălţa încet, în rotocoale, din hornurile caselor. Sau din cauza săniilor rezemate de pereţii şoproanelor. Din cauza oamenilor de zăpadă plămădiţi în curţile oamenilor şi a măturilor aşezate lângă uşi, o invitaţie adresată celui nou sosit de a-şi scutura zăpada de pe ghete şi haine înainte de a păşi în bucătărie.

Ba chiar graba bărbaţilor îi sugeră acest lucru, căci pentru ce ar fi ieşit pe o vreme atât de aspră dacă nu pentru a purta de grijă celor dragi care îi aşteptau acasă?

Acest proces se repetă pe tot parcursul zilei – oprire, observare şi pornire la drum. Christine avea impresia că mama sa nu prea acordase atenţie agitaţiei, aşa că fu surprinsă când Elizabeth se aplecă înainte, cu chipul luminat de entuziasm.

— Priveşte, strigă ea. Am ajuns în Lacombe.

Christine auzise destul din istoria familiei cât să ştie că Lacombe era zona în care mama ei predase la şcoală. Ea însăşi o vizitase pe bunica Delaney, pe mătuşa, unchiul şi verişorii ei care încă locuiau la o fermă aflată nu departe de micul oraş. Totuşi, nu fusese pregătită pentru reacţia lui Elizabeth.

— O, cât aş vrea să ne putem opri. Cât aş vrea să pot vizita din nou şcoala. Şi căsuţa dascălului. Draga de ea! Am fost atât de fericită acolo.

Christine chicoti.

— Din câte ne-ai povestit, am avut întotdeauna

impresia că te-ai simţit groaznic.

— Groaznic?

Cuvântul păru s-o surprindă în mod neplăcut pe Elizabeth.

— Da. Te întrebai cine este tata şi dacă îi plăcea sau nu de tine.

Sub ochii surprinşi ai Christinei, pe obrajii lui Elizabeth înflori o uşoară roşeaţă.

— Ei bine, m-a lăsat, într-adevăr, să mă frământ cu asta, recunoscu ea. Credeam că este soţul Lydiei. M-a supărat pentru că… Pentru că… Părea să-mi acorde atenţie şi mie.

— Dar tu doreai să-ţi acorde atenţie.

— Nu şi dacă era un bărbat căsătorit, spuse Elizabeth pe un ton categoric.

— Dar ai flirtat… Puţintel, doar.

Christine prelungi intenţionat starea evidentă de disconfort a mamei sale.

Chipul acesteia se aprinsese de acum.

— N-am flirtat. Ei bine… Mi-am dorit să mă remarce… La început. Însă, apoi, am… Când am crezut că este căsătorit cu Lydia, n-am mai făcut nimic… Nimic pentru a-i atrage atenţia.

Elizabeth îşi plecă ochii şi îşi netezi fusta ce nu avea nevoie de netezire. Christine nu-şi putu ascunde zâmbetul. Niciodată n-o mai văzuse pe mama sa atât de tulburată. Apucă mâna lui Elizabeth.

— Mama, spuse ea, dacă eu aş fi fost în locul tău, nu cred că aş fi fost atât de onorabilă ca tine. Poate că aş fi continuat să flirtez puţin – chiar dacă aş fi gândit că poate fi căsătorit. Este atât de… Atât de chipeş… Şi în uniformă…

— N-ai fi făcut-o, spuse Elizabeth ridicându-şi bărbia. Te-am crescut prea bine.

Recunoscu în acea clipă faptul că Christine o

tachinase, iar ea se lăsase prinsă în jocul ei. Scutură puţin mâna fiicei sale.

— Zăpăcită mică, spuse ea râzând încetişor.

În tonul sau cuvintele ei nu era nici urmă de muştruluială.

Christine se rezemă de spătar.

— Povesteşte-mi, o invită ea. Cum a fost să locuieşti singură în acea căsuţă de la ţară? Te-ai simţit singură?

Chipul lui Elizabeth îşi recăpătă culoarea şi un aer meditativ. O privire înapoi în timp, cu bucurie.

— Singură? Cred că m-am simţit singură… Într-un fel… Uneori. Dar nu, nu chiar. Îmi era dor de familie. Teribil de dor la început. Niciodată nu mai plecasem de acasă. Dar… Dar chiar şi aşa, întotdeauna am avut un… Un sentiment ciudat şi… Şi foarte real de pace, ştiind că eram acolo unde ar fi trebuit să fiu. Şedeam în fotoliul acela cu cocoloaşe şi sorbeam din ceaşca de porţelan la sfârşitul zilei şi vedeam acele chipuri dragi de copii pe care aveam privilegiul de a-i învăţa şi…

Se opri. O privire meditativă îi făcu ochii să-i strălucească de lacrimi nevărsate.

— Cred că de acum sunt cu toţii adulţi cu familii… Şi probleme… Şi satisfacţii.

Christine încuviinţă în tăcere.

— Dar… Încă îmi place să cred că oarecum… Oarecum am avut un impact benefic în vieţile lor. Puţinul pe care am putut să-l transmit – dragostea pe care le-am arătat-o – îmi place să cred că a ajutat cumva la modelarea lor.

— Sunt sigură că aşa a fost.

Cuvintele fuseseră aproape şoptite. Rămaseră în tăcere preţ de câteva clipe. Christine presupuse că atenţia mamei sale se îndreptase în întregime asupra celor ce încărcau şi descărcaţi provizii pe platforma gării din Lacombe, aşa că fu surprinsă s-o audă vorbind din nou.

— M-am gândit adeseori să mă întorc. Să mă autoinvit la un picnic sau la un program de Crăciun. La vreun… Vreun eveniment unde i-aş fi văzut pe cei mai mulţi la un loc. Undeva unde să se adune laolaltă. Dar… N-am avut niciodată ocazia. Nici îndrăzneala.

— Îndrăzneala?

Sirena trenului şuieră prelung şi tare. Cu o zdruncinătură ce zgudui vagoanele învecinate, roţile începură să se învârtă din nou. Porneau din nou la drum.

— Lucrurile se schimbă atât de mult de-a lungul anilor. Cred… Cred că m-am temut că aş putea… Ei bine… Aş putea descoperi ceva care mi-ar umbri preţioasele amintiri. Amintirile sunt atât de fragile. Uneori am impresia că e mai bine să le laşi netulburate.

Christine se gândi la cuvintele ei. În cele din urmă îndrăzni să întrebe:

— Este acesta motivul pentru care n-ai acceptat niciodată invitaţia tatii de a te duce înapoi, în Nord?

Îi văzu bărbia tremurând. Nu primi răspuns îndată. Când se întoarse ca să-i vorbească din nou fiicei sale, în ochi avea lacrimi.

— N-a fost uşor să-mi fac un cămin în Nord. Dar… Am ajuns să iubesc ţinutul. În parte, probabil, pentru că-l iubeam atât de mult pe tatăl tău. Dar nu pot spune că a fost uşor. La început m-am simţit atât de singură. Şi mi-a fost puţin frică. Oamenii erau atât de… De diferiţi. Nu-i înţelegeam… Şi nici nu puteam comunica cu ei.

Apoi s-a întâmplat un lucru ciudat. Cel puţin aşa mi se pare acum, când privesc în urmă la cele întâmplate. Am început să-mi fac prieteni. Nu doar… Doar cunoştinţe, ci prieteni adevăraţi. I-am iubit pe acei oameni, Christine. Femeile. Copiii aceia scumpi. Şi desigur, l-am avut pe preţiosul nostru Sammy…

Elizabeth nu putu să vorbească câteva clipe. Christine cunoştea povestea micului băieţel indian pe care

Elizabeth şi Wynn îl primiseră în casa şi inimile lor. Apoi, mult mai târziu, tatăl micuţului s-a întors ca să-l ia înapoi… Christine simţi un nod în gât văzându-şi mama ştergându-şi ochii. Însă Elizabeth trase adânc aer în piept şi continuă.

— Viaţa acelor femei indiene era… Era atât de grea. Îndurau atâtea. Mi-a fost greu să le las în urmă. M-am simţit… M-am simţit ca o trădătoare. Eu mă întorceam la o viaţă confortabilă. La tot felul de lucruri ce fac viaţa mai uşoară. Iar ele… Ele erau nevoite să rămână unde erau – *aşa cum erau* – şi să suporte. Am avut impresia că… Că le-am abandonat.

— Dar n-ai făcut-o.

Elizabeth îşi ridică capul.

— Când tatăl tău a fost rănit şi am crezut că-l vom pierde, ceva s-a întâmplat înăuntrul meu. Înainte… Înainte, când mă temeam… Sau mă simţeam tulburată, întotdeauna îl avusesem pe el. El era tăria mea. Mângâierea mea. Atâta vreme cât aveam aceste lucruri, puteam merge înainte. Însă când am crezut că l-aş putea pierde, mi-am dat seama că-mi lipsea tăria. Nu chiar… Dacă-l pierdeam…

Christine apucă din nou mâna mamei sale.

— Nordul aproape că mi l-a luat, Christine.

— Dar, mama…

— Eu am fost aceea care l-a presat să ne întoarcem într-un loc mai civilizat. Nu cred că tatăl tău şi-a dorit cu adevărat asta. El ar fi rămas acolo, cu piciorul rănit, străbătând kilometri întregi, dormind sub cerul liber în frig şi expunându-se la tot felul de smintiţi. Cred că… Inima lui a rămas în Nord. Dacă ne-am fi întors…

— Eu mă voi duce înapoi, spuse Christine impulsiv. Nu-l învinuiesc pe tata pentru ceea ce simte. Pentru că iubeşte Nordul. A fost… A fost nevoie de el acolo. A fost iubit. Acolo era locul lui.

Vorbi cu asemenea vehemenţă, încât amândouă fură surprinse.

— Eşti supărată pe mine? întrebă Elizabeth încet.

Christine îşi schimbă locul pe bancheta din pluş, controlându-şi izbucnirea.

— Nu sunt supărată. Doar… Doar puţin necăjită, cred. Îmi place Nordul. Tu… Nu doar pe tata l-ai luat de acolo, ci şi pe noi… Pe Henry şi pe mine. Nu… Nu mi se pare drept.

Elizabeth răsuci între degete mănuşile pe care le avea în poală.

— Cred că ai dreptate, recunoscu ea. Şi îmi pare rău. Nu… Nu-mi pare rău. V-a prins bine să plecaţi de acolo. Amândurora. Aveaţi nevoie să… Să învăţaţi cum este restul lumii. Aveaţi nevoie să vedeţi şi să auziţi lucruri şi… Şi să creşteţi. Iar tatăl vostru… Avea nevoie să doarmă într-un pat noaptea. Să aibă ore regulate de muncă. Să poată umbla fără a-şi păzi mereu spatele.

— Cum adică „fără să-şi păzească mereu spatele”? se grăbi Christine să protesteze. Dar era iubit. Şi respectat.

— De către cei mai mulţi. Da. Însă întotdeauna existau câţiva – cei care încălcaseră legea şi fuseseră obligaţi să plătească pentru asta – care abia aşteptau să li se iveaască ocazia să… Ei bine, să spunem doar că tatăl tău era nevoit să fie foarte vigilent când se afla în patrulare.

— Nu ai spus niciodată…

— Sigur că n-am spus. N-am vrut să vă speriem. Însă asta este parte a vieţii unui ofiţer de poliţie.

— Şi Henry…?

— Dacă şi-a făcut duşmani. Da.

— Dar nu e drept.

— Viaţa nu e niciodată dreaptă. Cel mai bun lucru pe care-l poţi nădăjdui este să ţi se ofere o şansă.

Christine avea la ce se gândi. Era pentru prima oară când Elizabeth îşi deschisese inima cu adevărat faţă de ea – nu doar în calitate de mamă, ci şi de prietenă. În trecut fusese întotdeauna protectorul. Păzitorul. Acum îi vedea

latura vulnerabilă. Slabă. Umană. Christine nu ştia cum să răspundă.

Mai avea o întrebare pe care trebuia s-o pună.

— Lui tata… I-a fost… I-a fost frică?

— Frică? Atât cât a fost nevoie. A fost precaut. Se îngrijora uneori că i s-ar putea întâmpla ceva, iar eu… Eu voi rămâne lipsită de mijloace, fără o cale de a pleca din Nord. Fără un loc unde să mă duc. Am discutat despre asta. El… A pus deoparte o sumă de bani – nu mulţi, dar ceva. Spunea… Spunea că dacă i se va întâmpla ceva, trebuia să-i folosesc pentru a ne găsi o căsuţă într-un orăşel liniştit. Spunea…

Însă Christine nu dori să ştie mai mult. Era prea mult. Toate gândurile acestea morbide într-o zi atât de strălucitoare. Se cutremură şi-şi întrerupse mama.

— Priveşte. Pe câmpul acela sunt urme. Probabil că s-au jucat acolo căprioarele sau ceva.

Elizabeth chicoti.

— Le-am pierdut, se văicări ea.

Vraja fusese spulberată. Christine îşi rezemă capul de spătarul banchetei şi închise ochii. Sentimentele îi erau răvăşite. Atât de multe… Atât de multe se petrecuseră în familia ei şi ea nu ştiuse nimic. Atât de multe bătălii purtate şi câştigate – sau pierdute. Atât de multe conflictele interioare sau exterioare. Ca copil, crezuse că adulţii aveau totul planificat. Că erau în controlul propriei lumi. Că nimic nu le tulbura somnul şi nu-i îngrozea. Acum i se spusese că nu exista nicăieri în lume un loc în care să nu existe îngrijorare sau provocare. Nu asta aştepta Christine să audă acum.

Atât Jon, cât şi Mary le aşteptară la gara din Calgary.

— Pur şi simplu n-am avut răbdare să aştept acasă, exclamă Mary în timp ce o îmbrăţişa mai întâi pe una, apoi pe cealaltă. A trecut atât de mult timp.

— O, e atât de bine să vă putem revedea, răspunse

Elizabeth cu ochii în lacrimi. Mă gândesc de multe ori la voi. Şi la copii. Ce fac copiii?

— Ei bine, râse Jonathan, copiii au şi ei propriii lor copii, după cum ştii. Sunt oameni mari. Şi foarte – să spunem – independenţi, iar pentru asta mama lor şi cu mine suntem teribil de mulţumitori.

— Râseră cu toţii.

— O, vreau să-i văd. Pe fiecare dintre ei, spuse entuziasmată Elizabeth.

— Şi îi vei vedea. Vin cu toţii în seara asta la cină. Cu excepţia lui William. El şi familia lui nu ne-au mai vizitat de anul trecut, din iunie. S-au mutat în Winnipeg. Nu-mi vine să cred. Însă lui William îi place. Este avocat, ştii asta.

— Da, murmură Elizabeth. Şi încă unul bun, sunt sigură.

— Ei bine, să încărcăm bagajele şi să pornim spre casă, spuse Jonathan, ridicând cele două valize greoaie. Avem destul timp să povestim la căldură, în camera de zi.

— Am impresia că oraşul a mai crescut, spuse Elizabeth dusă pe gânduri în timp ce privea pe geamul maşinii.

— A crescut. Şi mai creşte. De fiecare dată când privesc în jur parcă văd o clădire nouă.

Jonathan părea foarte mulţumit şi mândru de oraşul său.

— Creşte prea repede, după părerea mea, interveni Mary. Nu putem ţine pasul cu lucrurile astea.

— Ne descurcăm, răspunse Jonathan liniştit.

Christine compară Calgary cu Edmonton, oraşul pe care-l cunoştea ea. Era adevărat că Calgary creştea repede. Observă câteva clădiri noi, ce apăruseră după ce petrecuse o perioadă de timp alături de unchiul Jon şi mătuşa Mary, când făcuse cursul de secretară. Însă dacă ar fi trebuit să aleagă între cele două oraşe ca cămin al ei, nu era sigură pe care l-ar fi ales. Erau foarte diferite – atât

ca aspect, cât şi ca atmosferă.

— Aţi schimbat culoarea casei, exclamă Elizabeth în timp ce opriră maşina pe alee.

— Era timpul pentru o schimbare. A avut bordurile acelea albastru-verzui mai bine de treizeci de ani.

— Îmi plăcea, spuse Elizabeth, însă se corectă îndată. Şi aşa arată frumos. E o culoare atât de proaspătă.

— Este la modă, spuse Mary. Presupun că, la fel ca toate celelalte, va suporta alte schimbări în viitor. Fără îndoială, curând nu va mai fi de actualitate. Dar pentru acum…

Ridică din umeri.

— Ştii ce se spune: „Singurul lucru neschimbător este schimbarea”. Sau ceva de felul ăsta.

Cu excepţia Nordului, gândi Christine. *În Nord lucrurile au rămas la fel de generaţii. Şi vor rămâne aşa. Asta-i ceea ce-mi place la Nord. Ei bine, cel puţin, este unul dintre lucrurile care cred că îmi plac.*

Îşi scoaseră hainele de iarnă şi fură conduse în camerele lor, apoi invitate în salon pentru o ceaşcă cu ceai şi turte proaspăt coapte. În cămin nu era aprins focul.

— Acum nu mai prea avem nevoie de el, pentru că încălzirea centrală face toată treaba, explică Mary în felul ei practic. Aprindem focul în cămin numai când simţim nevoia de a avea o atmosferă mai romantică. Nu se face atâta mizerie.

Însă Christinei îi lipseau flăcările jucăuşe şi trosnetul buştenilor arzând. Încălzirea centrală nu putea înlocui asta.

— Aşadar, Henry al nostru se căsătoreşte, remarcă Mary. Minunat. S-a oprit pe la noi şi ne-a prezentat-o pe mireasa lui. Pare a fi o scumpă. Iar micuţul… Nu-i aşa că e un dulce? Probabil că eşti încântată, Elizabeth.

Christine se lăsă învăluită de discuţia celor două. Femeile aveau multe de discutat una cu cealaltă şi îşi

propuseseră să petreacă ceasuri la rând una în tovărăşia celeilalte. Oare să rămână şi să asculte sau să-şi aşeze deoparte ceaşca, zâmbindu-le, pentru a se retrage, apoi în camera ei? Sau poate că-şi putea motiva retragerea cu nevoia de a face puţină mişcare. Însă se simţea mulţumită. Leneşă. În cele din urmă, se aşeză într-o poziţie confortabilă în fotoliu şi hotărî să asculte murmurul familiarelor voci.

Cina din seara aceea se dovedi a fi o treabă gălăgioasă. O mulţime de rudenii se adunară la masă. Se aşezară două scaune pentru copii mici – împreună cu ocupanţii lor – între părinţii micuţilor, la fiecare capăt al mesei. Fetiţa fusese numită Elizabeth, în cinstea mătuşii lor, iar Elizabeth făcu mare caz pe seama acestui lucru. Băieţelul, cu două luni mai mic decât verişorul său, se numea Matthew. Avea ochi mari, căprui şi mărginiţi de gene dese. Christine era sigură că nu văzuse niciodată un bebeluş mai drăguţ. Ceilalţi micuţi fuseseră aşezaţi pe scaune pe care fuseseră stivuite cărţi groase de telefon sau lădiţe mici, portocalii. Cei doi mai mărişori – de şapte şi zece ani – puteau sta pe scaune de adulţi. Băiatul era cam zburdalnic, însă fetiţa şedea liniştită, ca un adult în miniatură. Christine îşi aminti de ei, căci îi cunoscuse de când locuise aici, cu ceva vreme în urmă, însă copiii se schimbaseră considerabil de-a lungul anilor. Fie că nu şi-o mai aminteau, fie că se prefăceau că n-o mai cunosc. În orice caz, răspunseră cu politeţe la întrebările ei.

Discuţia nu pridiidi în jurul mesei, punctată fiind adesea cu hohote de râs. Era destul cât să facă pe cineva să se simtă ameţit. Elizabeth părea a se delecta de-a dreptul. Christine realiză pentru prima oară cât de mult îi lipsise contactul cu familia. Nu era de mirare că tatăl ei sugerase să vină mai devreme pentru a se *încărca*.

Gândindu-se la tatăl ei, Christine simţi o durere în suflet. Deja îi era dor de el. Oare cum se descurca singur?

Sigur, n-avea cum să flămânzească, cu toată mâncarea pe care i-o lăsase mama ei. Se simţea singur? îi lipsea prezenţa soţiei în bucătărie sau conversaţia pe care o aveau seara, în faţa focului deschis din cămin?

Poate că se bucură de timpul acesta de singurătate pentru a-şi pune în ordine gândurile, concluzionă Christine. *Cu toţii avem nevoie de momente de linişte din când în când*.

Însă cu toţii avem nevoie şi de comunicare, continuă monologul ei lăuntric. *N-aş fi bănuit niciodată că mama a experimentat sentimentele despre care mi-a vorbit astăzi*. *În viitor, trebuie să fiu mai…* M*ai deschisă, mai pregătită să ascult. Să-i simt nevoile*.

Era, cu siguranţă, un lucru nou, ce-i dădea de gândit.

CAPITOLUL 5

Următoarele zile se scurseră plăcut, fiind încărcate cu activitate – o parte însemnând relaxare şi o parte, pregătiri pentru nuntă. De fapt, şi aceasta se dovedi a fi o parte amuzantă, hotărî Christine. Apoi, sosi ziua când Henry urma să vină în Calgary pentru a o duce pe Christine la el, unde urma să locuiască până la nuntă. Noul ei costum fu învelit cu grijă în hârtie şi împachetat pentru călătorie. Alesese, într-un final, un material de culoare albastră, căci ajunsese la concluzia că roşul uniformei forţei de poliţie nu era o culoare uşor de asortat.

Însă fu mulţumită de tiparul găsit şi chiar mai mulţumită de talentul mamei sale într-ale croitoriei. Costumul îi venea bine. Până şi ea remarcă acest lucru. Spera ca şi lui Amber să-i placă.

Un lucru îi umbrea bucuria vizitei în oraşul fremătând de activitate. Se părea că oriunde se întorcea, privirea i se lovea de tineri în uniformă. Niciodată nu-şi

închipuise că atâţia tineri din ţara ei erau dornici să plece în război. Păreau a mişuna prin oraş, salutându-se cu voioşie la fiecare colţ de stradă, adunându-se laolaltă în staţiile de autobuz, râzând şi înghiontindu-se la tarabele bufetelor.

— Ai zice că pornesc într-o aventură amuzantă, nu la un război unde trebuie să lupte, surprinse Christine o discuţie dintre două doamne respectabile.

Şi era adevărat. Tinerii – băieţi şi fete – păreau a sărbători şi nu a se pregăti pentru o treabă periculoasă, ce i-ar fi putut costa viaţa. Poate că aveau şi ei momente de meditaţie, când enormitatea riscului la care se supuneau îi copleşea, însă păreau a fi foarte grijulii să nu arate acest lucru. *Poate că acesta este motivul*, îşi spuse Christine. Î*ncearcă să rămână optimişti pentru a putea face faţă la ceea ce-i aşteaptă*.

Inclusiv slujba de duminică de la biserică îi aminti de război. Unul dintre tinerii din biserică tocmai plecase peste ocean. Se făcură rugăciuni arzătoare pentru familia ce rămăsese acasă, nevoită să aştepte – şi să se roage – nădăjduind că se va întoarce cu bine acasă.

— Sunt atât de multe nevoi, îi informă pastorul. Nu doar peste ocean, ci şi aici. Vă întrebaţi cum vă puteţi implica? Căutaţi modalităţi prin care s-o faceţi. Priviţi în jurul vostru. Puteţi face lucru de mână. Este nevoie de mănuşi, şosete şi căciuli. Puteţi tricota pulovere, ce vor fi trimise acolo. Puteţi face pachete. O părticică de „casă” pentru tinerii şi tinerele de acolo.

— Şi cluburile locale au nevoie de ajutor. Biserica „Credinţa” a înfiinţat un centru de întâlnire pentru recruţi. Putem ajuta. Acolo se serveşte cafea şi prăjituri – şi se oferă băieţilor – şi tinerelor, căci şi tinere femei se află printre ei – o şansă de a se întâlni, de a juca jocuri sau pur şi simplu de a discuta.

— Multe companii au nevoie de angajaţi. Au plecat

atât de mulţi tineri, încât femeile trebuie să le ia locul, aici, pe frontul de acasă. Ţara noastră trebuie să producă în continuare, dacă vrem să avem sorţi de izbândă în război. Vedeţi ce puteţi face pentru a da o mână de ajutor – şi implicaţi-vă, după ce v-aţi rugat.

Christine nu se gândise că se poate implica şi aici, acasă. Însă era adevărat. Erau de făcut multe şi aici. Din acea clipă rugăciunile ei începură să se schimbe.

— Doamne, arată-mi unde vrei să mă implic. Nu mă lăsa să-mi urmez propriile planuri. Arată-mi, Doamne.

Lucruri ce-i aduceau aminte. Pretutindeni. De la afişele prin care se cerea populaţiei să cumpere obligaţiuni de război, până la liste publicate în ziarele locale, ştiri despre avansarea sau retragerea trupelor în fiecare buletin de ştiri al serii sau tineri îmbrăcaţi în uniformă pe fiecare stradă a oraşului. Oriunde mergea, Christine era confruntată cu faptul că ţara ei, Canada, se afla în război.

Auzind zgomotul unei maşini ce parca pe alee, Christine se grăbi să deschidă uşa. Elizabeth se afla în spatele ei. Henry tocmai îşi scotea picioarele lungi din maşină. Christine se bucură să vadă că era singur. Îşi dorise să-l poată avea doar pentru sine o ultimă dată şi spera că nu dăduse dovadă de egoism prin asta.

Henry se îndreptă spre ele cu paltonul gros fluturând din cauza vântului ce se stârnise în acea după-amiază, cu chipul luminat de un zâmbet larg.

— Ia priviţi. Două dintre doamnele mele favorite.

— Da, spuse Christine râzând. Ne bucurăm că încă mai suntem pe lista ta!

Elizabeth trecu pe lângă Christine pentru a-l îmbrăţişa prima, îşi ridică braţele ca să-l tragă mai jos şi să-i poată da un sărut pe obraz.

— Cum au fost drumurile? întrebă îndată ce el se îndreptă de spate.

— Bune. Câteva mormane de zăpadă ici-colo, dar

nimic serios. N-am avut nicio problemă să ajung aici.

Ea îl bătu uşurel pe obraz şi făcu un pas înapoi pentru ca şi Christine să-l poată îmbrăţişa.

— Eşti gata? întrebă Henry.

— Totul este la uşă, îl informă ea.

— Bun.

— Vii înăuntru, nu-i aşa? întrebă Elizabeth alarmată.

Doar n-avea de gând să facă acum cale întoarsă.

— Pentru câteva minute. Nu prea mult. Trebuie să ajungem înainte ca drumurile…

— Am crezut că sunt bune.

Elizabeth ţinu uşa deschisă, pentru ca Henry să poată intra.

— Sunt bune – dar a început să bată vântul. Şi se pot acoperi foarte repede cu zăpadă.

Elizabeth se încruntă.

— În cazul ăsta, poate că ar trebui să porniţi.

Spusese cuvintele fără tragere de inimă. N-ar fi vrut să-i vadă plecând.

Henry probabil că-i simţi tulburarea şi schimbă firul discuţiei, îşi scoase paltonul şi-l agăţă în dulap.

— M-am gândit că mătuşa Mary are pregătită o cafea din aceea bună, cum face ea.

— Tocmai a dat fuga la telefon ca să-l cheme pe Jonathan. Unchiul tău i-a spus să-l anunţe în clipa în care soseşti. Vine acasă.

— O, n-ar trebui. Nu pot sta mult.

— A spus că o pauză scurtă nu-i strică.

Henry încuviinţă.

— Deci, cum v-aţi petrecut timpul în oraş? întrebă el.

— Foarte bine, exclamă Elizabeth. În fiecare seară m-am relaxat în apa caldă din cadă.

Henry râse zgomotos.

— Vii într-un oraş precum Calgary, un oraş ce freamătă de activitate – şi stai în cadă?

Tachinarea lui nu stârni niciun răspuns din partea mamei sale, cu excepţia unei mici fluturări din mână.

— Iar tu?

Se întoarse spre Christine.

— Tu ai avut vreo şansă la cada aceea?

— Ei bine, n-am petrecut la fel de mult timp ca mama acolo, dar da, am avut şi eu porţia mea.

Când Mary dădu buzna pe uşă, Henry se ridică s-o salute.

— Unchiul Jon va sosi îndată. Vai mie – îmi pare că de fiecare dată când te văd eşti şi mai înalt. Trebuie să mă ridic pe vârful picioarelor ca să te pot îmbrăţişa.

Henry îşi petrecu braţele lungi în jurul trupului mătuşii sale şi o îmbrăţişă cu căldură.

— Îmi pare grozav de bine să te revăd, mătuşă Mary.

— M-am bucurat mult de Christine. Ne-am distrat de minune împreună. Şi tare mă bucur să pot avea timpul ăsta special împreună cu mama ta. Am avut multe de discutat. Tare aş vrea să nu ne despartă atâţia kilometri. Nu mi se pare drept ca ţara asta a noastră să fie atât de mare. Acum aşază-te. Lucy o să aducă cafeaua. Ştiu că te grăbeşti să pleci înainte de lăsarea întunericului. Mi-aş fi dorit să te putem reţine aici câteva zile, dar ştiu că e cu neputinţă.

— Ce fac Amber şi Danny? se grăbi să întrebe. Are emoţii? Nunta se apropie cu paşi repezi, nu-i aşa? Cum merg pregătirile?

Mi-ar face plăcere să ajut. Îmi doresc să fi fost mai aproape. I-am spus lui Jon că aş vrea să fac eu tortul miresei sau să ajut la decorare. Lui Amber îi plac lucrurile de felul acesta? Dar Danny? E bucuros să aibă un nou tătic?

Henry nu ştia la care întrebare să răspundă mai întâi, aşa că se mulţumi doar să încuviinţeze, înclinând din cap şi lăsând-o pe mătuşa lui să vorbească.

În cele din urmă, Mary se opri brusc când Lucy sosi

cu o tavă pe care aşezase cafetiera şi câteva ceşti de cafea. Pe tavă se mai aflau o farfurie cu sandviciuri cu carne de vită şi un chec cu lămâie.

— M-am gândit că ai putea fi flămând după drumul acesta lung. Nu vreau să plecaţi cu stomacul gol.

— Arată şi miroase delicios, mătuşă Mary.

— N-o să-l aşteptăm pe Jonathan. El nu mănâncă niciodată între mese. Va vrea să bea doar cafea.

Platoul cu sandviciuri se perindă mai întâi prin faţa lui Henry, apoi ajunse la Christine.

— Ar fi mai bine să mănânci, o avertiză Henry. Cine ştie când vei mai putea? Nu sunt multe restaurante pe drum. Şi nici în bufetul meu nu sunt prea multe de-ale gurii.

Christine îi urmă sfatul. Încă se bucurau de gustări când îşi făcu şi Jonathan apariţia. După ce se salutară cu căldură, acesta acceptă ceaşca cu cafea neagră din mâna soţiei sale şi se aşează pe scaunul de lângă Henry.

În următoarele câteva momente, în salon se auziră doar cuvintele celor doi. Christine observă că, din când în când, Henry îşi ridica ochii spre ceasul bunicului. Braţele acestuia ticăiau măsurând minutele, iar Christine ştiu că Henry era îngrijorat de scurgerea timpului. Hotărî să-i vină în ajutor.

— Mă duc să-mi iau haina din dormitor şi ne întâlnim în hol.

El încuviinţă, mulţumindu-i din priviri pentru înţelegerea de care dăduse dovadă. Urmară ultimele îmbrăţişări şi sfaturi. Nu trecu mult şi erau în maşină, ieşind din oraş pe şosea. Trecură câteva minute până când unul dintre ei rupse tăcerea.

— Cum a fost timpul petrecut aici? întrebă Henry în final.

— Frumos. Am cumpărat materialul şi mama a făcut o treabă grozavă cu costumul.

— Mama este pricepută.

Christine încuviinţă.

— Sper că Amber va fi mulţumită de alegerea noastră.

— Îi va plăcea.

— O, deci vorbim în numele ei de-acum, nu? îl tachină Christine.

Henry zâmbi larg.

— Ştii ce spune Scriptura: „Cei doi vor fi un singur trup”.

— Dar nu sunteţi un singur trup încă.

— Nu – nu încă. Se pare că zilele trec tare încet. N-am ştiut că timpul se poate scurge cu atâta încetineală, gemu Henry.

Christine ştiu că glumeşte, însă nu se putu opri să nu-i arunce o privire.

— Deci, nu ai avut momente de îndoială?

— Cu fiecare zi ce trece sunt tot mai convins.

Ea încuviinţă.

— Asta-i bine.

— Dar tu? întrebă el, după o clipă de tăcere. Tu nu ai avut momente de îndoială?

— Cu privire la Boyd? Nu. Nu momente de îndoială. A fost singurul lucru pe care l-am putut face. Dar… Dar uneori mă îngrijorez. Mă întreb. Dacă… Dacă aş fi ţinut mai mult la standardele mele creştine, aş fi putut face mai mult pentru a-l aduce la Cristos? Acum este în armată, la aviaţie. Uneori mă gândesc cât de îngrozitor ar fi ca avionul în care se află să fie doborât – iar el să nu se fi împăcat cu Dumnezeu.

Henry încuviinţă, pe faţă purtând o expresie serioasă.

— Mă tem că mulţi se află în situaţia asta. Pornesc la război fără nicio speranţă în cazul în care vor muri în tranşee. E înspăimântător.

— Calgary era plin de ei. Pretutindeni unde-ţi

întorceai privirile – uniforme.

— Ştiu. I-am văzut când am intrat în oraş.

Vântul se înteţise, într-adevăr. Zăpada era purtată în rotocoale de rafale de vânt pe deasupra şoselei. Henry prinse ferm volanul, pentru a avea un control mai bun asupra maşinii.

— Te-ai… Te-ai gândit vreodată la… Adică, ţi-a venit în minte vreodată gândul să te înrolezi? îndrăzni în cele din urmă să întrebe.

— Am avut multe gânduri. Şi îndoieli. Şi frământări.

— Chiar aşa?

— Aşa este. Nu-mi amintesc să fi luptat în rugăciune pentru un alt lucru mai mult ca pentru acesta.

Christine simţi că se sufocă.

— Te-ai hotărât? Te duci… Aşa-i?

— Am plănuit s-o fac. Ba chiar m-am dus la sediul central ca să-mi dau demisia din Poliţie. Însă m-am lăsat convins să n-o fac.

— Cine te-a convins? Amber?

— Nu, nu Amber. Am discutat împreună – de multe ori, chiar – şi ea a ştiut că eu trebuie să decid. Nu, m-au convins superiorii mei. Au spus că pe timp de război sunt două slujbe ce trebuie făcute. Unii trebuie să plece. Însă mai este o treabă ce trebuie continuată acasă – pentru a păstra stabilitatea. Pentru a ţine lucrurile laolaltă, astfel încât cei care au plecat să aibă la ce se întoarce. Avem nevoie de o bază puternică, sigură. Băieţii noştri au nevoie de asta.

Christine expiră prelung. Henry nu va pleca la război.

— Aşa că eşti… Împăcat cu privire la treaba asta?

— Sunt. O, nu m-au convins doar discuţiile. Ci un verset biblic pe care l-am citit în timp ce căutam un răspuns. Am avut impresia că mi-a vorbit în mod direct. Vorbea despre „a sta lângă bagaje”. Mi-am dat seama că şi asta era o slujbă importantă. Nu e o chestiune de laşitate.

Mai ales atunci când îţi iei în serios îndatoririle.

— Cred că Amber este uşurată.

Henry zâmbi.

— Este. Însă m-ar fi lăsat să plec dacă aşa ar fi trebuit să fie. A spus că Dumnezeu trebuie să-mi guverneze viaţa – nu soţia.

Christine rămase tăcută. Încă ceva la care trebuia să mediteze.

***

Fură bucuroşi să coboare din maşină, în cele din urmă, în faţa casei mici a lui Henry. Drumurile deveniseră din ce în ce mai greu de străbătut. Zăpada căzută pe ultimii câţiva kilometri îi provocase îngrijorare, cu toate că Henry nu lăsă să se vadă lucrul acesta. Fusese nevoit să iasă din maşină doar o singură dată pentru a înlătura zăpada cu lopata, însă pentru Christine era destul.

Primul lucru pe care-l făcu Henry fu să-i telefoneze lui Amber.

— Am ajuns – cu bine. Nu… Nu, n-au fost foarte rele. În unele locuri. Danny doarme? Dă-i un pupic din partea mea. Ne vedem la dimineaţă. Trec pe la frizerie. Şi mai târziu o aduc pe Christine la tine. Bine. Bun. Somn uşor. Şi eu.

Christine se întrebă ce altceva şi-ar mai fi spus dacă ea n-ar fi aşteptat acolo, cu valiza în mână.

— Mi-a spus să-ţi transmit dragostea ei.

Henry se întoarse de la telefon şi îi luă valiza.

— Pe aici.

— Dar asta e camera ta, protestă Christine.

— Mi-am mutat lucrurile în anexă, spuse el pe un ton cât se poate de normal.

— Dar o să fie frig acolo.

— Nu, am instalat o sobă mică. Câteodată e chiar prea cald.

Christine nu mai obiectă.

— Vrei să mănânci ceva?

— Am mâncat destul la mătuşa Mary. Cred că mă voi duce la culcare.

— Şi eu. A fost o zi lungă. Dacă ai nevoie de ceva, strigă-mă.

Henry cercetă soba, scormonind în jăratic.

— Bun. Focul nu s-a stins încă. Nu trebuie decât să mai pun lemne pentru la noapte, altfel, dimineaţă vom fi ţurţuri de gheaţă.

— Oraşul nu are încălzire pe gaz?

— Oraşul are. Eu n-am.

Christine îşi înăbuşi un căscat.

— Mă trezeşti şi pe mine?

— Pentru micul dejun. Promit.

— Atunci, noapte bună.

Christine dădu să plece, căscând încă.

— Chrissy, o strigă Henry.

Ea se întoarse încet spre el.

— Mă bucur că eşti aici. Am aşteptat mult asta.

— Şi eu, răspunse ea zâmbind.

Niciodată nu fusese mai sinceră ca acum.

***

Serviră un mic dejun simplu. Apoi, Henry se ridică şi dădu să-şi ia paltonul şi mănuşile.

— Trebuie să mă duc la sediu. Te descurci?

Christine încuviinţă.

— Şi trebuie să te opreşti la frizerie, îl tachină ea. Să nu uiţi.

Henry zâmbi larg.

— Nu cred că o să uit.

— Vrei să fac ceva anume?

— Nimic special. Luăm cina la Amber în seara asta. Vom discuta atunci. M-am gândit că ai putea să vii la sediu în jurul prânzului şi vom merge să luăm masa la cafenea.

— La cafenea? Sună interesant.

— Ei bine… Să vedem cât de adânc şi-a vârât, astăzi, Jessie lingura în borcanul cu condimente.

Henry dădu un bobârnac pălăriei şi se răsuci pe călcâie.

— Ne vedem mai târziu, strigă Christine în timp ce uşa se închise în urma siluetei înalte.

Dacă n-ar fi fratele meu, m-aş putea îndrăgosti de el, îşi spuse ea zâmbind. Arăta atât de bine în uniformă.

Christine îşi ocupă timpul spălând vasele. Nu prea avea ce să facă în micuţa locuinţă a lui Henry. Acesta îşi ţinea lucrurile într-o ordine şi curăţenie remarcabile pentru un bărbat singur. Christine găsi o revistă recentă pe care n-o mai văzuse şi-şi petrecu restul dimineţii citind.

Se uită din când în când la ceas. La doisprezece fără un sfert se îmbrăcă şi ieşi în stradă. Henry îi explicase cum să ajungă la sediul poliţiei, aflat la doar câteva clădiri depărtare. Curând, clădirea mică pe frontispiciul căreia scria *Poliţia Regală Călare a Canadei* îi apăru în faţa ochilor. Era obişnuită cu asta, aşa că nu simţi niciun fel de emoţie când deschise uşa şi păşi înăuntru. Mătură cu privirea încăperea. Era asemănătoare cu birourile în care lucrase tatăl ei – însă oarecum diferită.

În încăpere se aflau trei birouri. Numai unul era ocupat – şi ocupantul nu era Henry. Se uită dincolo de acesta, spre cele două uşi ce se deschideau în alte încăperi.

— Tu eşti Christine? întrebă o voce bărbătească, în timp ce tânărul în uniformă se ridică în picioare.

Privirea ei se întoarse spre el. Nu era la fel de înalt ca Henry, dar era mai voinic. Avea părul foarte închis la culoare şi ochii chiar mai întunecaţi. În această clipă, în ei se oglindea o urmă de uimire.

Christine încuviinţă.

— Henry a spus că este vorba despre sora lui *mai mică*, mormăi el în barbă.

Christine încuviinţă. În cele din urmă îşi găsi glasul.

— Unde este Henry?

— A fost chemat – un apel neaşteptat.

— A plecat? Unde?

— Un fermier avea o problemă cu el. Henry n-a dat explicaţii. A spus doar că se va întoarce îndată ce va fi cu putinţă.

Christine îşi schimbă uşor poziţia, întrebându-se ce ar trebui să facă.

— Eu… Eu ar trebui să-l aştept aici? întrebă ea, simţindu-se stânjenită.

Chipul tânărului ofiţer se îmbujoră.

— Păi… Nu acesta este planul. Adică…

Îşi plecă privirea în jos, spre bocancii lustruiţi.

— Henry a spus: „Va veni sora mea mai mică. I-am spus că o s-o duc să bem o cafea. Dacă nu mă întorc la timp, vrei să o însoţeşti tu?” Am spus: „Desigur”.

— În… Înţeleg, spuse Christine bâlbâindu-se.

— Aşa că, dacă nu te deranjează, aş vrea să-mi ţin promisiunea făcută şefului.

Roşeaţa încă nu i se ştersese de pe chip.

— Probabil că ai treabă.

— Omul mai trebuie şi să mănânce.

— Da… Bănuiesc că aşa e, spuse Christine, simţindu-se puţin iritată din cauza faptului că Henry îi pusese pe amândoi într-o situaţie atât de stânjenitoare.

Bărbatul întinse mâna după pălărie.

— Deci…? întrebă el.

Christine reuşi să zâmbească.

— Deci… Răspunse ea. Să mergem să mâncăm.

El păru uşurat de răspunsul ei.

— Trebuie să te avertizez, spuse el în timp ce-i deschidea uşa, lui Jessie îi plac condimentele.

— Mi s-a spus.

— Henry te-a avertizat deja?

Christine încuviinţă, apoi începu să râdă.

— Consider că am fost suficient de avertizată. Mă bizui pe tine că vei comanda ceva bun din meniu.

— Ei bine… Poţi servi omletă pişcăcioasă sau tocană pişcăcioasă sau ardei super pişcăcioşi. Alege.

Christine râse mai cu poftă, iar tânărul ofiţer i se alătură.

CAPITOLUL 6

Începuseră să mănânce când Henry îşi făcu apariţia. Nici măcar nu-şi ceru scuze. Christine se simţea mult mai relaxată acum, în timp ce tăifăsuia cu însoţitorul ei. Cu toate acestea, îşi privi fratele uşurată.

— Aşadar, ce avem la masa de prânz? întrebă el în timp ce se aşeză pe scaunul de lângă ea.

Aruncă o privire scurtă la meniu, apoi la pâinea prăjită şi ceaiul din faţa Christinei şi întrebă:

— Asta mănânci tu?

Christine încuviinţă, apoi spuse cu glas aproape şoptit:

— Dacă tot am primit un dublu avertisment cu privire la mâncarea condimentată, am hotărât să nu risc.

— Nu-i chiar atât de rău, şopti el din spatele meniului.

— Tu ce mănânci, Laray?

— Laray?

Christine ridică o sprânceană.

— N-aţi făcut cunoştinţă?

— O, ba da. Am făcut. Numai că nu mi s-a spus niciodată cum se numeşte persoana cu care am făcut cunoştinţă.

Laray se îmbujoră.

— Îmi cer scuze, spuse el, bâlbâit. Nu m-am gândit

niciodată…

Însă Christine flutură din mână, în semn că scuzele lui nu-şi au rostul.

— Este în regulă. Ar fi trebuit să ştiu. Tu eşti acela care ai dat piept cu ursul.

— De fapt… A fost ideea ursului. Eu m-aş fi bucurat să nu am parte de o asemenea experienţă.

Christine deveni serioasă.

— Ce-ţi mai face braţul?

— Din ce în ce mai bine. Curând indivizii aceştia n-o să-l mai folosească drept scuză pentru a mă ţine legat de munca de birou, în timp ce ei patrulează în maşini.

Henry râse.

— Te-ai hotărât? întrebă o tânără chelneriţă, aşezând o cană cu cafea în faţa lui Henry.

— Iau ce are şi el, spuse Henry arătând spre Laray şi încredinţând meniul tinerei.

— Tu ce mănânci? îl întrebă pe Laray când fata se îndepărtă.

— Lasagna.

— E bună?

— Da, dacă-ţi plac condimentele.

Henry luă o înghiţitură de cafea.

— Un lucru ce-i face cinste lui Jessie, spuse el în timp ce-şi aşează pe masă cana cu cafea, este că nu se zgârceşte la boabele de cafea.

Laray încuviinţă.

— Însă uneori mă întreb câte zile le foloseşte pe aceleaşi.

— Opriţi-vă, amândoi, spuse Christine împungându-l cu piciorul pe sub masă pe Henry.

— Am uitat, spuse Henry. Trebuie să avem grijă la bunele maniere. Este prezentă o doamnă.

Laray îl privi scurt.

— Ai spus că este micuţa ta soră.

— Aşa este. Sora mea mai mică.

— Nu poţi să spui că este mică.

— Ţi-am mai spus şi că o să fie domnişoara de onoare a lui Amber, nu-i aşa?

Laray clătină din cap.

— Nu-mi amintesc să-mi fi spus ceva despre o domnişoară de onoare.

— Ei bine, fă cunoştinţă cu domnişoara de onoare.

Când îi văzu privirea surprinsă, Christine îşi aminti că el urma să fie cavalerul de onoare al lui Henry. Se părea că urmau a se vedea destul de des.

O clipă, Laray parcă nu-şi mai găsi cuvintele. Se îmbujoră uşor, apoi încercă să-şi revină, folosindu-se de o glumă.

— Cel puţin voi fi în stare să te însoţesc la braţul sănătos.

Christine îşi simţi obrajii îmbujorându-se.

— Hei, spuse Henry ca şi când i-ar fi venit, dintr-odată, o idee. În seara asta luăm cina la Amber, ca să punem la punct planurile pentru nuntă. Ce zici să ni te alături, Laray?

Laray îşi frecă picioarele de duşumea.

— Cred că ai face mai bine să te consulţi cu mica ta doamnă.

— Amber n-o să se supere. O să-i telefonez când ajungem la birou.

— Nu m-am referit la Amber, mormăi Laray, aruncându-i o privire piezişă.

Henry se întoarse spre Christine, privind-o uşor încruntat. Era clar că nu vedea niciun motiv pentru ca sora lui să obiecteze.

— E în regulă, spuse ea ridicând din umeri. Dacă pe Amber n-o deranjează, eu n-am nimic împotrivă.

***

În acea după-amiază Christine porni spre frizeria lui Amber pentru a se oferi s-o ajute cu pregătirea cinei. În drum spre casa femeii, se opriră la părinţii acesteia pentru a-l lua pe Danny. Micuţul nu ezită să-şi exprime sentimentele cu privire la apropiata căsătorie.

— Mama spune că o să fii noua mea mătuşă, spuse el, ţopăind pe lângă Christine.

— Aşa este.

— Şi o să primesc încă un bunic şi o bunică.

— Aşa este…

— Ştii că tatăl meu a murit?

Christine nu ştiu cum să răspundă. Se pare că Amber considerase necesar să-i spună lui Danny adevărul despre moartea tatălui său care a avut loc într-un accident, pe când tăia copaci în pădure. Christine încuviinţă.

— Eu nu mi-l amintesc… Dar, dacă el ar fi trăit încă, şi-ar fi amintit de mine.

— Simt sigură că aşa s-ar fi întâmplat.

— Dar nu mai trăieşte… Aşa că o să primesc un tătic nou.

— Da, ştiu.

— E chiar drăguţ. Mamei şi mie ne place de el. Mult. De-asta o să ne căsătorim cu el. Eu o să fiu purtător… Purtător… Cum îi spune, mami?

Se opri brusc în faţa mamei lui.

— Purtătorul inelelor.

— Purtătorul inelelor, repetă el, pornind din nou la drum. E un nume ciudat. Înseamnă că trebuie să duc un inel aşezat pe perniţă. Să port inelul.

Christine nu-şi putu reţine zâmbetul. Se întrebă dacă Danny era întotdeauna atât de entuziast şi vorbăreţ sau poate că apropiata nuntă îl făcea mai plin de energie.

— Ştiai că undeva este război? Se luptă acolo. Cu arme adevărate. Învăţătoarea ne-a arătat pe hartă.

Vai de mine! se gândi Christine. *Pentru ce ar spune*

un dascăl aşa ceva elevilor săi? *Micuţii n-ar trebui să se confrunte cu asemenea tragedii*…

— Doi oameni au plecat de la noi, explică Danny, gesticulând cu mâinile. Sam-nu-mai-ştiu-cum şi… Şi… Nu-i mai ştiu numele. Erau îngrijitori de vite, dar s-au dus la război. Da' n-au ajuns încă acolo. Încă trebuie să mai înveţe cum să fie soldaţi. Să tragă cu pistolul şi treburi de-astea. Când le învaţă pe toate, atunci vor pleca la război.

Christine gemu în sinea ei. Oare nu putea scăpa nicăieri de războiul ăsta? Până şi cei micuţi trebuiau atraşi în povestea asta? Nu i se părea corect ca un copil, la o vârstă atât de fragedă, să înveţe atât de multe despre răutăţile războiului.

Amber gândi acelaşi lucru, se pare.

— Doamna Wilbur v-a spus toate acestea?

— Nuuu, spuse el clătinând din cap. Tommy mi-a spus. Tommy a spus tuturor copiilor. Rebecca a fost atât de speriată, că a început să plângă. Cred că s-a gândit că războiul o să ajungă aici, aşa că doamna Wilbur ne-a arătat pe hartă. E departe, foarte departe. Peste ocean. Dar Rebecca spune că tot visează urât. Întotdeauna visează urât cu ceva. Şerpi şi pisici răutăcioase şi chiar păianjeni. Totdeauna are vise urâte.

Christine şi Amber schimbară o privire amuzată pe deasupra capului lui Danny. Cel puţin era o uşurare să ştie că nu învăţătoarea era cea care umpluse capul copiilor cu poveşti înfricoşătoare.

— Ce crezi că ar trebui să pregătim pentru cină? întrebă Amber.

Christine îşi dădu seama că încerca să schimbe direcţia conversaţiei.

— Avem musafiri, îţi aminteşti?

— Clătite, strigă Damiy, bătând din palme.

— Nu sunt sigură că musafirii noştri vor aprecia clătitele la cină. Clătitele se potrivesc mai bine dimineaţa,

la micul dejun.

Danny păru surprins.

— Cred că mai degrabă s-ar bucura de ceva mai... Mai cu carne şi cartofi.

— Şi tu? o iscodi micuţul pe Christine, întorcând spre ea un chip întrebător.

Christine n-ar fi vrut să-l lipsească de clătitele râvnite.

— Clătitele sunt foarte bune. Dar sunt de acord cu mama ta. Câteodată bărbaţilor le place să mănânce carne şi cartofi.

Danny îşi privi mama.

— Atunci, dacă trebuie să mâncăm carne, haide să prăjim peşte.

— Mă tem că nu avem peşte.

— Dar ce ai?

— Carne de pui.

— Bine. Vom mânca pui prăjit, spuse el, însă mai puţin entuziast.

Cei trei intrară în bucătăria îngrijită şi aşezară pe masă plasele cu cumpărăturile pe care le făcuseră în drum spre casă. Danny începu să scoată lucrurile din ele.

— Hei, strigă el. Ăsta-i bun.

Flutură un pachet cu bezele.

— Să nu cumva să dai iama în ele. Am nevoie de ele la desertul pe care o să-l pregătesc, îl avertiză mama lui.

— Nici măcar una?

— Nici măcar una.

Danny se îndreptă spre bufet cu pachetul în mână.

— Nu trebuie să le pui în bufet. O să le folosesc imediat după ce-mi schimb hainele şi mă spăl pe mâini. Ce-ar fi să-ţi iei o prăjiturică şi un pahar cu lapte? Pe urmă te poţi duce să te joci cu maşinii la.

— Trebuie să-mi schimb şi eu hainele?

— Te rog.

— Mai întâi mă schimb. Pe urmă mănânc prăjiturele.

— O prăjiturică, îl corectă Amber.

Danny alergă să se schimbe.

Tăifăsuind în timp ce lucrară, cele două gospodine nu avură nevoie de mult timp pentru a isprăvi pregătirea mesei. Christine avea impresia că, în sfârşit, primise sora după care tânjise dintotdeauna. Îşi dori să nu fi fost nevoite să locuiască la o distanţă atât de mare.

— L-ai întâlnit pe Laray? întrebă Amber.

— Da. Henry m-a invitat la cafenea pentru a lua prânzul, dar m-a păcălit. Sarcina i-a revenit lui Laray.

— E un tip extraordinar. Lui Henry îi place foarte mult.

— Pare de treabă.

— Accidentul acela cu ursul… Mare păcat. Dar îşi revine destul de bine. Henry spune că braţul şi-a revenit aproape complet, încă nu are aceeaşi forţă în el, dar îşi va reveni.

Amber gustă sosul, dând din cap în semn de aprobare.

— N-are cocoloaşe, spuse ea satisfăcută.

Se auzi soneria de la intrare şi paşii lui Danny alergând prin casă.

— Este prietenul tău, mami, strigă el.

Amber zâmbi.

— Am întâmpinat o mică problemă când ne-am gândit cum să-i spună Danny lui Henry până la nuntă. N-am considerat că „tata” ar fi potrivit, deocamdată. Şi n-am vrut să-i spună nici pe nume, Henry – însă orice altceva părea prea protocolar.

— Ei bine, nu va trece mult şi va putea să-i spună „tata”.

Christine zâmbi gândindu-se că fratele ei va fi tată.

— Opt zile. Îţi vine să crezi? Doar opt zile.

Danny îl conduse pe Henry, trăgându-l de mână.

— L-a adus şi pe celălalt, mama, anunţă, arătând cu mâna spre Laray.

— Intră, tu… „celălalt”, îl invită Amber râzând. Tocmai puneam mâncarea în castroane.

— Abia aştept, spuse Henry, adulmecând profund.

— Aşezaţi-vă la masă. Vom fi cam înghesuiţi în jurul mesei, dar nu-i problemă. Laray, aşază-te pe unul dintre scaunele acelea cu spătar.

Laray mulţumi gazdei sale şi făcu ce i se sugerase.

Se adunară cu toţii în jurul mesei, iar Laray fu rugat să ceară binecuvântarea peste bucate. Mâncară, râseră şi glumiră pe tot parcursul cinei. Îl întrecură până şi pe Danny.

Christine nu-şi mai aminti câtă vreme trecuse de când se simţise atât de relaxată şi amuzată. După ce Danny fu dus la culcare, cei patru începură să pună la punct detaliile apropiatei nunţi. Amber scoase o foaie de hârtie şi trasă mici diagrame în timp ce explică cum îşi dorea să fie aranjate lucrurile de la intrare la altar.

— Tata nu mă va mai putea conduce la altar de data asta. A făcut-o o dată. El şi mama vor sta aici înainte de începerea ceremoniei.

Îşi întoarse privirea spre Henry.

— Tu şi pastorul veţi intra pe uşa ce dă în birou, aici.

El încuviinţă, purtând o expresie serioasă pe chip – după părerea Christinei.

— Laray şi Christine vor veni din spate… De aici.

— Vrei să spui că nu-l voi avea lângă mine ca să mă proptească?

Mica glumă păru să-l mai relaxeze.

— M-am gândit că ar fi frumos dacă ar intra împreună.

Henry cedă.

— Pe urmă vom intra eu şi Danny.

— Împreună?

— S-ar putea să facă ceva… Ei bine… Necugetat, dacă intră singur. În plus, poate că voi avea şi eu nevoie de el ca să mă ţină de mână.

— E drăguţ, spuse Christine.

— Adevărul e că îl vreau lângă mine. Este… Ei bine… Lucrurile se vor schimba… După. Am fost doar noi doi, atâta vreme. O ultimă oară… Noi doi. Te superi?

— Deloc, se grăbi Henry s-o asigure. Se întinse şi o apucă de mână. Christine văzu degetele lui Amber strângându-se în jurul degetelor lui.

— Începând cu acea clipă, vom fi trei, promise ea.

Amber scoase o altă listă.

— Uite cum am gândit. Organist – doamna Claire. Solist – Clarice a fost de acord să cânte cele două imnuri pe care le-am ales, Henry. Decoraţiuni – doamna Boone le va face, însă ar dori să o ajute cineva.

— Mă ofer eu, spuse Christine.

— Vrei? Mulţumesc. Aş fi mai liberă dacă ai putea-o ajuta. Tortul – doamna Dickus se va ocupa de asta.

— Se pare că ai cam pus lucrurile la punct.

Henry era impresionat.

— Încă mai sunt multe de făcut, oftă Amber.

— Mă bucur să ajut cu tot ce pot, se oferi Christine. De-asta sunt aici.

— Sunt atât de mulţumitoare pentru încă o pereche de mâini – sau pentru încă un cap, adăugă ea chicotind. Masa se va servi în holul bisericii. Va fi ceva restrâns, dar este nevoie să aranjăm încăperea, s-o decorăm, să aşezăm tortul şi toate celelalte. Vom aduce florile din biserică, dar cineva va trebui să se ocupe de asta.

— Pot face eu asta, spuse Laray.

Apoi adăugă, privind spre Henry.

— Este în regulă? Nu vei avea nevoie de mine după ceremonie, nu-i aşa?

— Odată ce fotograful şi-a făcut treaba nu, nu voi

avea nevoie.

— Va fi în regulă, spuse Amber, prinzând între dinţi capătul creionului. N-o să facem foarte multe fotografii.

Continuară să discute despre lucrurile de pe listă, bifându-le pe fiecare, pe rând. Isprăviră după ora 10. Christine se simţea tare mulţumită pentru faptul că venise mai devreme, să dea o mână de ajutor. Îşi făcu propria listă de îndatoriri pe care se oferise să le ducă la îndeplinire. Laray o rugă să aştearnă pe hârtie şi îndatoririle lui. Apoi Amber puse pe foc ibricul pentru cafea şi mai serviră o porţie de desert, stând la taifas.

Îşi luară rămas bun pe treptele casei, învăluiţi de aerul răcoros al nopţii. Henry nu venise cu maşina, aşa că cei trei se aventurară împreună prin întuneric, prinzându-se de braţ pentru a putea păşi tustrei pe trotuarul îngust.

— Priviţi la stelele din noaptea asta, observă Henry. Niciodată nu le-am văzut mai sclipitoare.

— Poate că în ultima vreme le vezi tu mai altfel, îl tachină Laray. Mie îmi par la fel.

— Îmi este dor de luminile Nordului. Se pot vedea de aici? întrebă Christine.

— Nu le-am văzut, răspunse Henry.

— Nici eu nu le-am văzut – niciodată, adăugă Laray.

— Niciodată? întrebă Christine nevenindu-i să creadă.

— Niciodată.

— O, nici n-ai idee. Sunt atât de… De spectaculoase. Atât de frumoase. Dănţuiesc şi plutesc de-a lungul cerului… Toate culorile. Le poţi auzi murmurând. Ai senzaţia că ai putea să întinzi mâna şi… Şi să apuci un pumn din acea magie, atât sunt de aproape.

— Vorbeşti şi tu ca o îndrăgostită, îi spuse Henry în glumă.

Râseră cu toţii, iar Laray adăugă pe un ton serios:

— Mi-ar plăcea să le văd.

— O, ar trebui s-o faci.

— Hei, nu începe, surioară, o muştrului cu blândeţe Henry. Când începe a vorbi despre Nord, devine visătoare, îl avertiză pe Laray.

— Nu mă pot abţine, recunoscu Christine. Îmi place.

Ajunseră la intersecţia unde drumurile li se despărţeau. Laray nu păru a fi foarte bucuros să se despartă de ei.

— Ne vedem. Mâine? întrebă el.

Henry nu răspunse.

— Eşti suficient de curajoasă ca să încerci un alt prânz la Jessie?

De data asta era evident faptul că Laray se adresase Christinei.

— Plănuiesc să pregătesc prânzul acasă pentru Henry, răspunse ea. Acum ştiu de unde să cumpăr alimente, explică ea.

— Henry norocosul, spuse Laray, lovind cu piciorul un bulgăre tare de zăpadă aflat pe marginea drumului.

Îşi urară noapte bună şi-şi văzură de drum. Era târziu şi munca începea devreme. Mâine va fi o nouă zi.

***

Aşa cum plănuise, mâncarea de prânz pentru Henry fu gata la ora douăsprezece fix. Cinci minute mai târziu acesta telefonă spunându-i că-i pare rău, dar urma să întârzie. Primise un telefon de la un fermier şi trebuia să vadă despre ce era vorba.

— Poţi s-o păstrezi pentru mai târziu? o întrebă el.

Christine era dezamăgită. Lucrase întreaga dimineaţă pentru a-i pregăti lui Henry bucatele preferate.

— Păi, aş putea s-o încălzesc mâine. Dar nu va fi la fel de bună ca azi.

— Îţi spun cum facem – îl trimit acolo pe Laray. N-ar refuza o mâncare gătită acasă.

— Henry, nu poţi face asta. Ce-o să zică… Oamenii

din oraş?

— O, spuse Henry.

Atât. „O”.

— Păi, atunci, ce-ar fi s-o împachetezi şi s-o duci la birou?

— S-o împachetez? N-ar rămâne fierbinte nici două minute.

— Atunci Laray ar putea s-o ia pe Amber şi să vină amândoi la masă. N-ar mai fi o problemă, nu?

— E-n regulă. O putem mânca mâine.

— Nu. Nu… Ai muncit mult pentru ea.

Henry păru a se gândi la ceva.

— Îţi spun ce facem. Mă opresc acasă în drum spre ferma omului. Îl iau şi pe Laray cu mine.

N-avea altceva de făcut decât să aşeze încă o farfurie. Christine speră că pregătise îndeajuns. Nu se gândise că va avea de hrănit doi oameni flămânzi.

Însă Henry nu zăbovi pentru a mânca toate cele pregătite. Vârî în gură câţiva cartofi prăjiţi şi o bucată mică de carne, apoi aşeză o altă bucată între două chifle, înfăşură totul într-un şerveţel şi-şi mai umplu o dată cana cu cafea. Apoi dispăru.

— Îmi pare rău, începu Christine în timp ce închise uşa în urma lui Henry. N-am ştiut…

— Pierderea lui e câştigul meu, spuse Laray bine dispus. Suntem obişnuiţi să mâncăm pe fugă. Nu-ţi face griji pentru Henry. A mâncat mai mult decât mănâncă de obicei. Şi mult mai gustos.

Christine mai turnă cafea în căni şi-i întinse castronul cu carne.

— Sper să-ţi iei timp s-o mesteci, spuse ea în glumă.

Laray zâmbi în timp ce luă o îmbucătură.

— Eşti o bucătăreasă foarte bună, spuse mai târziu, în timp ce întinse mâna după pălărie. Să vedem. Cu cine să aranjez ca să-l cheme mâine pe Henry?

Christine reuşi să râdă.

— Henry e liber mâine. El şi Amber vor merge la Lethbridge, să facă nişte cumpărături. Eu voi avea grijă de Danny.

— Mă tem că sunt de serviciu. Toată ziua. Mi-aş fi dorit să te pot ajuta cu Danny.

— Nu-mi va face probleme.

— Tot mi-ar fi plăcut să te ajut.

Îi zâmbi din nou, puţin cam strâmb de data asta. Ea îşi simţi obrajii aprinzându-i-se.

— Mulţumesc de masă. Mâncarea a fost mult mai bună decât a lui Jessie. Poate că ar trebui să deschizi un restaurant în oraş. Să-i faci puţină concurenţă.

Christine râse.

— Nu-i pentru mine. Nu, domnule. Nici măcar abundenţa condimentelor n-ar putea ascunde eşecurile mele culinare.

— A fost delicioasă.

— Cred că mi-a ieşit de data asta.

— Nu asta cred eu. Eu cred că mie mi-a ieşit de data asta.

Laray îşi puse pălăria pe creştetul acoperit cu păr negru, îi zâmbi din nou Christinei şi plecă.

După ce dispăru, ea rămase cugetând la schimbul de vorbe dintre ei. Ce-a vrut să spună? Oare flirta cu ea? Oare e posibil ca el să fi gândit că fusese ideea ei să-l cheme la masă? Trebuia să aibă o discuţie serioasă cu fratele ei.

CAPITOLUL 7

Christine constată cu surprindere că săptămâna ce urmă se dovedi a fi extrem de ocupată. Pe lângă faptul că încercase să gătească şi să facă curăţenie în locuinţa lui Henry, petrecuse multe ceasuri îngrijind de Danny în timp

ce Amber aranja ultimele detalii şi rezolva sarcini de pe lista cu ceea ce avea de făcut. Ajunul Crăciunului, ziua nunţii, era o zi de vineri. Joi sosiră Elizabeth şi Wynn, împreună cu Jonathan şi Mary. Asta însemna oameni în plus la masă şi în vizită, cu toate că se făcuseră toate aranjamentele necesare ca cele două cupluri să locuiască la părinţii lui Amber.

Deşi Henry părea remarcabil de calm, Amber începea să devină tot mai emoţionată. Danny zburda de-a lungul şi de-a latul bucătăriei în care se făceau pregătiri pentru masa de după ceremonie.

— Danny, nu mai sta în calea noastră, îl muştrului Amber. Mă tem că cineva se va lovi de tine şi va vărsa ceva fierbinte pe tine.

— O să primesc un tătic… În curând, fredonă el, mutându-se într-un colţ, refuzând să părăsească încăperea.

Vremea le fusese prielnică, mai mult decât ar fi îndrăznit să spere. Deşi temperaturile de iarnă nu îngăduiau cuiva să zăbovească afară mai mult de câteva minute, nicio furtună cu zăpadă abundentă nu se abătu asupra ţinutului de prerie. *Îţi mulţumesc*, *Doamne*! şopti Christine în timp ce-şi vedea de treabă.

Avusese o scurtă discuţie cu Henry şi-şi spusese clar punctul de vedere. Nu dorea să fie pusă mereu în contact cu Laray. Adevărat, acesta părea a fi un tânăr de treabă, însă ea nu era pregătită pentru o nouă relaţie. Mai târziu se întrebă dacă nu cumva Henry vorbise cu Laray. Începând de atunci, tânărul ofiţer se pare că alegea, în mod vădit, s-o ocolească. Christine aproape că regretă decizia ei pripită. Spera să nu-l fi rănit cu ceva. Dacă el credea cumva că ezitarea ei se datora braţului său rănit? El făcuse unele aluzii la faptul că nu mai era la fel ca înainte de accident.

Însă Christine nu prea avu timp să-şi facă griji cu privire la acest lucru. Fiecare clipă era dedicată pregătirii

pentru nuntă. N-avea idee că nunţile, chiar şi cele simple, puteau lua atâta timp şi pregătiri.

Odată ce Elizabeth îşi făcu apariţia, ea şi Mary se implicară în toate. Christine realiză că mama ei încerca din toată inima să fie parte a întregului eveniment, însă în realitate nu făcea altceva decât să îngreuneze lucrurile. Listele cu îndatoriri, atât de temeinic pregătite, erau încontinuu modificate. Nimeni nu avea curajul sau lipsa de sensibilitate să le ceară celor două femei entuziaste să-şi limiteze ajutorul.

Ziua de vineri sosi, strălucitoare şi geroasă. Atât de geroasă, încât Christine fu nevoită să-şi acopere faţa în timp ce străbătu distanţa scurtă până la locuinţa lui Amber. Nu-şi amintea ca Nordul să fie atât de friguros. Era obişnuită cu frigul de acolo. Hanoracele tivite cu blană de acolo erau foarte diferite de eşarfele subţiri din bumbac cu care-şi acopereau aici capul.

Reuşiră să rezolve lucrurile de peste zi. Henry, care trebuia să aducă florile din Lethbridge, se întrebă dacă nu vor îngheţa înainte de a ajunge cu ele acasă. Laray, care-l însoţise, ţinu în braţe buchetul lui Amber până când ajunseră acasă. Radiatorul maşinii abia făcu faţă frigului din interiorul vehiculului.

Nunta fusese programată pentru ora cinci – cel mai timpuriu ceas pentru ca lumina lumânărilor să-şi facă efectul. Oaspeţii urmau a fi conduşi în holul bisericii imediat după ceremonie, pentru recepţie. În timp ce se instalau, mirii şi rudeniile acestora erau fotografiaţi în faţa altarului. Apoi, după toate acestea, urma a se servi masa.

Desigur, după terminarea scurtului program şi deschiderea darurilor, se va fi făcut deja târziu. Henry hotărâse să nu pornească la drum în luna de miere la o astfel de oră. Aşa că aranjase cu un proprietar de fermă din partea locului să închirieze o cabană ascunsă undeva între coline, la apus de oraş.

Laray ştia despre acel loc. Îndatorirea lui era să facă focul astfel încât locul să fie încălzit şi confortabil când vor sosi Henry şi mireasa lui. Christine aflase despre acest plan, cu toate că nu văzuse cabana. I se părea extraordinar de romantic. O cabană drăguţă în pădure, cu un şemineu deschis, luminată de lumina lumânărilor. Henry aranjase în aşa fel lucrurile încât covorul din blană de urs să-i aştepte în faţa focului din cămin.

Gândurile Christinei zburară din nou la Boyd. Îl iubise. Gândul la alegerea ei greşită îi strânse inima, cu toate că nu se mai simţea atrasă de el. Boyd avea atâta mânie şi aroganţă ascunse adânc în suflet. Se ruga ca, într-o zi, să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeii.

***

„Amber, îl iei pe Henry…”

Cunoscutele cuvinte ale ceremoniei de căsătorie se înregistrară în mintea şi inima Christinei. Stătea lângă Amber care arăta atât de frumoasă în costumul ei de nuntă, ţinând în mână buchetul de flori. Christine privi dincolo de Henry, chipeş şi înalt în uniforma de ofiţer. Clipi pentru a-şi reţine lacrimile, surprinsă de propriile-i emoţii, în timp ce realiză că acum el aparţinea femeii de lângă el. Auzi răspunsul tremurat, dar ferm al femeii:

— Da.

Se auzi apoi întrebarea şoptită a lui Danny:

— Acum este tatăl meu?

Laray îl avertiză să tacă, însă avertismentul îi fu acoperit de râsetele celor din asistenţă.

— Curând, îl auzi Christine pe Laray şoptind. Danny îşi legănă un picior încălţat cu un pantof nou, negru şi trase de panglica ce lega verighetele pe perniţă. Christine se temu că va reuşi să le desfacă. Îi trimise un mesaj tăcut lui Laray care se aplecă şi luă mâna micuţului în mâna lui. Christine îi trimise un alt mesaj, de apreciere.

Când cei doi îşi puseră verighetele în deget, Christine

fu uşurată că cele două inele de aur fuseseră transferate în siguranţă de pe perniţă pe degetele mirilor.

Ceremonia continuă.

— Vă declar soţ şi soţie, îl auzi pe pastor spunând, în final.

— Acum? întrebă Danny, iar Laray încuviinţă.

Danny azvârli în sus perniţa şi chiui triumfător, apoi îşi petrecu braţele în jurul picioarelor lui Henry. Lacrimi apărură nu doar în ochii lui Henry care-l ridică în braţe pe micuţ. Sărutul dintre mire şi mireasă se dovedi a fi o afacere în trei. Christine abia reuşi să vadă ce se întâmplă din cauza propriilor lacrimi. Era foarte bucuroasă că-şi amintise să ascundă o batistuţă în buchetul ei de flori. Când îşi reveni, descoperi că în emoţia de moment, mâna ei se afla în mâna lui Laray. Oare ea îl apucase de mână? Oare el văzuse lacrimile ei şi-i oferise sprijinul său? Nu ştia ce se întâmplase. Obrajii îi ardeau de ruşine. Cum putea ieşi din situaţia asta fără să atragă atenţia? N-ar fi trebuit să-şi facă probleme. Aproape imediat simţi cum degetele lui Laray îi dau drumul.

Danny, Henry şi Amber îşi isprăviră în cele din urmă îmbrăţişările şi lucrurile se reîntoarseră la normalul unei ceremonii obişnuite. Însă ochii lui Danny sclipiră în timp ce Henry îi dădu drumul din braţe. Se întoarse spre Laray. Înainte ca acesta să apuce a-şi duce degetul la buze avertizându-l să tacă, Danny anunţă cu mândrie:

— Acum este tatăl meu, de-adevăratelea.

Laray încuviinţă în timp ce pastorul spuse:

— Doamnelor şi domnilor, vreau să vi-i prezint pe domnul şi pe doamna Delaney – şi pe fiul lor, Danny.

Aplauze lungi şi călduroase răsunară în urma invitaţilor în timp ce ieşeau din biserică.

***

Lunga zi era pe sfârşite. Christine, îmbrăcată acum cu o fustă simplă şi o bluză şi încălţată cu o pereche de

papuci tricotaţi de casă, îşi prinse după ureche un cârlionţ rătăcit şi rulă încă o fâşie de hârtie creponată.

— Obosită?

Laray reuşi să-şi exprime empatia într-un singur cuvânt.

— Epuizată, răspunse ea, însă reuşi să zâmbească uşor.

— Aproape că am terminat.

Ea încuviinţă.

— Ce-ar fi să te aşezi? Termin eu.

— Sunt bine.

— M-am gândit că nu ne-ar strica o cană cu cafea după ce terminăm. Să ne liniştim puţin.

— Unde? Nici măcar Jessie nu mai are deschis în seara de Ajun.

Laray încuviinţă.

— Poate că va trebui să ne facem singuri o cafea.

— Unde?

Christine nu-şi putu ascunde mirarea, auzindu-i propunerea.

Laray păru să stea pe gânduri, însă când îi răspunse, Christine se întrebă dacă nu asta fusese în mintea lui de la început.

— De aici pleci să ai grijă de Danny?

— Aşa e. Mama şi tata l-au dus acasă, la culcare, dar am spus că mai departe o să am eu grijă.

— Poate că putem folosi bucătăria lui Amber.

Înainte ca fata să obiecteze, el continuă pe un ton glumeţ:

— Nu pot face eu prea multe, dar o cafea bună, pot.

Christine izbucni în râs.

— Bine. O cană de cafea. Poate că vor dori şi mama cu tata una.

Deşi probabil că nu asta avusese Laray în minte, nu spuse nimic. Nu după multă vreme, Christine puse ultimele

obiecte decorative în cutiile lor.

— În sfârşit. Mulţumesc mult pentru ajutor. Dacă n-ai fi fost tu, aş fi stat aici până la miezul nopţii.

— Nu-mi place să-ţi dau vestea asta, dar este aproape miezul nopţii.

Christine se uită la ceas.

— Aşa este. Nu e de mirare că sunt atât de ostenită. Acum trebuie să încărcăm toate lucrurile astea.

— Ce-ar fi să le lăsăm stivuite aici? Le iau eu dimineaţă.

— Nu mergi la lucru?

— Rogers este în tură mâine dimineaţă. Eu am schimbul de după-masă.

Christine încuviinţă, mulţumită că ziua se încheiase. Îşi scoase papucii de casă şi-şi vârî picioarele în cizme.

— Dacă vrei să treci pe la mine ca să mă iei, te ajut şi eu, sugeră ea.

Observă sclipirea din privirea lui Laray.

— O să vin.

— Cu specificaţia să nu vii prea devreme.

— Cât de devreme este prea devreme?

— La amiază, zise ea râzând.

— Dar Danny?

— Henry se întoarce după Danny ca să-l ia la cabană. Vor petrece împreună dimineaţa de Crăciun.

— Hei! asta-i grozav! Fratele ăsta al tău se gândeşte la toate. Danny ştie?

— N-am îndrăznit să-i spunem. Ne-am gândit că nu va pune pleoapă pe pleoapă. Sau poate că ar fi insistat să meargă cu ei încă din seara asta.

Laray luă haina Christinei şi o ajută s-o îmbrace. Când părăsiră biserica, Christine descoperi cu surprindere că gerul făcuse loc unui aer mai cald şi începuse să fulguiască. Îşi ridică faţa spre cer şi lăsă ca fulgii pufoşi să-i răcorească obrajii înfierbântaţi.

— E frumos, şopti ea. E exact aşa cum ar trebui să fie Ajunul Crăciunului.

Laray îşi drese glasul.

— Că tot veni vorba despre frumuseţe…

Ezită.

— Astăzi ai arătat foarte bine.

Christine îşi îndreptă privirea spre el. Spera să nu adauge ceva nesăbuit, însă el nu mai spuse nimic.

— Mulţumesc, murmură ca răspuns la complimentul primit.

La urma urmelor, „foarte bine” nu era un lucru atât de greu de acceptat.

Parcurseră scurta distanţă până la casa lui Amber şi zăriră o lumină licărind în fereastra din faţă. Christine o văzu pe mama ei aşezată într-un fotoliu, cu capul rezemat de spătar. Christine zâmbi. Arăta atât de drăguţă în costumul de culoare gri şi bluza cea nouă, azurie, de mătase. Era bucuroasă că tatăl ei o convinsese s-o cumpere.

Christine fu pe punctul de a deschide uşa din faţa casei când simţi pe mână apăsarea mâinii lui Laray, oprind-o. Stătea aproape – foarte aproape. Se simţea stânjenită. El îşi scoase ceasul de Buzunar, iar acele acestuia erau abia vizibile în lumina palidă ce se strecura pe fereastră.

— Crăciun fericit, îi şopti el în ureche.

Christine îşi simţi trupul încordându-se, însă reuşi să îngaime un „Crăciun fericit” şoptit drept răspuns.

Laray deschise încet uşa şi îi îngădui să păşească înăuntru. Elizabeth îşi ridică capul.

— Aţi terminat? Ar fi trebuit să vă dau şi eu o mână de ajutor.

— Nicio problemă. Ne pare rău că te-am ţinut trează atâta timp. Ce face Danny?

— E bine, spuse Wynn, punând deoparte ziarul. A fost

nevoie de câteva povestioare despre îngheţatul ţinut al Nordului şi despre indieni, plus o promisiune sau două că-l vom duce la pescuit – şi încă câteva cântecele de leagăn din partea mamei tale. Dar, până la urmă, a adormit.

— Îmi pare rău, repetă Christine. Probabil că sunteţi teribil de obosiţi.

— N-are de ce să-ţi pară rău. Am avut o seară frumoasă.

Elizabeth se ridică, purtând pe buze un zâmbet satisfăcut.

— Am făcut cafea proaspătă şi am tăiat câteva felii din tortul de Crăciun. M-am gândit că v-ar plăcea să zăboviţi puţin aici, în faţa focului.

Christine îşi simţi obrajii aprinzându-i-se. Căzuse în capcană. Acum nu mai putea să-l trimită acasă pe Laray fără să pară nepoliticoasă. Încuviinţă, incapabilă să spună nici măcar un „mulţumesc”.

Când îşi mai adună puterile, rosti în grabă:

— Rămâneţi să beţi o cafea cu noi?

— Deja am sărbătorit împreună venirea Crăciunului, spuse tatăl ei, întinzând mâna după haina lui Elizabeth. Acum e cazul să ne mai şi odihnim.

— Dar e Crăciun, spuse Christine, arătând spre ceasul de pe poliţa şemineului.

Wynn râse.

— Aşa este. Ei bine, Crăciun fericit amândurora.

Se aplecă apoi şi o sărută pe Elizabeth pe nas.

— Crăciun fericit şi ţie, draga mea.

Tata, *nu începe*, ar fi vrut să exclame Christine. Însă Laray nu dădu niciun semn că ar vrea să urmeze exemplul lui Wynn.

— Mă duc să aduc cafeaua, spuse el în schimb şi, luându-şi rămas bun de la cei doi Delaney, se îndreptă spre bucătărie.

Încă iritată, Christine îşi scoase haina şi se îndreptă

spre focul din cămin, privind flăcările fix. Spera să nu-i fie greu să-l determine să plece. Era obosită şi n-avea dispoziţia necesară pentru conversaţii intime sau taifasuri în tihnă. Cum să procedeze oare?

Laray se întoarse curând cu două căni cu cafea. Puse una dintre ele pe măsuţa de lângă Christine.

— Ştiu că eşti obosită, spuse el, punându-şi jos propria cană, aşa că o să plec îndată ce voi savura o bucată din tortul de Crăciun al mamei tale.

Christine îşi simţi umerii relaxaţi şi se aşeză în timp ce Laray se întoarse în bucătărie ca să aducă tortul.

— Ce ţi-a plăcut cel mai mult azi? o întrebă Laray întinzându-i farfuria.

Ea zâmbi.

— Danny – cred. Aşa-i că a fost drăgălaş?

— Da. Danny a reuşit să detensioneze atmosfera.

— Crezi că nunţile sunt… Tensionate?

Christine îl privi pe deasupra cănii.

Laray nu ezită.

— Da. Tu nu?

Christine clătină din cap.

— Mie mi se par… Frumoase.

Laray se strâmbă.

— Da, fu el de acord, când se încheie.

Luă o bucată de tort şi murmură în semn de apreciere.

Christine îşi întinse picioarele obosite în faţa focului.

1 – Ei bine, asta s-a încheiat. Nu-mi vine să cred că am, în sfârşit, sora pe care mi-am dorit-o dintotdeauna. Şi un nepoţel extrem de drăgălaş. Mi-aş fi dorit, totuşi, să nu locuiască atât de departe, spuse pe un ton melancolic.

— Atunci, de ce nu rămâi? întrebă Laray.

— Sigur – şi imediat după ce mă instalez aici, Henry va fi transferat în altă parte.

Christine zâmbi trist.

Laray încuviinţă. Da, probabil că asta avea să se întâmple.

— Ai locuit destul de multă vreme alături de bărbaţi din poliţie, remarcă el.

— Cea mai mare parte a vieţii mele.

— Ţi-a displăcut vreodată lucrul acesta?

Christine fu surprinsă de întrebare.

— Niciodată, spuse ea apăsat.

El îşi schimbă poziţia pe scaun.

— Unele femei au altă părere.

Era o afirmaţie rostită pe un ton cât se poate de normal. Una pe care Christine nu o putu nega.

— Ţi-a plăcut Nordul?

— Am iubit Nordul.

— Ai vrea să te întorci?

— În clipa următoare, dacă ar fi cu putinţă.

Se aşternu tăcerea. Se auzea doar trosnetul şi fâsâitul buştenilor pe foc.

— M-am gândit că mi-ar plăcea să merg în Nord, spuse Laray.

Christine trase aer în piept, pe punctul de a se lansa într-o litanie entuziastă despre frumuseţile şi avantajele Nordului. Însă îşi ţinuse gura la timp. Încotro se îndrepta discuţia asta?

— Cred că ţi-ar plăcea, fu tot ce spuse.

— Da, ei bine… În clipa asta îmi place tortul ăsta de Crăciun. Dar cred că a fost destul, aşa că mai bine m-aş duce acasă, la culcare. Mâine sunt în tura de după-masă, până seara târziu, aşa că trebuie să-mi pot ţine ochii deschişi. Nădăjduiesc să fie linişte, doar e Crăciun… Dar nu ştii niciodată.

Christine se simţi uşurată văzându-l că îşi pune cana deoparte şi se ridică.

— Ne vedem la slujba de Crăciun?

— O, am uitat, gemu Christine. La ce oră începe?

— La opt şi jumătate.

— Opt şi jumătate – înseamnă că nu vom dormi prea mult. De ce atât de devreme?

— Pentru că e Crăciun. Pentru că cei mici se trezesc la cinci, iar prânzul e la unu.

Laray râse încetişor.

— O să fiu acolo, spuse Christine, dar nu sunt sigură dacă-mi voi putea ţine ochii deschişi.

— Vin să te iau.

— Nu. Nu, plimbarea o să mă învioreze. Poate chiar atât cât să ştiu ce se petrece în jurul meu.

Laray râse din nou.

— Dar parcă trebuia să ajungem să luăm cutiile acelea, îşi aminti Christine.

Laray ridică din umeri în timp ce-şi luă haina pe el.

— Nu-ţi face probleme pentru cutii. Am eu grijă de ele.

Flutură din mână în direcţia ei şi plecă.

Christine se uită lung după el, apoi se întoarse în faţa focului din cămin. Nu rămăseseră decât tăciuni aprinşi, sclipind şi trosnind în cenuşa şi aşchiile înnegrite ale lemnelor mistuite de flăcări.

N-ar fi trebuit să se îngrijoreze într-atât. Laray nu spusese şi nu făcuse nimic deplasat. Nu făcuse nicio aluzie la o viitoare relaţie. Nu încercase să-i facă alte complimente. Nu avusese tentative de a se apropia de ea. Nimic.

Pentru o clipă, se întrebă dacă era uşurată sau dezamăgită.

***

Pe Christine o trezi o uşoară mişcare în casă. O clipă încercă să-şi dea seama ce se întâmplă, străduindu-se să-şi alunge somnul. Henry venise să-l ia pe Danny. Îşi dădea seama după sunetele şi glasurile înăbuşite că-l avertiza pe Danny să vorbească încet, ca să n-o trezească pe mătuşica

Christine. Zâmbind somnoros, coborî din pat şi întinse mâna după halatul de casă.

— V-aţi descurcat? spuse căscând, salutându-i pe cei doi în holul casei.

Danny nu-şi mai putu reţine entuziasmul.

— Mă duc la cabană, să sărbătoresc Crăciunul cu mama şi tatăl meu.

— Am auzit.

— Primul nostru Crăciun, exclamă Danny. Am şi un cadou pentru mami. Taţi m-a ajutat să-l cumpăr.

Danny ridică darul pe care-l cumpărase. Christine observă că-l împachetase singur. Amber urma să fie absolut încântată.

— Ce este? îl întrebă ea în şoaptă, cântându-i în strună.

— Nu pot să spun. E secret, răspunse tot în şoaptă Danny.

— Dar mami nu este aici.

Pe chipul lui se citi îndoiala. Secretele erau secrete.

— Oricum, nu pot să spun.

Christine încuviinţă şi-l îmbrăţişă.

— Să aveţi un timp frumos, spuse ea.

Danny chiar asta avea de gând.

— Ne vom întoarce la cină, promise Danny. Pe urmă mami şi tati vor pleca în… În *care* lună, tati?

— În luna de miere, spuse Henry râzând.

Într-un vârtej de saluturi şi fluturări de mână, cei doi plecară, iar Christine se întoarse în bucătărie. Henry făcuse focul şi apa pentru cafea se încălzea deja pe sobă. Ea trebuia să se îmbrace. Până când se va întoarce, cafeaua va fi gata.

Christine nu se trezise greu. Plimbarea până la biserică o trezi de-a binelea. Credincios cuvântului dat, Laray luase deja cutiile, pentru a le depozita mai târziu. Christine se putea relaxa cu adevărat, atentă la serviciul

festiv. Se strecură pe bancă lângă mama sa chiar în clipa în care orga începu prima colindă. Avu sentimentul că acest Crăciun îi va rămâne multă vreme în minte.

CAPITOLUL 8

Christine se mai întoarse o ultimă dată în camera lui Danny ca să vadă ce face, înainte de-a se duce la culcare. Fusese o altă zi plină şi era istovită. Mâine va fi duminică şi după slujba de dimineaţă se va bucura de o zi de relaxare şi de odihnă. Părinţii ei, împreună cu unchiul Jon şi mătuşa Mary, urmau să plece după-amiază înapoi, la Calgary. Într-un fel, Christinei îi părea rău să-i vadă plecând. Şi-ar fi dorit să poată pleca împreună cu ei însă, în acelaşi timp, aştepta cu nerăbdare să petreacă o săptămână împreună cu noul ei nepoţel. Însă nu ştia cum îşi vor umple zilele împreună, mai ales că Danny nu avea şcoală.

Danny dormea adânc, ţinând strâns în mâini noua maşinuţă primită la Crăciun. Christine i-o luă încet din mână şi o puse pe măsuţa de toaletă. *Poate ar fi fost mai înţelept din partea lui Henry să-ţi cumpere un ursuleţ de pluş*, îşi spuse. *Ar fi fost un partener de somn mult mai potrivit*.

Înveli bine cu pătura umerii dolofani ai micuţului şi părăsi încăperea. Îşi propusese să înceapă a citi noul roman pe care mama sa i-l făcuse cadou de Crăciun, însă era mult prea somnoroasă până şi să se gândească la asta. Se îndreptă spre uşa de la intrare ca să se asigure că era încuiată şi stinse lumina.

Auzi motorul unei maşini şi, tocmai în clipa în care furişă o privire pe fereastră, maşina de patrulare a poliţiei trecu prin faţa casei. Oare Laray ar fi vrut să vină în vizită,

însă se răzgândise văzând lumina stingându-se? rămase în întuneric şi se întrebă din nou dacă era uşurată sau dezamăgită.

***

Zilele alături de Danny se scurseră mai bine decât ar fi îndrăznit Christine să spere. Era un copil uşor de îngrijit. Se obosi, totuşi, să citească aceeaşi carte la nesfârşit. Şi la fel de obositor se dovedi a fi şi jocul „sus-jos” pe care-l jucară de câteva ori într-o zi. Însă cei doi se înţeleseră de minune, în cea mai mare parte a timpului.

Dimineaţa, după un mic dejun copios, sau după-amiaza, când soarele încălzea cel mai tare, cei doi ieşeau la plimbare. Christine se surprinse făcând îngeraşi în zăpadă sau desenând tot felul de figuri pe albul neted al acesteia. Încercară să facă un om de zăpadă, însă zăpada era prea tare şi îngheţată şi nu se putea modela aşa cum trebuie. Se mulţumiră să construiască un fort.

Miercuri, Laray îşi făcu apariţia la uşă.

— Cum merg lucrurile? întrebă pe un ton cât se poate de normal, iar Christine încuviinţă în semn că totul este în regulă şi-l invită să intre.

— Bun. M-am întrebat dacă nu te-ai săturat încă să găteşti.

— E o bucătăreasă bună, spuse cu voce piţigăiată Danny care se juca pe duşumea cu maşinuţa.

Laray nu mai spuse nimic despre mâncare, însă se aşează pe duşumea alături de Danny.

— Hei, asta-i o maşină grozavă.

— Tata mi-a dat-o. De Crăciun.

— E aproape la fel de bună ca a mea.

— Mai bună.

— Ei bine, s-ar putea să fie. Să văd.

Laray examină cu mare atenţie maşinuţa.

— Cred că ai dreptate. Este mai bună.

Îi dădu maşina înapoi lui Danny.

— Mi-aş dori să am şi eu una ca asta. Atunci ne-am putea juca împreună cu maşinuţele.

— Ai putea să foloseşti maşina mea cea veche.

— Nu-i o idee rea.

Danny dădu fuga să aducă vechea lui maşinuţă, iar Laray se întinse cât era de lung pe duşumea. Christinei îi păru obosit. Cum Henry era plecat, îndatoririle sale se înmulţiseră. Se aşează pe un scaun din apropiere.

— Cum au fost lucrurile la birou? A fost vreo… Cum le numiţi voi… Vreun eveniment major?

— Nimic grav.

Îşi întoarse capul ca s-o privească.

— Cu toate astea, mă voi bucura de întoarcerea şefului.

Christine vorbi mânată de un impuls de moment şi îndată îşi regretă cuvintele.

— Uite ce e… Ce-ar fi să rămâi şi să serveşti cina cu noi?

Pentru ce am făcut treaba asta? se muştrului în sinea ei în timp ce se ridică de pe scaun. Nu se îngrijora că n-ar fi avut destulă mâncare pentru trei oameni. Făcuse destulă. Însă poate că îi transmisese lui Laray un mesaj eronat.

Însă era prea târziii. El zâmbea deja.

— Mi-ai forţat mâna. Mi-ar face plăcere.

Danny se întoarse în fugă cu vechea sa maşinuţă, pe care o întinse lui Laray.

— Cea nouă este mult mai bună, spuse el ca şi când ar fi vrut să-şi ceară scuze. Putem să ne jucăm pe rând.

— Hei, asta mi se potriveşte. Nu trebuie să-mi mai bat capul să-i repar aripa.

Christine se îndreptă spre bucătărie. În timp ce pregătea masa, îi auzea pe cei doi jucându-se. Nu era sigură care dintre ei se distra mai bine. Jocul cu maşinuţele era un lucru de care un bărbat nu se sătura

niciodată.

Jocul continuă până la ora cinei. Maşinile fură parcate doar înainte de a-şi pleca cu toţii capetele pentru rugăciunea de binecuvântare a bucatelor.

Danny se simţea în largul lui în prezenţa lui Laray, aşa că vorbi întruna în timpul mesei. Christine se simţi uşurată. Cel puţin nu era nevoită să facă conversaţie.

Laray insistă să şteargă vasele.

— E în regulă, protestă Christine. Trebuie să te întorci la treabă.

— Am terminat pe ziua de azi.

— Aha!

Nu ştia ce altceva ar fi putut spune.

Însă lucrurile nu se dovediră a fi atât de rele precum se temuse ea. Laray vorbi cu uşurinţă despre Henry şi despre munca sa în poliţie. Christine.se surprinse ascultând cu atenţie toate complimentele făcute fratelui ei.

— Întotdeauna a fost aşa, se trezi spunând. Conştiincios şi grijuliu.

Laray agăţă şervetul de vase în cui.

— Aş mai adăuga ceva. Încrezător. Nu... Nu arogant. Ci încrezător. E mare lucru când şeful tău este un om sigur pe sine. Încă nu l-am văzut niciodată şovăind. Delaney – Henry, face cu calm tot ce trebuie făcut.

Christine strânse cârpa de vase ghemotoc, gândindu-se la cuvintele lui Laray. Ştia că cei din poliţie îşi spuneau unul altuia pe numele de familie. Se întrebă în treacăt dacă „Laray” era prenumele sau numele lui.

— Nu m-am gândit niciodată la Henry în felul acesta – dar ai dreptate. Poate că a învăţat de la tata. Aşa a fost tata, dintotdeauna, spuse Christine.

— Ai părinţi extraordinari.

Christine încuviinţă.

— Aşa este.

— Eu mi-am pierdut tatăl când aveam şase ani.

Spusese acest lucru fără emoţie, însă cuvintele lui îi sfredeliră inima. O imagine a micului Danny îi fulgeră prin minte. Ce pierduse – şi acum găsise.

— Ce s-a întâmplat?

— Era tăietor de lemne. A fost strivit.

— Îmi pare atât de rău.

— Mama s-a recăsătorit – când aveam şapte ani.

Christine aşteptă. Oare cel de-al doilea tată i-a fost tată bun sau rău?

— A fost un om bun. Ba chiar a avut grijă să ne obişnuiască să frecventăm biserica.

Uşurată, Christine începu să aşeze farfuriile uscate în bufet.

— Ne-am înţeles bine – dar n-a fost acelaşi lucru ca atunci când îl aveam pe tatăl meu adevărat. Am avut ce mânca, ce îmbrăca, nu s-a purtat niciodată rău cu noi – însă nu ne-a dat prea multă atenţie. Poate că era prea mult pentru el. În cele din urmă, familiei noastre i s-au mai adăugat încă cinci copii. Măsura de dragoste împărţită fiecăruia a fost cam mică.

Christine ar fi vrut să spună ceva, însă nu ştia ce sau cum să spună.

— Oricum, ne-am descurcat binişor. Am două surori mai mari şi un frate mai mare şi alte două surori mai mici decât mine. Asta a fost *prima* mea familie. Ne-am descurcat bine, cu toţii.

— Asta e o familie mare, comentă Christine, făcând mental socoteala. Unsprezece copii!

— O casă plină.

Danny se întoarse cu o carte cu ilustraţii.

— Ai văzut camionul ăsta mare? Transportă buşteni şi altele.

Împinse cartea spre Laray.

— Haide să aruncăm o privire.

Părăsiră bucătăria împreună, iar Christine isprăvi de

adunat vasele şi-şi scoase şorţul cu mişcări lente. Se întrebă ce urmau oare să facă tot restul acelei zile. Desigur, Laray nu se va aştepta să-i ţină companie. Îl auzi punând un alt buştean pe foc. Trase adânc aer în piept, se îndreptă de spate şi intră în încăpere, pentru a li se alătura.

Rămase surprinsă când el o întrebă:

— Vrei să faci ceva anume? Aş fi bucuros să am grijă de Danny dacă vrei să ieşi la o plimbare sau altceva.

Christine se gândi repede la ce variante avea. Acest „timp liber” neaşteptat era bine-venit – însă n-avea idee cum ar putea să folosească ocazia. Magazinele erau închise la ora asta.

Nu prea cunoştea pe nimeni, ca să poată merge în vizită. Era o nesăbuinţă să iasă afară pentru o plimbare în întuneric: în cele din urmă, clătină din cap.

— Atunci poate că am putea ieşi toţi trei la o plimbare cu maşina. Străzile sunt bune. Am putea merge până la un loc deschis ca să-i arătăm lui Danny stelele. În timpul copilăriei eram fascinat de cerul nopţii. Petreceam ore în şir privind constelaţiile.

Aici nu avem luminile Nordului, însă putem vedea câteva stele – atât de aproape, că ai impresia că le poţi atinge.

Christine dădu să refuze, însă Danny chiuia deja. Ce scuză bună ar fi avut pentru dezamăgirea pe care avea să i-o provoace?

Încuviinţă, iar Danny dădu fuga după haină şi bocanci.

Se dovedi a fi o seară destul de plăcută. Odată ce lăsară în urmă luminile oraşului, stelele începură să-şi iţească capetele în întuneric. Cu cât se îndepărtau mai mult, cu atât mai strălucitoare deveneau stelele.

— Uau, spuse Danny, lăsându-se pe spate pentru a privi în sus pe geamul maşinii. Sunt chiar mari. Şi atât de

multe. Ştiai că sunt atât de multe?

Laray zâmbi.

— Crezi că sunt câteva sute? continuă Danny.

— Mult mai multe de-atât.

— Le-ai numărat?

— Nimeni nu le-a numărat.

— Pun pariu că Dumnezeu le-a numărat.

— Cred că ai dreptate.

— Şi au nume?

— Da, cred că multe dintre ele au nume. Unele au primit nume încă înainte de vremea lui Iov. El vorbeşte despre stele în Biblie, la capitolul nouă. Orionul. Ursul. Raliţele. O să-ţi arăt.

Christine rămase impresionată de cunoştinţele pe care Laray le avea din Scriptură.

Laray trase maşina la marginea drumului şi opri motorul. Din locul în care se aflau, puteau vedea toată bolta cerească. Niciun nor nu împiedica strălucirea miliardelor de stele ce sclipeau deasupra capetelor lor.

— Dacă am fi avut şi luminile Nordului, ar fi fost perfect, comentă Laray.

— Perfect, repetă Christine.

— Ce sunt luminile Nodului?

— Nordului, îi explică Christine. În Nord. Lumini. Lumini speciale pe care Dumnezeu le-a aşternut pe cer. Sunt de toate culorile şi dansează şi… Nu sunt ca stelele ce doar licăre. Sunt… Sunt nişte… Nişte pături de lumină ce se schimbă şi se mişcă şi…

Christine se opri. Cum putea explica unui băieţel cum arată luminile Nordului?

— Ca fulgerul?

— Aşa ceva… Dar diferit. Cred că nu există nimic cu care să se compare.

— Mi-ar plăcea să le văd.

— Poate că într-o zi tăticul tău – sau bunicul – te vor

duce acolo.

— Mi-ar plăcea asta.

Christine se grăbi să-l avertizeze.

— Asta nu e o promisiune. A fost doar un… Poate… Cândva.

Danny încuviinţă solemn. Christine speră că înţelesese.

Lecţia de astronomie începu de-adevăratelea în clipa în care Laray începu să arate şi să numească stelele şi planetele vizibile. Christine era uimită de câte lucruri cunoştea. Pentru a-l ajuta pe Danny să localizeze stelele pe care i le arăta pe cer, trasă diagrame în zăpadă.

— Şi acesta este Orionul. Stelele sunt aici şi conturul vânătorului este aici – aşa.

Danny privi de la diagramă la cer.

— Îl văd, strigă el. Îl văd. Chiar acolo. Vezi?

— Priviţi, strigă Christine în timp ce o stea cobora vertiginos, lăsând în urma sa o coadă lungă şi strălucitoare. O stea căzătoare.

Danny rămase cu gura deschisă până când ultima rază de lumină dispăru.

— De ce a făcut asta? îl întrebă pe Laray.

— Nu cred că ştie cineva exact.

— Unde s-a dus?

— S-a stins… În timpul căderii.

— Acum Dumnezeu n-o mai are pe aceea.

Danny păru atât de trist, încât Christine se surprinse cuprinzându-i umerii cu braţul. Până şi Laray păru afectat de dezamăgirea micuţului. Degeaba i-ar fi spus că Dumnezeu avea miliarde de stele. Că una singură nu conta prea mult. În schimb, Laray îi îndreptă atenţia spre cele ce încă sclipeau pe cer.

În cele din urmă, se uită la ceas.

— Cred că e timpul de culcare.

Christinei nu-i venea să creadă cât de repede se

scursese timpul.

Danny nu obiectă.

— Putem să mai venim? întrebă în schimb.

— Sigur. De ce nu? Stelele sunt pe cer în fiecare seară.

— Câteodată nu le vedem.

Laray apucă mâna lui Danny.

— Uneori nu putem… Dar ştim că sunt acolo.

Călătoriră înapoi în tăcere. Laray nu-şi exprimă dorinţa de a-i însoţi în casă. Îi conduse pe cei doi până la uşă şi aşteptă ca Christine să aprindă lumina, apoi le ură noapte bună.

Danny se spălă, se îmbrăcă în pijama şi se strecură în pat. Christine zâmbi ascultându-i rugăciunea de seară. Pe lângă obişnuitele cereri, mai adăugase una.

— Şi, Doamne, Te rog, nu lăsa să cadă multe stele, pentru că-mi place să mă uit la ele.

Christine îl sărută pe obraz şi-l înveli cu pătura până la bărbie.

Se întoarse în camera de zi, scormoni puţin tăciunii şi mai puse o bucată de lemn pe foc. Nu atât pentru căldură, cât pentru confort.

Din motive pe care nu le putea explica, se simţea ciudat de singură. Se întrebă dacă asta avea de-a face cu acea stea căzătoare ce tocmai se pierduse pe vecie.

***

Laray veni în vizită ziua următoare.

— Pentru că seara trecută ai fost atât de amabilă şi m-ai invitat la cină, m-am gândit să vă scot undeva la masă, pe tine şi pe Danny. Ce spui de asta?

Era ispititor, însă, deşi era pe punctul de a accepta invitaţia, Christine se întrebă dacă ar fi fost un lucru înţelept.

— De acum o să lucrez în tura de noapte, până când se va întoarce fratele tău. Asta ar fi singura mea şansă.

În acest caz, lucrurile se schimbau. Nu-l putea refuza.

— Ar fi foarte plăcut, se surprinse spunând.

— Bun. Vin să vă iau la ora şase. E bine aşa?

— E bine.

Nu putea spune din ce motiv, fie că nu trebuia să-şi mai frământe mintea cu ce să gătească sau să-şi frământe mâinile cu pregătirea cinei, fie altceva, însă ziua i se păru foarte lungă.

Nu se putea hotărî ce să îmbrace. Nu voia ca Laray să se gândească la ieşirea asta ca la o întâlnire romantică. Nici nu dorea să se îmbrace în mod obişnuit, în felul acesta dându-i de gândit că invitaţia lui la cină nu era apreciată. În cele din urmă, alese o fustă neagră şi o bluză albastră. Îşi lăsă părul pe spate, însă şi-l prinse cu o agrafă la spate. Ştia că aşa-i plăcea lui Henry cel mai mult să-l poarte.

Îl îmbrăcă pe Danny în haine mai noi, răspunzând multelor întrebări despre motivul pentru care urmau să mănânce în oraş, şi nu în bucătărie. Pregăti hainele de iarnă lângă uşă şi aşteptă.

Cu câteva minute înainte de ora şase, sună telefonul. Henry dorea să afle cum se descurcă, cum merge treaba. Şi Amber dorea să vorbească cu Danny.

Christine înmână receptorul unui Danny care deborda de entuziasm şi care îndată se lansă într-o relatare în detaliu a tuturor momentelor extraordinare petrecute cu poliţistul Laray. Christine simţi cum obrajii i se înfierbântă. Cele povestite de micuţ sunau teribil în urechile ei.

— Şi acum ieşim la… La cafenea. În maşina lui de poliţie. În seara asta. Aşa a spus.

Christine nu ştia dacă ar fi trebuit să-i ceară receptorul ca să dea explicaţii sau, pur şi simplu, să se retragă, umilită.

Când Danny îi înapoie receptorul, Henry era din nou

la capătul firului.

— Se pare că cineva v-a purtat de grijă.

Christine îşi simţi chipul şi mai înfierbântat.

— Laray s-a oprit pe aici seara trecută ca să vadă ce mai facem. Mâncarea era aproape gata, aşa că l-am invitat să ni se alăture. El şi Danny s-au jucat cu maşinuţele în timp ce am pus mâncarea pe masă. Apoi ne-am urcat în maşină ca să mergem să-i arătăm lui Danny stelele.

— Bun, spuse Henry, însă Christine se grăbi să adauge:

— S-a oferit să ne scoată azi la masă, drept recompensă pentru invitaţia de ieri.

— S-a simţit obligat să o facă?

— Nu, desigur că nu. Dar el… Aşa crede.

Christine auzi paşi pe alee. Nu ştia dacă ar fi trebuit să-i spună asta lui Henry sau să aştepte ca acesta să încheie conversaţia. Danny rezolvă problema.

— E aici! strigă el. Poliţistul Laray e aici.

— E acolo acum? întrebă Henry.

Christine îşi duse mâna la obrazul înfierbântat.

— Tocmai… Tocmai a sosit.

Danny deja îi deschisese uşa.

— Bun. Vreau să vorbesc cu el, spuse Henry. Ca să nu mai dau încă un telefon.

Când cei doi isprăviră de vorbit despre problemele de serviciu, Christine reuşise să-şi revină. Roşeaţa îi dispăruse din obraji, iar mâinile nu-i mai tremurau. Totuşi îşi dorea din toată inima să nu fi acceptat această invitaţie.

Odată ajunşi la micul restaurant, îl aşează pe Danny lângă ea la masă. Curând regretă acest lucru. Asta pentru că în felul acesta Laray se aşează în faţa ei. Îi simţea privirea ori de câte ori nu se uita direct la el.

Comandară cotlet de porc cu sos de ciuperci, gândindu-se că aveau şanse mai mari în felul acesta de a servi o mâncare mai puţin condimentată.

Danny se bucură din toată inima de această experienţă. Nu era obişnuit să mănânce la restaurant şi acest lucru era evident. Când Laray îi spuse că-şi poate alege singur desertul, fu de-a dreptul copleşit. În cele din urmă, alese plăcintă de lămâie garnisită cu îngheţată de căpşuni. Christinei îi păru a fi o alegere ciudată, aşa că se mulţumi doar să clatine din cap când îl privi pe micuţ plonjând în desertul din farfurie.

— Ei bine, poate că a descoperit ceva, spuse Laray drept răspuns, cu glas aproape şoptit.

Acasă, Laray repetă experienţa din seara trecută. Nu sugeră că ar vrea să intre în casă, cu toate că Danny încercă să-l înduplece, ca să se joace cu maşinuţele.

— Şeful se va întoarce peste câteva zile, fu răspunsul lui. Trebuie să mă asigur că toate merg ca unse.

— Ce înseamnă „ca unse”?

— Adică sunt în ordine. Aşa cum îngrijeşte de casă mătuşa ta Christine.

Danny fu mulţumit de răspuns.

— Când poţi veni să ne jucăm cu maşinuţele?

— Ei bine… Greu de spus. Trebuie să lucrez destul de mult până când tatăl tău se întoarce acasă.

— Ooo…

Umerii micuţului se lăsară în jos în semn de dezamăgire, iar privirea îi coborî în podea.

— Dar, hei… O să ne mai jucăm. Poţi fi sigur de asta.

Laray îl lovi uşurel, în joacă, pe umăr.

— Îmi place de el, spuse Danny în timp ce uşa se închise în urma lui.

Christine nu spuse nimic. Adevărul era că încă nu reuşise să-şi clarifice sentimentele pe care le avea pentru Laray. Nu se mai simţise atât de agitată şi confuză decât în ultimele săptămâni petrecute alături de Boyd.

CAPITOLUL 9

Henry şi Amber sosiră acasă şi fură întâmpinaţi cu chiote entuziaste şi multe îmbrăţişări. Danny era pregătit să locuiască alături de noul său tată. Cu toate acestea, nu era gata să renunţe la mătuşica sa Christine.

— Nu poate rămâne la noi şi mătuşa Christine? îl întrebă pe tatăl său.

— Ar fi foarte frumos, răspunse Henry, dar cred că mătuşica Christine are alte lucruri de făcut.

Danny îşi întoarse spre ea privirea rugătoare.

— Aşa este?

Christine îl îmbrăţişă.

— Tatăl şi mămica ta sunt acasă acum. Sunteţi împreună. Este timpul să mă întorc în oraş şi să-mi găsesc ceva de lucru.

— Poţi avea de lucru aici, cu mine.

— Ar fi distractiv – dar am nevoie de un alt fel de lucru. Unul pentru care sunt pregătită.

În timp ce rosti aceste cuvinte, Christine fu cuprinsă de îndoieli. Oare va putea găsi ceva? Situaţia se schimbase atât de mult de la începutul războiului.

Războiul.

În vâltoarea pregătirilor pentru nuntă şi a îngrijirii lui Danny, nu se gândise prea des la război. Oare n-ar fi fost extraordinar ca acesta să se încheie? Ca trupele să se întoarcă acasă?

Însă nu credea că lucrul acesta se întâmplase. Ar fi fost mare sărbătoare în toată ţara. Şi, cu siguranţă, ar fi aflat despre asta.

Războiul.

Pregătită sau nu, Christine trebuia să se întoarcă curând în lumea reală.

Plănuiseră ca Henry s-o ducă cu maşina în Calgary, duminică după-masă. Laray telefonă sâmbătă dimineaţă.

— Poate că ţi se va părea… Ţi se va părea ciudat, începu el emoţionat parcă. Dar aş vrea să am ocazia de a ne întâlni înainte să pleci.

Vai de mine, se gândi Christine, *n-am vrut să se întâmple asta*. Sau dimpotrivă. Nu era sigură.

— Foarte bine, se auzi spunând. La ce te-ai gândit?

— Nu ies din tură decât în seara asta la ora 10. Crezi că putem merge la o plimbare scurtă cu maşina, după aceea?

— Eu… Eu… Sigur. E în ordine.

— Ştiu că nu este ceea ce…

— Nu… E în regulă. Sincer.

— Mulţumesc.

Legătura se întrerupse, iar ea rămase cu ochii aţintiţi la receptorul pe care-l ţinea în mână.

***

Când Laray sosi la câteva minute după ora zece, Christine era pregătită. Schimbară doar câteva cuvinte înainte ca el s-o conducă la maşină şi să-i deschidă portiera. Christine avea emoţii şi se muştrului în sinea ei pentru faptul că se purta ca o şcolăriţă.

— Te opreşti în Calgary sau te duci direct acasă? întrebă el în timp ce împinse maneta în prima viteză.

— Încă nu m-am hotărât. Mătuşa Mary m-a invitat să stau la ei şi să-mi caut de lucru în Calgary. Chiar nu ştiu ce o să fac.

— Se găseşte de lucru în Edmonton?

— Nu ştiu. N-am încercat – cu excepţia slujbei pe care am avut-o.

— Henry spunea că nu ai avut probleme să te angajezi acolo.

— Nu… Nu, lucrurile au mers… Foarte bine.

Se îndreptară spre partea de est a oraşului. Christine se bucură că Laray n-o ducea în locul de unde admiraseră stelele. Probabil că acela era locul pe care cuplurile din

oraş îl frecventau cel mai des.

Laray schimbă viteza şi privi spre ea.

— Dacă nu te superi, o să continui să conduc în timp ce vorbesc. Nu m-am priceput niciodată să spun… Să spun ce-mi trece prin minte.

Christine încuviinţă, amorţită parcă.

— Henry mi-a spus că tocmai ai… Ai experimentat o… O despărţire. I-ai dat individului înapoi inelul.

O, *nu*, gemu Christine în sinea ei. *Ce altceva ţi-a mai spus Henry*?

Aruncă o privire scurtă în direcţia lui Laray, însă acesta privea şoseaua din faţa lui.

— Îmi pare rău că n-a mers. Lucrurile astea pot fi destul de dificile.

Christine aprecie simpatia lui, însă nu ştia ce să spună.

— Din cauza asta eu… M-am cam dat înapoi, continuă el. Şi eu am trecut prin aşa ceva. Ştiu că este nevoie de timp. Sigur, am găsit o modalitate de a mă vindeca, ca să spun aşa. Am intrat în Poliţie. Şi a mers. Am avut la ce să mă gândesc.

Laray reuşi să-i zâmbească strâmb. Se aşternu tăcerea.

— Oricum… Nu vreau să devin insistent. Vreau doar să ştii că te consider o persoană foarte specială – deşi s-ar putea să nu fie momentul potrivit pentru a-ţi spune asta. Nu cred că te voi mai vedea decât dacă…

Nu-şi isprăvi spusele. Christine ar fi putut continua ea vorbele lui. Ştia foarte clar ce dorea să spună.

— Aşa că m-am gândit, spuse el rar, că poate am putea ajunge la… La un fel de înţelegere. Să punem un mic semn între noi, ca să spunem aşa.

Christine se întoarse spre el. Înghiţi greu şi aşteptă, întrebându-se ce urma să sugereze.

— M-am gândit că dacă va veni vreodată momentul în

care… În care te gândeşti că ai fi pregătită să… Să te gândeşti la… La… A avea din nou o relaţie şi crezi că poate… Ei bine, ai putea… Atunci îmi poţi trimite o scrisoare scurtă. Chiar dacă sunt transferat, o să mă asigur că fratele tău va fi la curent cu locul unde mă poate găsi. Nu trebuie să faci niciun fel de promisiuni. Nu mă aştept la asta. Doar o scrisoare scurtă în care să mă înştiinţezi că lucrurile merg bine. De acolo, este treaba mea.

Lui Christine îi venea să plângă. Laray era atât de galant. Atât de politicos. O parte din ea ar fi vrut să-i spună că era pregătită acum. Însă ştia că nu este adevărat. Nu era pregătită să intre într-o altă relaţie. Poate că nu va fi niciodată. Inima îi fusese zdrobită de ultima ei dragoste.

Realiză că pe obraji i se prelingeau lacrimi. Căută o batistă în poşetă. Trebuia să spună ceva. Nu-l putea lăsa pe acest bărbat bun şi atent fără niciun răspuns.

Îşi şterse faţa şi clipi des, pentru a împiedica şuvoiul lacrimilor.

— Îmi pare rău, începu ea, cu glasul tremurând. Ai dreptate. Nu sunt pregătită… Încă. Eu… Eu nu am… Nu am de gând să mă implic în altă relaţie. Poate va veni vremea. Nu ştiu… Dar nu acum.

Îşi suflă nasul şi începu din nou.

— Vreau să ştii că dacă… Dacă aş fi pregătită… Cred că eşti un om special şi aş fi mândră să-mi propui o relaţie. Chiar asta cred. Sincer.

El zâmbi.

— Ăsta este un compliment. Şi este tot ce-aş putea cere… Deocamdată.

O prinse de mână, însă nu-i ţinu mâna prea mult. Doar i-o strânse uşurel, ca şi când ar fi vrut să pecetluiască înţelegerea lor, apoi îi dădu drumul. Găsi un loc în care putea întoarce maşina şi se îndreptă spre casă.

Călătoriră în tăcere. Se părea că totul fusese spus

deja.

— Este o plăcere să te cunosc. Îţi doresc ce e mai bun de la Dumnezeu – orice ar avea El pentru tine.

Vorbi cu atâta sinceritate, încât Christine se temu că va începe din nou să plângă. Reuşi totuşi să-i spună că şi ea îi dorea la fel, apoi el coborî şi-i deschise portiera pentru a o ajuta să coboare. Nu se aplecă s-o sărute, nu-şi petrecu braţul pe după umărul ei, nu făcu niciun gest prin care ar fi încercat o apropiere fizică de ea. Când ajunseră la poartă, se aplecă s-o deschidă, iar feţele lor se apropiară.

— Trimite-mi o scrisoare scurtă, şopti el.

Apoi plecă.

Christine era recunoscătoare că nu-i urmărea nimeni la sosire, începuse să plângă atât de tare încât abia reuşi să vadă printre lacrimi calea spre camera în care avea să doarmă o ultimă noapte. Laray fusese atât de curtenitor. Oare nu făcea cea mai mare greşeală a vieţii ei prin faptul că alesese să plece? însă nu era pregătită încă să-şi dăruiască inima. Desigur… Desigur, dacă aşa era să fie, atunci viitorul îşi va spune cuvântul.

Însă perna Christinei se udă de lacrimi înainte ca tânăra să adoarmă.

***

Danny li se alătură în călătoria spre Calgary. Amber dorise şi ea să vină, însă primele semne ale unei răceli o ţinură acasă.

— Ar fi mai bine să rămâi şi să ai grijă de tine, o sfătuise Henry. Christine fu recunoscătoare pentru sporovăială lui Danny.

În felul acesta, Henry probabil că nu remarca faptul că era mai tăcută decât de obicei. Din fericire, nu pusese întrebări cu privire la seara trecută, iar Christine nu-i oferise nicio informaţie.

Când Danny se opri ca să-şi tragă răsuflarea, Henry

se întoarse spre Christine cu aceeaşi întrebare pe care i-o pusese şi Laray.

— Vei rămâne în Calgary sau te vei întoarce acasă?

— Ei bine, va trebui să mă întorc acasă, indiferent ce hotărăsc. N-am adus cu mine nimic, decât o valiză.

— Vei căuta de lucru în Edmonton?

— Mă gândesc că aş putea încerca acolo.

— Poate ar fi mai bine. Cunoşti oraşul.

— De fapt, cunosc foarte puţin oraşul. Am străbătut doar drumul de la pensiunea unde eram cazată până la lucru sau la biserică – cam atât. Şi nu vreau să-mi mai caut de lucru în aceeaşi zonă.

Ştia că Henry n-o va întreba care este motivul.

— Ce-ai prefera să faci?

— Ce-aş prefera? Aş prefera să mă întorc acasă. În Nord.

— Încă-ţi mai doreşti asta?

Henry păru surprins.

— Da.

— Însă acum nu te mai aşteaptă nimic acolo.

— Toţi prietenii noştri sunt încă acolo.

— Lucrurile s-au schimbat, Chrissy. Nu va fi la fel.

— Tot Nord a rămas. Asta nu se va schimba niciodată.

Christine se gândi din nou la chemarea constantă a Nordului.

Acolo nu vor mai fi frământări emoţionale din cauza pretendenţilor la mâna ei. Nu vor mai fi ştiri despre război. Tânjea după sentimentul acela de pace. De statornicie.

Capul lui Danny căzu pe umărul ei. Adormise. Se răsuci ca să-i aranjeze poziţia şi-l trase mai aproape.

— Sărmanul micuţ. E istovit.

— Să ştii că apreciem din toată inima că ai avut grijă de el. A ajuns s-o îndrăgească tare mult pe mătuşica Christine.

— Şi eu îl îndrăgesc mult. Mi-aş fi dorit…

— Da?

— Să fim mai aproape. Cine ştie când îl voi mai vedea?

— Caută-ţi de lucru în Calgary. În felul acesta vei putea veni în vizită din când în când.

— Şi pe urmă tu vei fi transferat cine ştie pe unde.

Henry râse încetişor. Orice membru al forţei de poliţie ştia că asta era o posibilitate constantă.

— Ştiai că Amber vinde frizeria?

— Nu. Când?

— Curând. Nu ştim cât va dura ca s-o vindem, însă vrem să rezolvăm problema asta înainte de a primi următorul transfer – oricând s-ar întâmpla asta.

— Cred că e înţelept aşa, fu de acord Christine.

Câteva minute călătoriră în tăcere. Christine se surprinse gândindu-se la Laray. Cum s-ar simţi oare dacă Henry ar fi transferat? Desigur, exista posibilitatea ca Laray să fie transferat mai întâi. Cine ştie? Şi-ar fi dorit să poată discuta cu fratele ei despre Laray, însă nu ştia ce să zică. Nici măcar nu ştia ce simte pentru el. Toate astea îi puseseră o greutate mare pe piept.

***

Ziua următoare, Christine îşi luă rămas bun de la mătuşa Mary şi de la unchiul Jon şi se întoarse acasă. Drumul cu trenul nu se dovedi a fi la fel de plăcut fără un tovarăş de călătorie. Trecu prin Lacombe, gândindu-se că mama ei nu se întorsese în orăşelul acesta decât doar pentru a-şi vizita familia. Totuşi poate că nu mai era nimic aici care s-o atragă – spre deosebire de Nord, unde crescuse ea.

Fu nevoită să petreacă o noapte în Edmonton înainte de a porni spre Athabasca. Nu avea nimic de făcut şi nu avea unde merge, aşa că timpul se scurse foarte încet. Se bucură când se apropie ora rezonabilă pentru a se duce la

culcare. Însă nu putu dormi.

Henry o întrebase ce-ar face dacă ar avea de ales, iar ea îi răspunsese cu sinceritate. S-ar întoarce în Nord. Fără a ezita măcar o clipă, s-ar întoarce în ţinutul în care se născuse. Acolo era locul ei. Nu se adaptase niciodată în totalitate vieţii la oraş, nici măcar vieţii dintr-o localitate mai micuţă. Însă nu se putea gândi să se întoarcă singură acolo. Ce-ar fi putut face pentru a se întreţine? Acolo nu era nevoie de secretare sau stenografe – după ştiinţa ei.

Laray îi veni din nou în minte. Spusese că i-ar fi plăcut să încerce viaţa în Nord. Şi mai spusese că tot ce trebuia să facă ea era să-i trimită o scrisoare. O simplă scrisoare.

Însă Christine alungă ideea din minte. N-ar fi fost corect. N-ar fi fost drept. Să profite de interesul lui faţă de ea doar pentru ca ea să-şi împlinească visul. N-ar fi putut trăi cu conştiinţa încărcată, dacă ar fi făcut acest lucru.

Dar se va ruga. Dumnezeu cunoştea dorinţa inimii ei. Poate că Dumnezeu îi va deschide o cale de întoarcere în acea parte a ţinutului pe care-l iubea atât.

Abia spre dimineaţă reuşi să-şi liniştească gândurile şi să adoarmă.

Trebuia să se trezească devreme. Domnul Carson, acelaşi şofer de camion cu care călătorise şi înainte, urma s-o ducă înapoi. Bărbatul transporta marfă între Edmonton şi Athabasca.

Înalt, voinic şi nebărbierit, domnul Carson se dovedi a fi destul de prietenos.

— Cum a fost călătoria?

Vocea îi era baritonală şi răguşită. Christinei i-ar fi fost puţin frică de el dacă n-ar fi ştiut că tatăl său îl considera a fi un om de încredere.

— A fost bine, răspunse ea.

— Am crezut că vei rămâne.

— Nu. Când am plecat, intenţionam să mă întorc

acasă.

— Da… Da’ mulţi se răzgândesc odată ce ies în civilizaţie.

— N-am văzut nimic prea civilizat, răspunse ea. Multă vorbărie despre război.

— Da. A ajuns şi la noi. Mi-aş dori ca cineva să-i facă ceva acelui Hitler. Să-i mai taie din elan.

Christine îşi dorea acelaşi lucru.

— Alt fecior din oraş a plecat. Nu ştiu dacă va mai rămâne vreunu’ pe când s-o găta cu război.

— Cine? întrebă Christine.

— Clem Carlson.

— Clem? Credeam că îl cheamă Eric.

— Clem e cel mai mic.

— Clem? N-am crezut că sunt acceptaţi atât de tineri.

— E un flăcău voinic pentru vârsta lui. Cred c-a minţit.

Cineva ar fi trebuit să-l oprească. Să dezvăluie adevărata lui vârstă. Sunt sigură că nici n-a împlinit şaptesprezece ani. Mult prea tânăr pentru a fi trimis în război.

— Cred că mulţi fac asta. Mint că sunt mai mari, ca să poată pleca.

Christine era şocată. Era destul de rău că cei care aveau vârsta înrolării se ofereau să plece.

Aşadar, nici măcar acasă nu putea scăpa de război. Poate că nu exista loc pe pământ neatins de război.

Dar Henry nu pleacă. Este nevoie de el acasă. Lucrul acesta îi aduse o oarecare consolare.

— Aşteptăm altă furtună de zăpadă în seara asta, aşa că mă grăbesc niţel, îi spuse şoferul.

Şi se ţinu de cuvânt. Christine se bucură că fusese avertizată.

La un moment dat fu sigură că aveau să sfârşească într-un şanţ.

Se apropiau mult prea repede de o pantă, când camionul trecu peste o pojghiţă de gheaţă. Se rotiră în loc şi se balansară dintr-o parte într-alta în timp ce bărbatul se luptă cu volanul învârtindu-l când într-o parte, când în cealaltă şi înapoi. Zăpada se învolbură în jurul lor, micşorându-le vizibilitatea. Cauciucurile scârţâiră şi încărcătura se balansă.

Când, în cele din urmă, camionul se opri cu botul îndreptat în direcţia bună, Christine răsuflă adânc. Marele om nu părea a fi defel tulburat.

— Treaba asta ne-a cam dat de furcă, fu singurul său comentariu.

Christine deschise ochii şi-şi descleştă, încet, pumnii. Îşi privi încheieturile degetelor şi observă cum îşi recapătă culoarea treptat. Îi luă mai mult timp pentru a-şi umple din nou plămânii cu aer.

Intrară în oraş la apus şi, după cum prezisese omul, vântul se stârnise şi începuse să fulguiască.

— Curând o să fie urât de tot, spuse şoferul. Am ajuns la timp.

Christine încuviinţă, mulţumită să ajungă întreagă acasă.

Mulţumitoare că nu se aflau în şanţ, blocaţi acolo de furtună.

Îndată ce camionul trase în faţa casei, îşi văzu mama dând la o parte perdeaua de la geamul bucătăriei şi privind în semiîntunericul de afară. În timp ce Christine îşi recuperă valiza, uşa se deschise. Mama ei o aştepta în prag.

— Cum a fost drumul? fură primele ei cuvinte înainte ca Christine să străbată pe jumătate aleea ce ducea spre casă.

— Destul de bun.

— O, sunt atât de bucuroasă că ai ajuns. Au anunţat ninsori abundente.

Christine îşi îmbrăţişă mama cu un braţ, evitând să aşeze valiza în zăpadă.

— Aşa mi s-a spus, zise cu jumătate de gură.

— Ei bine, acum eşti aici. N-am de ce să mă îngrijorez. Tatăl tău se va întoarce în câteva clipe. Şi el va fi bucuros să te ştie aici.

În timp ce intră în casă, Christine primi salutul lui Teeko. Îşi flutura coada lungă înainte şi înapoi, aproape doborând floarea aflată pe măsuţa joasă din hol.

— Linişteşte-te, Teeko, îl muştrului cu blândeţe, punându-şi valiza jos şi luând capul câinelui în mâini. Te-ai simţit singur? Ţi-a fost dor ne noi cât am fost plecaţi?

— Ar fi trebuit să-l vezi când a dat ochii cu tatăl tău, spuse râzând Elizabeth. Nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

— Nu pare să fi suferit.

Christine îşi trecu mâna pe spinarea câinelui.

— Sunt sigură că băieţii de la birou au avut mare grijă de el. Însă îi este dor de tatăl tău când e plecat.

Christine se îndreptă spre dormitorul ei, ducând şi valiza cu ea.

— Cum te-ai descurcat cu micul Danny? întrebă Elizabeth în urma ei.

— Bine. E un scump.

— Dar Henry şi Amber? A mers bine totul?

Christine se afla în pragul uşii.

— N-am auzit să se plângă de ceva.

Îşi luă timp să despacheteze şi să-şi aranjeze lucrurile în dulapuri. O auzi pe mama ei trebăluind în bucătărie, pregătind ultimele lucruri pentru cină. Teeko veni la uşa ei şi scheună, cerşindu-i o fărâmă de atenţie. Văzând-o că nu răspunde, plecă, probabil pentru a se aşeza lângă uşă în aşteptarea lui Wynn.

Christine ştiu când tatăl ei păşi pe aleea ce ducea spre casă. Chiar şi din dormitor, auzi lătratul entuziast al

lui Teeko şi bătaia cozii masive a câinelui. Wynn urma să intre curând.

— Ştii ceva de Christine? fură primele lui cuvinte.

— E aici.

— Deja? Am crezut că va mai trece cel puţin o oră. Afară e din ce în ce mai rău. Vântul s-a înteţit. La loc deschis cred că e un adevărat coşmar.

— Ei bine, slavă lui Dumnezeu! A ajuns. Cu bine.

Christine auzi apa curgând. Tatăl ei se spăla pentru cină.

Chiar înainte de a ieşi din cameră pentru a se alătura părinţilor ei, auzi un sunet. Vântul se înteţise într-atât încât gemea şi şuiera în timp ce se învolbura în jurul casei, încercând să smulgă jgheaburile de sub streşini. Se auzi ceva fâlfâind, apoi linişte. Apoi un alt fâlfâit. Spera că nu fusese nimic smuls de furtună, că nu se întâmplase nimic serios.

Intră în bucătărie şi o auzi pe mama ei spunând:

— Asta-i prima furtună serioasă de dinainte de Crăciun. Un record.

Wynn se îndreptă de spate, ştergându-şi mâinile pe un prosop gros, de bumbac.

— Până acum am avut parte de o iarnă neobişnuit de bună. Nu se întâmplă prea des să avem atâtea zile fără ninsoare, una după alta.

Se întoarse şi dădu cu ochii de Christine.

— Bună, Aluniţă. Mă bucur că eşti acasă.

Zâmbi şi agăţă prosopul în cui.

— Cum a fost timpul petrecut cu noul nepoţel?

Traversă încăperea şi o îmbrăţişă.

CAPITOLUL 10

Sosise timpul să pornească serios în căutarea unui

serviciu. La început, mama ei se împotrivi, însă, în cele din urmă, acceptă acest lucru. Christine hotărî să caute în Edmonton. De data asta urma să fie pe cont propriu, în totalitate. Începuse să anticipeze provocarea, însă, în acelaşi timp, se simţea puţin agitată. Dacă nu putea găsi de lucru? Dacă nu va găsi o cameră decentă de închiriat? îşi făcu calculele. Avea destui bani ca să stea o săptămână la hotel până urma să găsească o gazdă mai puţin costisitoare. Oare o săptămână era suficient?

Wynn aranja cu prietenul lor, şoferul, să o ducă din nou la Edmonton. Christine se întrebă dacă tatăl ei ar mai fi făcut asta cu la fel de multă încredere, dacă ar fi călătorit alături de ei în ultima călătorie spre casă. Ei bine, nu prea avea de ales. Dacă cineva dorea să ajungă în oraş, marele Sam Carson şi camionul lui era cam singura alternativă.

Christine îşi împachetă hainele şi cele câteva lucruri trebuincioase pe care dorea să le ia cu ea şi-şi făcuse rânduială în cameră pentru ultima oară.

Teeko păru să simtă că se întâmpla ceva neobişnuit. Străbătu în lung şi-n lat holul, vigilent, târându-şi după el coada pe care, de obicei, o ţinea ridicată. Din când în când, din gâtlej îi scăpa câte un scheunat. Arăta de parcă deja ar fi deplâns pierderea unui membru al familiei.

Wynn sosi acasă cu puţin înainte de ora zece, ora fixată pentru plecarea Christinei. Văzu cutiile puse una peste alta şi setul de valize aşezate lângă uşă şi întrebă:

— Eşti sigură că ai destui bani?

Christine încuviinţă. Nu era chiar sigură, însă dorea să se descurce pe cont propriu de acum.

— Dacă ai nevoie de ceva…

— Ştiu. Telefonez acasă.

Christine zâmbi. Wynn încuviinţă.

Se rugară împreună, în cerc, mână în mână. Christine ştia că aceasta nu era ultima rugăciune a

părinţilor pentru ea. Iar acesta era un gând liniştitor.

Wynn tocmai rostise „amin”, când auziră zgomotul camionului.

— Drumurile ar trebui să fie bune acum, îi spuse tatăl ei, probabil pentru a le linişti pe amândouă. Sam a spus că le-au curăţat după ultima ninsoare. Vremea ar trebui să fie bună pentru următoarele câteva zile, cel puţin.

Elizabeth îşi începu recitalul de „nu uita” şi „asigură-te că”, în timp ce Christine ascultă şi încuviinţă. Le mai auzise pe toate, însă îndrăgea preocuparea de care dădea dovadă mama ei faţă de ea.

— Telefonează de îndată ce ai veşti, fu instrucţiunea finală a lui Elizabeth.

Bărbaţii încărcară lucrurile rapid şi urmă ultima rundă de îmbrăţişări şi promisiuni. Christine urcă în maşină cu ajutorul tatălui său, flutură din mână pentru ultima oară şi porniră la drum.

Ultimul lucru pe care îl văzu fu imaginea tatălui ei, îmbrăcat în uniformă, cu un braţ petrecut pe după talia mamei sale şi cu celălalt ridicat în semn de salut. Elizabeth nu ridicase mâna. Era preocupată să-şi şteargă ochii cu o batistă albă. Teeko stătea alături de ei, cu coada atârnându-i şi capul înălţat, de parcă încerca să privească cât mai departe. Christine îşi imagină scâncetul ce-i ieşea din gâtlej. Abia reuşi să-şi păstreze controlul. Dacă Marele Sam n-ar fi vorbit în acea clipă, probabil că ar fi cedat lacrimilor.

— Drumurile sunt mai bune de astă dată şi nu se mai pregăteşte nicio furtună. Cu toate astea nădăjduiesc să scot un timp bun.

Christine se pregăti pentru o altă călătorie aventuroasă.

***

Primul lucru pe care îl făcu Christine în Edmonton fu să-şi ia o cameră la hotel. King Edward ar fi lăsat-o fără

bani în câteva zile, aşa că găsi un hotel mic în zona centrală. Era aproape de birourile companiilor şi putea ajunge în cele mai multe locuri mergând pe jos. După ce-şi aranjă lucrurile în cameră, coborî la recepţie, cumpără un ziar şi-l deschise înaintea ei pe masa unde îşi servea cina.

Rubrica ofertelor de locuri de muncă nu arăta promiţător, încercui două anunţuri şi-şi spuse că va lua legătura cu firmele respective în dimineaţa următoare.

Între timp, decise să întrebe pe oricine s-ar arăta dispus să-i dea informaţii. Prima persoană fu chelnerul. În timp ce acesta îi punea supa în faţă, Christine îşi adună curajul şi întrebă cu timiditate:

— Caut ceva de lucru. Se întâmplă să ştiţi cumva…?

— Au pus un anunţ pentru tura de după-masă, pentru o persoană la spălat vasele.

Nici măcar nu se uitase la ea în timp ce vorbise. Doar îi pusese supa în faţă – cu un gest puţin cam neglijent – şi dădu să plece. Christine privi pata de supă pe faţa de masă şi clătină din cap. Spălatul vaselor nu era chiar ceea ce-şi dorea, însă poate că s-ar fi dovedit necesar să facă şi asta.

Îşi mânca supa – ce mai rămăsese în castron – împreună cu o felie sau două de pâine nu prea proaspătă, îşi bău ceaiul şi numără banii pentru masă. Trebuia să fie chibzuită până va găsi ceva sigur de lucru.

La recepţie se opri atât cât să întrebe un domn chel, cu ochelari cu ramă rotundă:

— Se întâmplă cumva să ştiţi dacă există vreun post disponibil? Caut de lucru.

Omul nici măcar nu catadicsi să-i răspundă. Doar clătină din cap şi se întoarse la ziarul pe care-l citea.

Ea ridică din umeri şi se întoarse în camera ei. Dacă era să găsească de lucru, trebuia să se descurce singură. Se pare că nu avea rost să aştepte ajutor din partea nimănui.

Christine nu era sigură ce anume îi provocase o

senzaţie de rău la stomac – supa din acea seară Sau propria agitaţie însă nu reuşi să adoarmă. Aproape că fu ispitită să se îmbrace şi să coboare la recepţie ca să telefoneze acasă. Dacă ar fi auzit glasul tatălui şi al mamei ei, cu siguranţă s-ar fi liniştit. Însă gândul la costurile unui apel la distanţă o ţinu în pat.

Dintr-un ciudat motiv, gândul îi zbură la Laray. *Trimite-mi o scrisoare scurtă*. Părea un lucru atât de uşor de făcut.

Spusese că i-ar plăcea să meargă în Nord. Şi era un tânăr drăguţ. Şi, mai important, îi împărtăşea credinţa. Atunci de ce ezita în felul acesta?

Ştia răspunsul. Era interesată de el doar pentru ceea ce el ar fi putut să-i ofere. Ea l-ar fi folosit. Aceasta nu era premisa corectă pentru începerea unei relaţii ce ar fi trebuit să ducă la o căsnicie solidă. Nu putea face asta. Pur şi simplu, nu putea. Dacă s-ar căsători cu un bărbat doar pentru a-şi împlini dorinţele, ar avea întotdeauna sentimente de vinovăţie. Ce fel de relaţie ar putea fi zidită pe o asemenea bază? Ajunsese atât de aproape de a face această teribilă greşeală. Nu dorea să facă alta.

El merită mai mult decât atât, îşi spuse. N-ar fi putut să-i facă asta niciodată.

Apoi, gândurile i se îndreptară spre Henry, fratele pe care întotdeauna îl iubise şi admirase. Henry fusese răbdător şi-l îngăduise lui Dumnezeu să-l conducă. Henry era atât de fericit cu Amber a lui şi cu noul său fiu, Danny. Sigur, vor exista încercări în viaţa lor, însă erau hotărâţi să le depăşească împreună. Aşa trebuia să fie o căsnicie. Un parteneriat egal. O atitudine de dragoste şi respect, de dăruire, nu de primire.

Christine se întoarse de pe o parte pe cealaltă, luptându-se cu multe gânduri şi îndoieli. În cele din urmă, coborî din pat şi îngenunche pe covorul cu culori spălăcite. Încăperea era răcoroasă, însă nu luă în seamă acest lucru.

Exista un singur loc unde putea merge cu frământările ei. Numai Unul care putea să-i ofere îndrumare bună în confuzia cu care se lupta. Christine începu:

— Tată, am nevoie de ajutorul Tău…

***

În încăpere era chiar mai frig a doua zi dimineaţă, când se trezi. Nu dormise destul, însă odată ce adormise, dormise bine. Pentru asta era mulţumitoare.

Îşi propuse să facă o baie fierbinte pentru a-şi scoate răceala din corp şi a-şi începe ziua, însă ieşirea la baia de pe hol îi produse dezamăgire.

Cada era ciobită şi pătată şi deloc atrăgătoare. Ştia că trebuie s-o folosească, însă nu urma să zăbovească acolo. Nu-şi putea permite să se răsfeţe cu băi precum cele de care se bucurase mama ei în recenta lor călătorie.

Christine se aplecă să răsucească de robinet. Apa abia se prelinse. Indiferent cât aşteptă lângă ea, temperatura apei nu crescu. Urma să se spele cu apă călduţă, dacă urma să devină călduţă, până la urmă.

Se spălă repede, căci nimic n-o încuraja să zăbovească acolo. Se îmbrăcă la fel de repede cu ceea ce spera că este potrivit pentru un interviu şi coborî scările la primul nivel.

Comandă pâine prăjită şi cafea. Pâinea prăjită era rece şi veche, iar cafeaua amară – nu ca cea pe care o pregătea mama sa. Îşi servi micul dejun în aceeaşi manieră în care se îmbăiase. Era o treabă necesară înainte de a-şi începe ziua. Apucă strâns ziarul în mână şi ieşi pe stradă.

Dimineaţa era geroasă. Îşi ridică gulerul în jurul feţei şi încercă să-şi ferească chipul de vânt. Aproape că se ciocni de un domn ce trecea în grabă, îmbrăcat într-un palton închis la culoare. Omul mormăi câteva cuvinte pe care Christine nu şi-ar fi dorit să le audă şi porni grăbit mai departe.

Primul loc pe care-l căuta era mult mai departe decât

se aşteptase. Când ajunse acolo, era îngheţată până în măduva oaselor şi-şi dori să fi dat bănuţi pe un bilet de tramvai.

Locul părea a fi destul de promiţător. Se surprinse nădăjduind că va avea sorţi de izbândă.

Mica încăpere avea un singur birou. O femeie şedea în spatele lui, studiindu-şi unghiile lungi, lăcuite.

— Scuzaţi-mă, spuse Christine după câteva clipe.

Femeia îşi întoarse privirea pentru a o studia din cap până-n picioare. Înclină din cap, însă nu spuse nimic, doar continuă să mestece guma de mestecat pe care o avea în gură.

— Am venit pentru anunţul din ziar.

Femeia se uită la ea nedumerită.

Postul. De secretară.

— O, acela.

Flutură din mână, făcând să lucească lacul de unghii.

— S-a ocupat.

— S-a ocupat?

— Da. Asta am spus.

— Dar a fost în ziarul de aseară.

— Uite ce e… S-a ocupat. E bine? Eu l-am primit.

— Dumneata…?

Femeia încuviinţă cu nonşalanţă în timp ce mestecă şi mai viguros.

— Înţeleg, spuse Christine în timp ce se retrase încet spre uşă.

Însă nu înţelegea. Nu chiar.

Christine se întoarse pe stradă şi reuşi să deschidă ziarul, în ciuda vântului ce sufla. Localiză următoarea adresă şi porni într-acolo, printre fulgii îngheţaţi de zăpadă purtaţi de vântul puternic.

Nu văzu niciun tramvai şi drumul se dovedi a fi destul de lung. Când ajunse îşi simţea chipul amorţit de frig. Se întrebă dacă nu cumva obrajii îi erau roşii sau albi de ger.

Clădirea nu arăta la fel de frumos ca cealaltă. Ba părea de-a dreptul jerpelită. Duşumeaua era murdară, perdelele de la fereastră atârnau strâmb şi erau pătate, scaunele din sala de aşteptare erau uzate şi strâmbe. Nu era sigură că-şi dorea un loc de muncă într-un asemenea birou. Însă trebuia să muncească. Trase adânc aer în piept şi se apropie de biroul la care se afla o femeie în vârstă, cu un chip obosit. Femeia îşi ridică ochii umezi, privind-o din spatele ochelarilor şi o întrebă cât voce slabă:

— Da?

Christine simţi imediat o simpatie pentru această femeie.

— Mă aflu aici din cauza anunţului apărut în ziar. Pentru postul de secretară.

Privirea femeii se lumină.

— O, da, spuse ea, şi se ridică repede.

Se îndreptă spre o uşă şi ciocăni. Când se auzi un răspuns morocănos din spatele uşii, femeia deschise uşa şi-şi vârî capul înăuntru.

— O femeie a venit pentru post.

Părea încântată.

— Trimite-o înăuntru.

În glasul de dincolo de uşă nu se simţea acelaşi entuziasm.

— Intră, o invită femeia, iar Christine păşi înainte, fără a se opri ca să-şi scoată haina.

Un domn în vârstă îşi ridică privirea din ziarele de pe masă. Expresia de pe chipul lui n-o încurajă deloc.

— Aşa cum m-am temut, mormăi el.

Christine nu avea idee de ce se temuse bărbatul.

— Ai terminat de curând şcoala? mormăi el nemulţumit.

— Nu, domnule. Am experienţă. Am…

— Atunci, cum se face că îţi cauţi de lucru? Te-au dat afară?

Ce putea spune? Fusese concediată… Oarecum. Desigur, nu putea da acum explicaţii amănunţite cu privire la logodna ruptă cu fiul şefului.

— Au existat unele… Circumstanţe…

— Circumstanţe? Toate spun aşa. Nu ţi-ai făcut treaba. De-asta sunt daţi oamenii afară. Tinerii din zilele noastre nu par să-şi dea seama de asta. Trebuie să înveţi cum să faci o treabă dacă vrei să-ţi păstrezi serviciul.

— Da, domnule, reuşi să spună Christine, plecându-şi privirea la o pată de pe duşumeaua încăperii.

— Soţia mea a făcut lucrul ăsta timp de patruzeci şi trei de ani. Niciodată n-a fost dată afară. Patruzeci şi trei de ani, ia aminte. Niciodată n-a trebuit să-şi caute altceva de lucru. Un aşa angajat vreau aici.

— Da, domnule, spuse din nou Christine, simţindu-se ca un copil certat pentru că încălcase regulile la joacă în curtea şcolii.

Flutură o mână spre ea, apoi spre uşă.

— Nu caut o tinerică pentru decor. Vreau pe cineva care ştie să muncească.

Christine înţelese că este liberă să plece. Încuviinţă şi se îndreptă spre uşă.

În timp ce trecu pe lângă biroul la care se afla femeia cu umeri căzuţi, observă că chipul acesteia era din nou abătut. *Sărmanul suflet*, gândi Christine. Era ispitită să se oprească şi să ofere femeii o îmbrăţişare, însă nu îndrăzni. Ar fi început amândouă să plângă.

Christine n-avu încotro decât să dea piept cu vântul, din nou. Tot acel drum lung până la hotelul ei sărăcăcios. Unde erau tramvaiele când aveai nevoie de ele?

Hotărî să se oprească într-o mică cafenea pentru o îmbucătură de hrană. Poate pentru o ceaşcă de cafea, ca să se încălzească.

Pe geam era pus un anunţ: „Se caută chelneriţă cu experienţă”. Era ispitită să-şi ofere serviciile. Ar fi putut

începe imediat. Însă nu avea experienţă. Probabil că va fi refuzată cum va deschide gura. Nu mai putea suporta încă o respingere. Nu acum, după dezamăgirea experimentată în dimineaţa asta.

Christine nu avu veşti bune de împărtăşit când intră în holul hotelului pe care-l numea „casă”, însă simţea nevoia să vorbească cu părinţii ei. Se simţea atât de singură. Atât de izolată. Atât de goală. Încercă să nu-şi trădeze sumbra dispoziţie în timp ce le spuse cum era vremea şi cum era Edmontonul, cum era încăperea în care şedea la hotel, însă era sigură că nu putea păcăli pe nimeni.

— Sunt slujbe acolo, draga mea? întrebă în cele din urmă mama sa.

— Păi, am cumpărat ziarul şi mă uit să văd ce e de găsit. Sunt posturi disponibile – dar până acum n-am avut succes nicăieri. Mai încerc. Simt sigură că se va ivi ceva.

Spera că vocea reuşise să transmită măcar un strop de optimism.

— Sunt sigură că aşa va fi. Lucrurile astea necesită timp.

Discutară despre alte lucruri. Elizabeth primise o scrisoare de la Henry şi de la Amber. Fiecare scrisese – un gest atât de frumos din partea lor. Până şi micuţul Danny îşi scrise numele şi adăugase câteva îmbrăţişări şi sărutări.

La biroul lui Henry avuseseră loc schimbări. Sergentul Rogers fusese transferat undeva în British Columbia. Un nou recrut fusese trimis în locul lui, iar Henry era ocupat cu instruirea lui. Nu era sigur cum se va descurca noul lor coleg. Părea un om pus pe harţă.

Aşadar, *Laray încă mai este acolo*, gândi Christine. Era puţin probabil să fie transferat în altă parte acum, când aveau un coleg nou.

— Henry este atât de mulţumit de poziţia fermă a lui Maurice, fură următoarele cuvinte ale mamei sale.

Mama ei refuzase întotdeauna să folosească numele de familie ale celor cunoscuţi din poliţie. *Sunt oameni*, îşi apărase ea poziţia de-a lungul anilor, *nu doar poliţişti*. Aşa că, dacă erau tineri, le spunea pe numele mic. Dacă erau mai în vârstă, le spunea pe numele de familie, adăugând şi rangul.

— Da, murmură Christine. Sunt sigură că este.

— Este posibil să fi găsit un cumpărător pentru frizerie. Amber e tare entuziasmată. Spune că va renunţa cu bucurie la foarfece. Henry zice că nu scapă atât de uşor. După ce s-a obişnuit cu treaba pe care o face ea, nu va mai lăsa pe nimeni altcineva să-i tundă părul.

Elizabeth râse încetişor.

Christine se gândi la costul convorbirii. Era o mângâiere atât de mare să audă glasul mamei sale, însă nu-şi mai putea permite să continue discuţia.

— Mă duc, mama. Costă prea mult, spuse în cele din urmă.

— Noi îţi putem telefona?

Christine făcu rost de numărul de telefon al hotelului şi nădăjdui ca recepţionera să ştie cum să preia un telefon. Apoi, îşi luă rămas bun şi puse receptorul în furcă.

Nu ştia dacă se simţea mai bine sau mai rău în timp ce urca scările spre camera ei. Îi făcuse bine să vorbească acasă, însă acum singurătatea o apăsa şi mai tare.

Altfel o să stea lucrurile după ce găsesc de lucru, îşi spuse. *Atunci voi întâlni oameni noi şi voi avea unele contacte*.

Ceea ce trebuia să facă neapărat era să găsească o biserică. În felul acesta s-ar fi simţit legată de ceilalţi. Se bucura că peste două zile era duminică. Cu siguranţă, va găsi o biserică aflată prin apropiere. O va găsi cumva.

***

Christine găsi o biserică, mare şi frumoasă şi plină de închinători. Se simţi cam nelalocul ei când păşi în holul

mare al bisericii, în acea primă duminică. Însă un uşier mai în vârstă o salută călduros în timp ce-i înmânã programul slujbei de dimineaţă. Primi multe zâmbete şi saluturi în timp ce se aşeză în banca spre care fusese îndrumată. Oamenii păreau foarte prietenoşi. *Mulţumesc*, *Doamne*, se rugă ea în timp ce-şi plecă capul înainte de primul imn.

Muzica nu doar că o linişti, ci îi atinse fiinţa până în adâncul sufletului. Simţi cum greutatea ultimelor zile se ridică de pe inima ei şi se surprinse cu totul pregătită pentru predica din acea dimineaţă.

Predicatorul cu chipul blând, înveşmântat cu robe aristocratice, vorbi cu entuziasm şi din inimă. Christine se simţi atrasă spre Dumnezeu în timp ce ascultă relatarea biblică despre cei zece leproşi, prezentată într-un mod cu totul special. Se va întoarce aici. Ştia că găsise o biserică pe care o putea numi „acasă”.

Însă când părăsi clădirea, tânji după un salut, un zâmbet şi o strângere de mână. Tânji după prietenie. După conversaţie. Poate chiar o invitaţie la masă.

„*Pentru lucrurile acestea este nevoie de timp*”, îi răsună în gând glasul mamei sale. Christine ştia că este adevărat. Însă în singurătatea ei, se rugă să nu treacă prea mult timp.

CAPITOLUL 11

Pe tot parcursul următoarelor zile, Christine străbătu zadarnic străzile oraşului, bătând la tot felul de uşi. Banii i se împuţinau grabnic, iar dezamăgirea ei creştea de la o zi la alta. Începu să se teamă că va trebui să se recunoască înfrântă şi să se întoarcă acasă. Gândul era deopotrivă atractiv şi umilitor. I-ar fi prins tare bine să fie din nou înconjurată de dragostea şi sprijinul familiei, însă îi era foarte greu să admită că nu se putea descurca singură.

Apoi, în ziar apăru un anunţ promiţător. *Se caută persoană de încredere pentru biroul unei companii cu bună reputaţie. Sunt necesare cunoştinţe de dactilografie şi stenografie. De preferat cu experienţă sau dornică să înveţe.*

Era perfect. Abia putu dormi, atât era de entuziasmată. În acea seară, rugăciunile ei fură mai specifice. Îşi dorea – *avea nevoie* – de postul acesta.

Dimineaţa următoare se trezi devreme şi se îmbăie grabnic cu apă rece. Dorea să fie prima la birou, pentru postul râvnit.

Când ajunse la clădirea companiei, uşile încă nu erau deschise. Se plimbă de colo-colo, bătând mărunt din picioare şi din palme, pentru a se încălzi. În cele din urmă, îşi făcu apariţia un domn cu o cheie. Descuie uşa, îi aruncă Christinei o privire scurtă, apoi intră fără a-i adresa un cuvânt. Uşa se închise în urma lui, cu un sunet final. Însă Christine refuză să cedeze sentimentelor amestecate ce-o încercau.

Nu după multă vreme, apăru un alt domn bine îmbrăcat. Şi acesta avea o cheie. O salută pe Christine înclinându-şi capul şi urându-i o dimineaţă bună. Ea păşi mai aproape de uşă, însă nu fu invitată să intre.

Sosi şi o femeie, atât de înfofolită în blănuri şi eşarfe, încât Christine nu-i putu zări chipul. Scoase o cheie din poşetă şi descuie uşa.

— Mă scuzaţi, îndrăzni să spună Christine. Mă aflu aici pentru anunţul din ziar. Pentru ajutor la secretariat.

— Nu deschidem decât la nouă.

— Este undeva… Este undeva un loc unde aş putea aştepta… Ca să nu mai stau în frig? întrebă Christine, luându-şi inima în dinţi.

Femeia ezită, apoi încuviinţă.

— Cred că n-ar fi o problemă.

Ţinu uşa deschisă şi Christine intră, recunoscătoare

pentru căldura ce-o învălui dintr-odată.

— Poţi sta pe unul dintre scaunele acelea de acolo, spuse ea făcându-i semn. Te chem când domnul Steams este pregătit.

Însă ceasurile dimineţii se scurseră, iar Christine nu fu chemată. Se făcuse aproape amiază când îşi adună suficient curaj cât să caute pe cineva care ar fi putut s-o ajute. Străbătu un coridor scurt.

Acolo se afla femeia respectivă, ocupată cu receptorul unui telefon şi câteva teancuri de hârtii. Christine aşteptă răbdătoare până când puse receptorul în furcă.

— Mă scuzaţi. Trebuia să mă întâlnesc cu domnul Steams.

Femeia, surprinsă, se uită fix la Christine, cu ochi măriţi.

Agitată, îşi trecu o mână peste frunte.

— O, cerule, spuse ea. Am uitat cu totul de dumneata.

Tonul ei indică faptul că Christine era, într-adevăr, o intrusă în ziua aglomerată a femeii.

Christine refuză să dea înapoi.

— Trebuia să mă întâlnesc cu domnul Steams, repetă ea.

— Tocmai a plecat la o masă de afaceri. Va trebui să revii.

Niciun fel de scuză.

— Voi aştepta, spuse Christine cu fermitate.

Şi aşteptă. De data asta nu se întoarse pe scaunul din holul de la intrare. Se aşeză pe un scaun, în raza vizuală a femeii. Nu dorea să fie din nou uitată.

Domnul Steams se întoarse peste aproape două ceasuri. Era mai tânăr decât cei doi bărbaţi pe care Christine îi văzuse intrând în clădire.

Secretara îl privi scoţându-şi pălăria şi agăţându-şi

haina în cuier.

— Este aici o domnişoară care doreşte să vorbească cu dumneavoastră, domnule, spuse ea fără nicio introducere.

Bărbatul aruncă o privire scurtă în direcţia Christinei, apoi se adresă femeii.

— O să te anunţ când sunt pregătit.

Nu asta dorea să audă Christine. Fără să gândească prea mult, se ridică în picioare.

— Domnule, spuse ea cu glasul mult mai ferm decât intenţionase. Mă aflu aici de la ora nouă şi, dacă postul nu este disponibil, aş aprecia dacă aţi avea curtoazia să-mi spuneţi, ca să pot căuta în altă parte.

El o privi o clipă, iar la colţurile gurii i se ivi o urmă de zâmbet.

— Intră, spuse în cele din urmă, făcându-i semn printr-o aplecare a capului.

Porni înaintea ei şi intră în birou.

Christine se aşeză pe scaunul indicat. Chipul încă îi era îmbujorat de supărare. Se aşeză cu spatele drept, frământându-şi agitată între degete poşeta. Era sigură că de acum orice şansă pe care ar fi putut s-o aibă aici se spulberase.

Domnul Steams se dovedi a fi un adevărat profesionist în timpul interviului şi, nu după multă vreme, Christine simţi cum se relaxează. I-ar face plăcere să lucreze pentru omul acesta. Era curtenitor, la subiect şi clar – şi părea a fi foarte organizat. Exact tipul de şef pe care l-ar fi putut aprecia. O, *sper să primesc postul ăsta*, îşi repetă la nesfârşit în minte.

Cu toate că nu întrebă, fu menţionată şi plata, mai mult decât ar fi îndrăznit să spere. Mai mult decât câştiga când lucra pentru domnul Kingsley. Ar fi putut să-şi permită condiţii de trai decente. Ideea îi făcu inima să bată mai repede.

La sfârşitul întâlnirii, bărbatul se ridică şi se întinse peste birou, pentru a-i strânge mâna.

— Mulţumesc pentru că ai venit, domnişoară Delaney. Mai am două întâlniri cu alte candidate, anunţate pentru mâine dimineaţă. Trebuie să discut şi cu respectivele persoane, chiar dacă este doar o formalitate. Dacă vă veţi lăsa numărul de telefon la secretariat, când ieşiţi, mă voi asigura că sunteţi anunţată.

Î*ntâlniri programate*, îşi spuse Christine. *Ar fi trebuit să mă gândesc la asta*. Ei bine, era o lecţie învăţată pentru data viitoare – dacă va exista o dată viitoare.

Îi mulţumi domnului Steams şi se opri la birou în drum spre ieşire. Recepţionista o surprinse prin zâmbetul pe care i-l adresă – cu toate că părea obosită.

— Mă scuzi că ţi-am răpit atâta timp, îi spuse Christinei. Doar că… Sunt supraîncărcată aici.

Christine îi întoarse zâmbetul.

— Mi-ar face plăcere să-ţi pot uşura povara, spuse ea cu sinceritate.

Zâmbetul se lărgi.

— Şi mie mi-ar face plăcere. Sper să primeşti postul.

Christine lăsă numărul de la hotel şi porni într-acolo. Cu toate că ziua era încă geroasă, simţea o căldură lăuntrică, ce o bine dispuse considerabil. Simţi că rugăciunile erau pe punctul de a-i fi ascultate. Era mulţumitoare chiar şi pentru faptul că Dumnezeu o scutise de celelalte posturi pe care le explorase. Acelea nici nu se comparau cu posibilităţile pe care i le oferea acesta din urmă.

Desigur, nu ştia nimic despre celelalte candidate. Poate că erau mult mai îndemânatice şi experimentate decât ea. Totuşi interviul decursese bine. Fusese uşurată să constate că domnul Steams era un om cu care se putea comunica atât de uşor. Atât de relaxat, însă eficient şi profesional. O făcuse să se simtă relaxată aproape

instantaneu. *Domnul Steams nu este un om dur*, îşi spuse ea în timp ce păşea spre hotel. Nădăjduia – o, cât de mult nădăjduia – să primească postul acesta.

Era teribil de tentată să telefoneze acasă, pentru a împărtăşi vestea cea mare. Însă se opri. Nu va telefona decât atunci când putea spune că această slujbă ideală era a ei. În acelaşi timp, îşi spuse că, deşi nu obţinuse încă postul, era încrezătoare că-l va primi. Va afla curând. Mâine, după celelalte interviuri. Recepţionista promisese să-i telefoneze în jurul orei zece.

Deocamdată, tot ce putea face era să aştepte şi să se roage.

***

Christine se pregătea de culcare când primi rin mesaj că mama ei aştepta la telefon. Se grăbi să coboare la recepţie, la telefonul public.

— Îmi pare rău că te deranjez atât de târziu, se scuză mama ei. Tocmai am primit un telefon de la unchiul Jonathan. Mătuşa Mary a avut un accident. A căzut destul de urât. M-am gândit că ai vrea să ştii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Christine, cu o strângere de inimă.

— A alunecat pe gheaţă. Doctorul spune că nu pare a fi nimic rupt, însă are nevoie de odihnă la pat, cel puţin pentru câteva săptămâni.

Christine simţi că îngheaţă.

— Odihnă la pat? Va fi acasă?

— Asta a spus Jonathan. Nu ştie cum se vor descurca. Fetele nu pot veni, au copii mici. Jonathan spune că va trebui să găsească pe cineva care s-o îngrijească peste zi. N-o poate lăsa singură. Nu că nu şi-ar putea permite să angajeze pe cineva… Numai că un astfel de ajutor este greu de găsit acum, pe timp de război.

— Mă duc eu.

Cuvintele îi ieşiseră din gură înainte de a se gândi

bine la ele.

— O, dar draga mea…

— Este în regulă.

— N-ai găsit de lucru?

— Cred… Cred că am găsit ceva. Mâine mă vor anunţa. Dar… A mers bine. Domnul Steams spune că am calificarea necesară, iar recepţionista părea mulţumită.

— O, draga mea…

— Nu, este în regulă, mama. Sincer. Dacă mătuşa Mary are nevoie de mine, mă duc.

— Dar pare a fi o oportunitate de lucru atât de bună. Slujba asta. N-aş vrea s-o pierzi.

— Este în regulă.

— Crezi că postul va mai fi disponibil pentru tine peste câteva săptămâni?

Christine îşi muşcă buza.

— Nu cred. Nu. Sărmana recepţionistă aproape că nu mai răzbeşte cu atâtea lucruri de făcut.

— Îmi pare rău. M-aş duce eu, dar…

— Nu, mama. Asta este cea mai uşoară soluţie şi cea mai puţin deranjantă pentru toţi, spuse Christine cu fermitate. Vrei să telefonezi tu unchiului Jon sau o fac eu?

— Dacă… Dacă eşti sigură… Îi telefonez eu. În seara asta. Eşti sigură? întrebă din nou Elizabeth. Nu vreau să-ţi pun în pericol cariera, Christine. Şi nici unchiul Jon n-ar vrea asta.

— Spune-i că voi veni cu trenul de mâine.

Christine aproape că nu mai auzi nimic din restul conversaţiei. Gândurile-i erau învolburate, iar capul începuse s-o doară. Oare trecea pe lângă o ocazie ce se iveşte o dată în viaţă? Nu ştia. Poate că nici măcar n-ar fi primit slujba. Poate că una dintre celelalte două candidate va fi aleasă. *Însă domnul Steams a spus că trebuie să se întâlnească şi cu celelalte două persoane, aşa cum promisese. O formalitate, a spus. Asta nu sună ca şi când…*

C*a şi când deja s-a hotărât*?

Ei bine, n-avea altă soluţie. Mătuşa Mary avea nevoie de ea. Putea să se încreadă în Dumnezeu cu privire la viitorul ei.

***

Credincioasă cuvântului dat, recepţionera îi telefonă la ora zece fix. În timp ce alerga spre recepţia hotelului, Christine nu era sigură ce anume aştepta să audă. Dacă femeia ar fi spus: „Îmi pare rău, dar n-ai primit postul”, cel puţin ar fi simţit că nu-şi sacrifica slujba visată de dragul mătuşii Mary. Că Dumnezeu ştiuse în tot acest timp şi pregătise altceva pentru ea. Pe de altă parte, ar fi fost o altă lovitură dată fragilei sale încrederi în sine, dacă recepţionistă i-ar fi spus că nu se califica pentru slujbă.

Însă la celălalt capăt al firului, o voce entuziastă o salută printre pocniturile liniei telefonice.

— Ai primit postul. Fără concurenţă, spuse femeia cu entuziasm.

Christine închise ochii strâns şi îşi muşcă buza.

— Domnişoară Delaney. Mai eşti acolo?

Christine reuşi să încuviinţeze.

— Ai primit postul.

— Îmi… Îmi pare atât de rău. S-a ivit ceva. Seara trecută am primit un telefon. Mătuşa mea… A căzut şi este ţintuită la pat. Trebuie… Trebuie să plec ca să am grijă de ea.

Se aşternu liniştea.

— Mătuşa dumitale? spuse vocea într-un târziu.

— Da.

Alte câteva clipe de linişte.

— Aici, în oraş?

— Nu. Nu, în Calgary.

— Aşadar, trebuie să pleci din oraş.

— Da. Mă tem că da.

— Pentru câtă vreme?

Tot entuziasmul pierise din voce.

— Nu… Nu sunt sigură. Cel puţin pentru două săptămâni… Poate mai mult. Depinde.

— Noi… Noi nu putem aştepta două săptămâni.

— Ştiu. Îmi pare rău. Îmi pare teribil de rău. Chiar îmi doream slujba asta. Sincer.

Se auzi un oftat prelung la capătul celălalt al firului.

— Şi mie îmi pare rău. Domnul Steams a fost atât de încântat de competenţele dumitale şi eu… Eu am considerat că vom putea lucra bine împreună.

— Mulţumesc. Aceasta a fost şi impresia mea.

— Nu este nimeni care… Care ar putea să plece?

— Nu. Nu… Deja am epuizat lista posibilităţilor.

— E bine, spuse femeia oftând din nou, cred că nu mai este nimic de spus decât mult succes. Îmi pare rău că n-a fost să fie.

— Te rog… Te rog, transmite-i domnului Steams că îmi pare teribil de rău. Am… Am apreciat faptul că a avut o părere bună despre mine. Sunt sigură că mi-ar fi plăcut să lucrez pentru el.

— O să-i spun.

— Şi îţi mulţumesc. Sper… Sper să găsiţi pe cineva care să… Să vă ajute. Foarte curând. Îmi pare rău.

Christine se simţi amorţită în timp ce aşeză receptorul în furcă. *De ce*? *De ce s-a întâmplat asta*? îi ceruse lui Dumnezeu o slujbă şi a dat peste postul perfect – unul ce tocmai i se oferise. Atunci de ce mătuşa Mary căzuse tocmai acum, când nu era deloc momentul potrivit? Nu va înţelege niciodată. Niciodată.

Însă Christine nu-şi putea permite să-şi plângă de milă prea mult. Avea de prins un tren şi nu mai avea mult timp ca să ajungă la gară. Chemă un taxi. Nu putea să meargă pe jos cu bagajele, îşi socoti banii pe care îi avea în poşetă. Suficient pentru drumul cu taxiul şi pentru biletul de tren. Îi mai rămânea ceva mărunţiş. Odată ajunsă la

unchiul Jon, desigur, va avea găzduire şi hrană.

Înghiţindu-şi cu greu dezamăgirea, îşi coborî valizele şi cutiile în holul hotelului şi se plasă lângă uşă, pentru a observa sosirea taxiului.

***

Christine îşi rezemă capul de spătarul înalt al banchetei, aşa cum făcuseră mulţi alţi călători de-a lungul anilor. Călătoria cu trenul, lipsită de evenimente, îi oferea timp – prea mult timp – pentru meditaţie. Nu aşa trebuia să se întâmple. Nu aşa plănuise. Oare exista vreun scop în toate astea? Făcea ceea ce trebuie? Cu siguranţă, va avea puţine ocazii să primească un post ca cel pe care fusese nevoită să-l refuze. Oare făcea o greşeală teribilă?

Însă ar fi putut face altfel? Exista altă variantă? Oare n-ar fi dat dovadă de un egoism îngrozitor dacă şi-ar fi pus propriile interese înaintea intereselor unui membru din familie – unul care se dăruise cu atâta generozitate nevoilor mamei Christinei – şi chiar Christinei – de-a lungul anilor?

Şi, astfel, i se învolburau gândurile în mintea-i frământată. În cele din urmă, murmură o rugăciune simplă:

— Doamne, dacă am făcut ceva greşit, neînţelept, Te rog, iartă-mă. Dacă am făcut ce trebuia, dă-mi pacea Ta. Mă încred în Tine, Doamne, în ce priveşte acest lucru şi toate celelalte.

Un calm se aşternu treptat peste fiinţa ei. Ajunse la concluzia că ar fi fost mult mai frământată dacă ar fi acceptat slujba şi l-ar fi lăsat pe unchiul Jon să-şi rezolve singur problema.

Dispăru acea luptă interioară ce o măcina. Încă se mai simţea dezamăgită, însă nu mai era agitată pentru faptul că „lucrurile nu se rezolvaseră”. Domnul era în controlul vieţii ei.

Glasul conductorului o trezi.

— Calgary. Următoarea oprire, Calgary, strigă el în timp ce străbătu culoarul vagonului în legănatul uşor al trenului.

Christine, surprinsă de faptul că adormise, îşi adună gentile de călătorie aproape de ea. Nu se îngrijora cu privire la viitor, însă se întrebă ce vor aduce zilele ce urmau. Ei bine, asta era în mâna lui Dumnezeu. Putea spune chiar că aştepta cu nerăbdare să afle.

Unchiul Jonathan se afla pe peron, cercetând chipurile celor care coborau din tren. Când o văzu pe Christine, un zâmbet înlocui cutele de îngrijorare de pe faţa lui. Fără niciun cuvânt, se întinse pentru a o cuprinde în îmbrăţişare.

— Nu-ţi pot spune cât de uşuraţi am fost să auzim că vei veni, spuse el cu gura îngropată în părul ei. Însă îmi pare atât de rău că ţi-am stricat planurile.

— Fleacuri, răspunse Christine cu un zâmbet. Mă bucur că am fost disponibilă.

— Mary abia aşteaptă să te vadă. Încă mai are dureri destul de mari, mă tem, pentru că s-a lovit la spate, dar face pe curajoasa.

— Îmi pare atât de rău, unchiule Jon, spuse Christine oferindu-i o altă îmbrăţişare.

— Da. Ei bine, lucruri de felul ăsta se întâmplă. Nu întotdeauna pe placul nostru – însă Mary a găsit deja o listă întreagă de lucruri pentru care este mulţumitoare.

— Mulţumitoare?

— Este mulţumitoare că nu şi-a rupt nimic. Că nu a suferit degerături în timp ce a zăcut pe trotuar. Că un vecin s-a întâmplat să treacă pe acolo chiar atunci. Că a avut parte de asistenţă medicală de calitate. Că nu trebuie să stea internată în spital. Că are o casă călduroasă, confortabilă. Şi lista continuă. Însă mai mult decât orice, este mulţumitoare pentru faptul că ai fost gata să vii ca să fii cu ea. Acesta este numărul unu pe lista ei, cred.

Zâmbi din nou.

Christine reuşi să zâmbească, la rându-i. Era foarte bucuroasă că nu spusese „nu” acestei oportunităţi. Cu siguranţă, Dumnezeu avea restul lucrurilor în control, plănuite cu mare atenţie.

Încărcară bagajele în maşină şi porniră. Jonathan continuă s-o pună la curent cu situaţia de acasă.

— Nu are voie să se mişte singură, aşa că trebuie întoarsă în altă poziţie la fiecare câteva ore. Se simte atât de rău că trebuie să depindă de altcineva în felul acesta. Mary n-a fost obişnuită să fie servită. Ea a fost cea care i-a ajutat pe alţii. Perioada asta este foarte grea pentru ea.

Christine încuviinţă.

— Sigur, încă o mai avem pe Lucy şi mai este doamna care ajută la curăţenie şi la spălatul rufelor. Însă mi s-a spus că îngrijirea unui bolnav imobilizat la pat este altceva. Doctorul doar a ridicat din umeri şi mi-a urat succes. Spune că în spitale este criză mare de personal medical.

Traversară o intersecţie, apoi continuă.

— Aşa că responsabilitatea ta va fi să ai grijă de Mary. Nimic altceva. Nu poate să facă mai nimic din poziţia în care se află, însă îi place să i se citească – asta dacă consideri că ai putea să faci. Eu lucrez de la opt dimineaţa la şase seara, în fiecare zi. O să preiau eu îngrijirea ei când sunt acasă.

Acceleră motorul când urcară colina ce ducea spre casa sa din Mount Royal.

— Sper că nu va fi prea mult pentru tine.

— Nu – deloc. Mă voi ocupa cu bucurie de ea.

— În acest gen de situaţii am considerat întotdeauna că cea mai bună abordare este să spui omului încă de la început la ce să se aştepte, continuă unchiul ei.

Christine încuviinţă.

— N-am avut timp să pun totul pe hârtie, însă notez

dacă vrei.

Christine fu surprinsă.

— Nu. Nu, nu este nevoie.

— Vei fi plătită în fiecare lună, cu jumătate de salariu în avans.

— Salariu? O, nu vreau să iau bani. Am venit să ajut. Faptul că voi locui şi voi mânca aici…

— Salariu. Nici nu mă gândesc să procedăm altfel. Vei avea salariu – altfel te trimitem înapoi.

Privi spre ea, ridicând din sprâncene.

Christine încuviinţă amorţită. Nici măcar nu se gândise să fie plătită.

— Dacă vei avea nevoie vreodată de bani în avans, oricare ar fi motivul, nu ezita să ceri, adăugă unchiul Jon, apoi îi spuse suma pe care o va primi.

Christine icni.

— O, e prea mult. Cu siguranţă…

— Am întrebat care este plata obişnuită pentru o asemenea slujbă. Mi s-au dat asigurări că acesta este salariul unui asemenea angajat. Nu-i voi cere propriei nepoate să lucreze pentru mai puţin.

— Dar eu am venit să ajut…

— Şi nici n-ai idee cât suntem de recunoscători, spuse el întorcându-şi din nou capul pentru a o privi. Am fost atât de îngrijorat pentru Mary. A fost îngrozitor de frământată din cauza complicaţiilor de la căzătură. Faptul că te afli aici este un răspuns la rugăciunile noastre.

Christine nu mai avu ce să spună.

Urcă, în vârful picioarelor, treptele până la dormitorul mătuşii ei. I se părea ciudat s-o vadă pe energica sa mătuşă Mary zăcând în patul masiv, liniştită şi albă la faţă.

— Mătuşă Mary, şopti Christine, iar pleoapele femeii se deschiseră tremurând.

— Christine. Ai venit, draga mea.

Un zâmbet îi lumină chipul şi întinse mâna.

— Sunt aici. Mă întorc să am grijă de tine îndată ce primesc instrucţiuni de la unchiul Jon. Spune că în curând va trebui să-ţi iei calmantele.

— O pastilă. Mă tem că abia aştept.

Christine văzu durerea oglindită în ochii mătuşii ei.

— Mă duc după apă proaspătă şi mă întorc cât de repede, promise ea.

— Mulţumesc, draga mea.

Christine era la uşă când mătuşa ei vorbi din nou.

— Christine… Sunt atât de bucuroasă că ai venit. Chiar nu mă încânta ideea de a-mi petrece zilele următoare împreună cu o persoană străină. Va fi atât de plăcut să te am aici, draga mea.

Christine încuviinţă, zâmbi şi se îndepărtă luând cu ea carafa pentru apă.

CAPITOLUL 12

Christine n-ar fi negat faptul că următoarele câteva săptămâni îi puseseră la încercare hotărârea de a se încrede în Dumnezeu cu privire la circumstanţele în care se afla. Deşi mătuşa Mary era o femeie nepretenţioasă şi cooperantă, zilele se scurseră greu. A o întoarce pe mătuşa ei în altă poziţie, pentru a evita escarele, era una dintre cele mai mari provocări. Lucrul acesta se realiza prin manevrarea cu îndemânare a cearşafului pe care era întinsă pacienta, însă lui Christine nu-i era uşor să facă singură acest lucru. Uneori fusese nevoită să încerce de câteva ori şi adesea procedura era însoţită de durere. Christine încerca să programeze aceste evenimente atunci când calmantele îşi făcuseră efectul.

Jonathan instalase lângă pat un cordon având la capăt un clopoţel ce suna în camera Christinei şi în holul

principal, aşa încât, atunci când Mary dormea, Christine era liberă să-şi dezmorţească picioarele şi să se odihnească ea însăşi. Însă în primele zile, Mary dormi foarte puţin. Durerea era mult prea intensă, iar spasmele spatelui mult prea severe. Christine alternă comprese fierbinţi şi reci pentru a ajuta la calmarea durerii, însă nici măcar acestea nu erau foarte eficiente.

Christine citi până răguşi, mai mult cu speranţa că ritmul cuvintelor îi va distrage atenţia de la durere. Nu era sigură că mătuşa ei asculta, totuşi, lectura.

Treptat, foarte încet după părerea ei, durerea începu să se atenueze. Chipul lui Mary nu mai era atât de crispat, respiraţia ei nu mai era atât de superficială. Se odihnea mai uşor între dozele de calmante. Nu mai era nevoită să-şi înăbuşe gemetele atât de mult atunci când îi era schimbată poziţia. Cu toate că doctorul care îi vizita cu regularitate îi asigurase că făcuse progrese considerabile, în acelaşi timp îi avertizase că aceasta era cea mai critică perioadă. Odată ce nu mai simţea acea durere intensă, Mary ar fi putut face ceva care să-i agraveze starea şi să-i încetinească vindecarea. Christine deveni mai vigilentă. Nu părăsi încăperea pentru a lua mici pauze, nici nu-şi servi mesele în sufragerie sau în bucătărie.

Însă seara avea timp pentru ea. La început nu ştiu cum să-şi petreacă serile, însă, apoi, se împrieteni cu două tinere de la biserică care ajunseră să-i cunoască situaţia. Curând, acestea o invitară să li se alăture şi să dea o mână de ajutor la centrul armatei, lucrând cu tinerii soldaţi – bărbaţi şi femei – staţionaţi în Calgary.

La început Christine ezită. Ce-ar fi putut face ca să ajute? Însă după o vizită sau două la centru, descoperi că erau multe lucruri pe care le putea face – lucruri simple, cum ar fi să umple ibricul cu cafea sau să aranjeze prăjiturele pe platouri. Nu după multă vreme ajunse să se implice în câteva seri pe săptămână, căutând căi prin care

să poată fi de folos sau să-i poată ajuta pe cei ce purtau uniforma.

Mulţi soldaţi erau foarte tineri şi nici pe departe atât de curajoşi sau încrezători pe cât pretindeau că sunt. Inima Christinei plângea pentru ei şi se rugă cu ardoare să-i poată încuraja, să poată aduce o rază de lumină celor care păşeau în vâltoarea războiului fără a avea o credinţă personală.

Nu-i trebui multă vreme ca să descopere că mulţi dintre tineri erau curtezani notorii. În opinia lor, singurul motiv pentru care tinerele femei se ofereau voluntare la centru era acela că doreau să întâlnească vreun Casanova în uniformă şi să înceapă o poveste nebună de dragoste. Christine nu avea asemenea intenţii şi se văzu nevoită să repete încontinuu acest lucru.

În ciuda complicaţiilor, Christinei îi plăcea să lucreze acolo. Mulţi dintre aceşti tineri intraseră în armată împinşi de valul sentimentalismului public sau atraşi de glasul aventurii, de dorinţa de a vedea lumea. Câţiva doar păreau să se fi gândit foarte bine la alegerea făcută, iar acum nu mai erau atât de siguri. Cert este că ar fi ales la fel, dacă ar fi considerat că ţara lor se afla într-o situaţie de risc. Însă războiul părea a fi foarte departe. Marea Britanie poate că se simţea ameninţată de răspândirea nazismului – însă Canada? Puţin probabil.

În fiecare zi, ziarele locale şi posturile de radio transmiteau veşti de pe front. Multe dintre ţările europene fuseseră invadate, din setea lui Hitler după putere. Marea Britanie şi ţările din Commonwealth păreau a fi singurele ce stăteau în calea invaziei. Asta era o treabă serioasă. Nu era o vacanţă în străinătate. Tinerii îşi sacrificau viaţa. Mulţi se întorceau din luptă cu trupurile rănite sau mutilate. Alţii erau luaţi prizonieri de război. Christine era sigură că nu asta aveau în minte cei ce se înrolaseră.

Nu încercă să le minimalizeze sacrificiul. Departe de

ea gândul acesta. Îi admira pentru poziţia pe care o adoptaseră – în condiţiile în care această poziţie fusese luată în urma înţelegerii eventualelor consecinţe.

Seară după seară ascultă povestea vieţii lor, temerile lor cele mai tainice – când îşi permiteau să fie suficient de serioşi pentru a vorbi deschis. Glume fără noimă, bravadă şi râsete zgomotoase adesea mascau felul în care se simţeau cu adevărat. Însă când se simţeau în siguranţă pentru a-şi împărtăşi sentimentele mai profunde, aceasta era adesea o invitaţie de a-i îndruma spre Cineva care urma a-i însoţi dincolo de liniile duşmane. Câţiva dintre tineri şi tinere îşi făceau apariţia la serviciile religioase ale bisericilor din localitate.

Însă erau mulţi care n-o făceau, care râdeau în faţa pericolului iminent şi-şi întăreau bravada printr-o vorbărie vulgară şi atitudine arogantă. Uneori Christine îşi dorea să-i poată scutura, ca să se trezească la realitate. Însă ştia că n-ar fi ajuns nicăieri făcând asta. Aveau nevoie de dragoste. Aveau nevoie de rugăciune.

Aveau nevoie să ştie că exista cineva care dorea să-i asculte. Voluntarii încercau din greu să le ofere cât mai mult sprijin cu putinţă.

***

În cele din urmă sosi şi ziua când doctorul îi îngădui lui Mary să coboare din pat pentru prima oară. Christine îşi dădu seama după chipul ei că încă mai avea dureri, însă îşi muşcă buzele şi se abţinu de la orice comentariu. Slăbită din cauză că nu-şi mai folosise muşchii de ceva vreme, avu nevoie de sprijin pentru a face primii paşi până la scaunul pregătit pentru ea.

— Îndată ce va fi posibil, vom începe o serie de exerciţii fizice, spuse doctorul. Mai întâi vreau să vedem cum va răspunde spatele ei la şezutul în scaun.

După câteva ore, Mary era pregătită să se întindă din nou în pat. Însă întrecuse speranţele doctorului pentru

prima zi. Ziua următoare, rămase pe scaun mai multă vreme, iar ziua următoare o petrecu pe jumătate în poziţie şezând.

Doctorul hotărî că era momentul să înceapă terapia pentru întărirea musculaturii, iar Christine învăţă o serie de mişcări pe care Mary trebuia să le facă de câteva ori pe zi. Christine se întrebă ocazional cine făcea mai multe exerciţii. În multe seri se ducea la culcare devreme, atât era de istovită. Ba chiar lipsi în câteva seri de la centru. Era prea epuizată pentru a merge.

Însă nu trecu mult timp şi Mary reuşi să facă unele exerciţii singură. Dacă nu apăreau complicaţii, Christine era sigură că în curând nu va mai fi nevoie de ajutorul ei.

— Ce-ar fi să-ţi găseşti o slujbă aici, draga mea? întrebă Mary într-o dimineaţă, în timp ce parcurgeau împreună rutina zilnică. Cred că sunt o sumedenie de posturi disponibile. Calgary înfloreşte, din câte am auzit eu. Şi mulţi tineri s-au înrolat şi au plecat peste ocean.

— M-am gândit la asta, recunoscu Christine. Dacă aş găsi ceva aici, aş putea continua să lucrez la centru.

Christine simţea că ceea ce făcea la centrul de tineri recruţi era o slujire importantă. Considera că aceasta era contribuţia ei, partea ei la război. Ajutând la pregătirea şi întărirea celor care vor intra în acţiune, îşi făcea partea. Poate nu contribuia la apărarea propriu-zisă, însă vorbea cu tinerii, bărbaţi şi femei – aceia care în viitor urmau a le apăra libertatea – despre nevoia unei credinţe personale în Dumnezeu. Viaţa veşnică avea o importanţă chiar mai mare decât viaţa fizică, temporară. Christine credea acest lucru cu toată inima.

Se făceau planuri pentru deschiderea unui al doilea centru. Şi se vorbea despre angajarea unui capelan pentru a supraveghea programul. Slujitori ai bisericilor din oraş îşi puseseră timp deoparte pentru acest proiect. Însă cu un capelan dedicat lucrării, se puteau realiza mult mai multe.

Bisericile din oraş urmau a contribui împreună la plata salariului acestuia. Christinei i se părea o idee minunată.

— Munca pe care o faci este atât de importantă, îi spuse mătuşa Mary. Sunt nerăbdătoare să mă întorc la grupul de femei, ca să ajut la pregătirea pachetelor pentru soldaţi. Mi-a lipsit implicarea.

— Ei bine, cel puţin acum te-ai putut întoarce la lucrul de mână, îi aminti Christine. Sunt sigură că şosetele de lână vor fi apreciate de cineva, undeva.

— O să vorbesc cu Jon. Cred că a sosit timpul să-ţi găseşti o slujbă. Poate că el va avea unele sugestii.

Christine era entuziasmată. Era sigură că nu va găsi o slujbă perfectă, precum cea pe care o pierduse în Edmonton, însă fără îndoială că Dumnezeu era la lucru în toată această chestiune. Dacă ar fi rămas în Edmonton, n-ar mai fi descoperit programul cantinei Hope.

În data de 25 martie, Christine se apropie de clădirea pe care i-o sugerase Jonathan pentru primul ei interviu pentru o slujbă în Calgary. Era surprinsă de faptul că întreaga situaţie încă o mai făcea să aibă emoţii. De data asta, îşi programase o întâlnire şi veni pregătită cu referinţele pe care i le înmânase Jonathan. Spera ca interviul să se desfăşoare la fel de simplu precum cel pe care-l avusese cu domnul Steams şi că va găsi un şef la fel de amabil precum păruse a fi domnul Steams.

Bărbatul din spatele biroului enorm păru destul de amabil. Domnul Burns puse întrebări logice şi schiţă cerinţe pe măsură.

— Îl cunosc de ani de zile pe Jonathan şi nu cred că te-ar recomanda dacă n-ai fi în stare să faci faţă slujbei, spuse el simplu. Poţi începe luni dimineaţă.

Christinei nu-i veni să creadă că totul se petrecuse atât de simplu – şi repede. Se gândi la toate acele drumuri lungi prin gerul iernii în Edmonton şi la întoarcerea ei acasă, descurajată, la sfârşitul zilei. Cu siguranţă,

Dumnezeu era în control. Hotărî să se oprească în drum spre casă pentru a-i cumpăra mătuşii Mary o cutie cu bomboane şi unchiului ei o cravată nouă. Avea o slujbă. Avea bani în contul de la bancă. Avea un loc unde să locuiască – dacă dorea să rămână acolo. Şi, mai important, simţea că aduce o contribuţie importantă în viaţa cuiva. Ce şi-ar mai fi putut dori?

De ce nu se simţea fericită? Sigur că era fericită. Nu, era mulţumită. Însă nu se simţea cu adevărat înrădăcinată. Se întrebă dacă va mai fi vreodată cu adevărat fericită departe de Nord, locul de care aparţinea. Oriunde altundeva, avea impresia că este doar provizoriu.

Gândurile îi zburară la Laray. Fusese mult prea ocupată pentru a se gândi la el pe parcursul ultimelor săptămâni. Însă, zilele dedicate îngrijirii mătuşii Mary se încheiaseră. Acum îşi putea relua viaţa.

Ce făcea Laray acum? Fusese transferat? Henry nu-i spusese nimic. Nici mama ei nu amintise nimic în conversaţiile frecvente pe care le aveau la telefon.

Nu, sigur mai era acolo. Oare mai aştepta o scrisoare de la ea? Dintr-odată, îi surâse gândul de a-l contacta. I-ar fi plăcut să afle ce se mai petrecea în viaţa lui. Şi-ar fi dorit ca el să poată vizita oraşul. I-ar fi plăcut să-l ducă la cantina Hope. Să; asculte discuţiile de acolo – unele dintre ele doar simple flecăreli, altele serioase, în timp ce unul sau altul îşi deschidea inima pentru a-şi mărturisi speranţele şi temerile. I-ar fi plăcut ca Laray să poată simţi pulsul tinerilor care se pregăteau să slujească ţara.

Doar trimite-mi o scurtă scrisoare. Putea să facă asta? însă ce-ar fi însemnat gestul? Oare el se aştepta la prea mult? „*Fără nicio promisiune*”, spusese el. „*De acolo e treaba mea*”. Ce dorise să spună cu asta? Şi oare mai simţea la fel? Trecuseră aproape trei luni de când avuseseră acea conversaţie. Lucrurile se poate să se fi schimbat până acum…

Tot acel sfârşit de săptămână Christine se gândi şi se răzgândi cu privire la acea scrisoare. La un moment dat, chiar se aşeză, având în faţă hârtie şi creion. *O simplă scrisoare prin care să mă înştiinţezi că eşti bine* – nu asta spusese oare? Părea destul de simplu. Însă n-o putea scrie. Îşi dori să poată discuta cu Henry. Poate că Laray a spus ceva – a indicat în vreun fel ceea ce simţea. Însă nu putea vorbi despre aşa ceva cu fratele ei la telefon. Nu i se părea potrivit.

Nu scrise niciodată acea scrisoare.

***

Christine era încântată de rapiditatea cu care reuşise să se obişnuiască cu rutina de la noul ei loc de muncă.

Hotărî să accepte invitaţia unchiului Jon şi a mătuşii Mary de a locui la ei, cel puţin pentru o vreme. Se înţeleseră tustrei asupra condiţiilor, iar Christine era sigură că niciodată n-ar fi beneficiat de o ofertă mai bună în alt loc. Nici n-ar fi avut parte de o îngrijire mai plină de afecţiune – sau de mâncare mai bună. Se simţea binecuvântată.

Toate lucrurile lucrează împreună spre bine, îşi repeta adesea, cu toate că pentru ea era o minune faptul că Dumnezeu îngăduise atâta suferinţă în viaţa mătuşii Mary, doar pentru ca s-o aducă pe ea în Calgary. Când menţionă acest lucru mătuşii ei, aceasta zâmbi.

— Nu cred că la asta se referă versetul, spuse mătuşa Mary dusă pe gânduri. Nu cred că Dumnezeu a fost răspunzător de accidentul meu. De vină a fost neatenţia mea. Ştiam că străzile sunt pline de gheaţă şi n-ar fi trebuit să mă grăbesc. Dar mă ştii. Jonathan mi-a spus întotdeauna că trebuie să încetinesc ritmul, însă odată ce s-a întâmplat – Dumnezeu a intervenit şi a făcut ca ceva bun să rezulte din situaţia asta. Putea să fie o durere inutilă care să nu dea naştere la nimic – însă Dumnezeu s-a asigurat că va aduce ceva bun cu ea. Sunt de acord că te

afli aici cu un scop. Eşti înzestrată cu daruri reale de a ajuta, de a asculta şi a-ţi împărtăşi credinţa, daruri pe care le foloseşti la cantina Hope. Cred că acolo este deocamdată locul lui Dumnezeu pentru tine. Ce are El în vedere pentru viitorul tău, asta nu ştiu. Însă îţi va spune, cu suficient timp înainte, pentru a te putea pregăti.

Christine încuviinţă. Era sigură că Dumnezeu va face asta. Însă ar fi fost o uşurare pentru mintea ei dacă ar fi ştiut de pe acum. Îi era foarte greu să facă doar câte un pas.

Mama ei telefonă.

— Ne-am întrebat dacă vei putea veni acasă de Paşti. Parcă a trecut atâta timp de când nu te-am mai văzut. Henry nu poate veni. Încă mai trebuie să stea cu ochii pe noul ofiţer. Henry spune că Maurice îşi pierde uneori răbdarea cu el. Şi mai spune că Milton – acesta e numele lui, Milton Furbridge – are turele lacune în ce priveşte pregătirea. Am vorbit cu tatăl tău despre asta. Spune că unii oameni au o abilitate înnăscută de a şti ce trebuie făcut, cum şi când anume. În poliţie acest lucru este important – şi asta face ca treaba să fie mult mai uşoară pentru cei implicaţi. Alţii trebuie să înveţe trecând prin situaţii dificile. „Trebuie să dea mai întâi cu capul de pragul de sus”: – e felul în care a formulat tatăl tău ideea. Oricum, Henry spune că este mult prea departe pentru o călătorie într-o perioadă atât de scurtă de timp.

M-am gândit că ai putea veni tu, draga mea. Cu trenul nu-ţi va lua foarte mult. Pe urmă cu maşina, cu domnul Carson. O să ai şi tu un sfârşit de săptămână prelungit, nu-i aşa?

— Am o idee mai bună, sugeră Christine. Ce-ar fi să veniţi aici tu şi tata? Şi tata o să aibă un sfârşit de săptămână prelungit, nu-i aşa? Aţi putea veni cu trenul şi poate că Henry şi Amber ar putea veni şi ei cu maşina aici. Cel puţin pentru duminica de Paşti.

Se aşternu tăcerea.

— Va trebui să vorbesc cu tatăl tău, spuse Elizabeth în cele din urmă.

Însă Christine îşi dădu seama că mama ei era entuziasmată de idee.

— Eşti sigură că n-ar fi un deranj prea mare pentru mătuşa Mary? întrebă ea.

— A fost ideea ei. Zilele trecute mi-a spus: „Ar fi ceva să poată veni. Poate că Henry şi celălalt băiat i-ar putea întâlni aici pe părinţii tăi”.

— Care celălalt băiat? Danny?

— Nu. Cred că se referea la Maurice Laray.

— O, n-ar fi frumos? Dar nu se poate. N-ar putea să-l lase pe Milton singur, concluziona Elizabeth. Christine nu ştia dacă este dezamăgită sau uşurată cu privire la partea aceasta a planului.

— O să vorbesc cu tatăl tău, spuse mama ei din nou. Ar fi minunat dacă am putea face asta.

Când închise telefonul, Christine se întoarse spre mătuşa sa.

— Cred că vor vexai, spuse ea: cu entuziasm în glas. Mama spune că va trebui să vorbească cu tata, dar mi-am dat seama că e pregătită să ducă muncă de lămurire. Cred că vor veni, dacă iau se întâmplă ceva care să-i împiedice.

— Bun, spuse Mary. Nu ştiu când am mai avut ocazia de a sărbători Paştile împreună. Vezi? Acesta-i un alt avantaj al faptului că eşti aici.

Christine deja plănuia mintal toate lucrurile pe care dorea să le facă împreună cu părinţii săi. Îi va duce la cantină într-o seară şi le va da posibilitatea de a vedea lucrarea ce se făcea cu tinerii de acolo. Îi va duce la noul ei loc de muncă. Ba chiar le va arăta carnetul ei de economii, ca să-i asigure că nu-şi irosea banii câştigaţi.

Va fi atât de bine să le poată vorbi pe îndelete, în loc să discute la repezeală la telefon, de teama costurilor

ridicate.

— O, sper să vină, explică ea, sărutându-şi mătuşa pe obraz;, îţi mulţumesc pentru că ai spus că-i putem invita.

Mary râse.

— Draga mea copilă, spuse ea, părinţii tăi sunt mai mult decât bine-veniţi în casa noastră! Mi-aş dori să poată veni mai des. Vom pregăti o mare sărbătoare. O să-i chemăm şi pe copii. O s-o îndemn pe Lucy să-şi facă încă de pe acum planurile.

CAPITOLUL 13

Când primiră vestea că părinţii ei urmau să sosească pentru sărbătoarea Paştilor, Christine începu să numere zilele. Iar când Henry telefonă ca să anunţe că vor sosi pentru a-şi întâlni familia în Calgary, entuziasmul ei aproape că nu mai cunoscu limite.

Mătuşa Mary păru a fi aproape la fel de entuziasmată ca şi ea.

— Îţi dai seama că niciodată n-au fost ambele familii adunate laolaltă? O, William şi familia lui trebuie să vină, pur şi simplu trebuie.

Şi Mary îl sună chiar atunci pe William în Winnipeg. Christine auzi parte din conversaţie.

— Mătuşa ta Beth şi unchiul Wynn vor fi aici, iar Henry şi Amber vin şi ei. N-ai întâlnit-o încă pe soţia lui Henry. Este atât de scumpă. N-ai mai venit acasă de secole. Mi-au lipsit cei mici.

Se opri şi încercă să-şi repare greşeala.

— O, mi-aţi lipsit şi tu şi Violet, desigur… Dar cei mici se schimbă atât de mult într-o perioadă scurtă de timp. Nu-mi place să crească fără să-i văd. O… Dragii de ei. O… Ce drăguţ.

Urmă o pauză lungă, timp în care William îi explica

ceva mamei sale.

— Da. Da, desigur că înţelegem. Însă dacă se poate, ne-ar face mare plăcere să vă avem aici. Unde vom găzdui pe toată lumea? Am o mulţime de dormitoare. Da, Christine este cu noi. Nu ştiu ce-am fi făcut fără ajutorul ei. Da. Vor sta cu noi. Ştiu. Ştiu câţi copii ai. Dar fetele sunt aici. Le-ar face plăcere să împartă camerele cu familia. Copiii lor vor fi încântaţi să-i aibă pe verişorii lor aproape. Ştiu. Ştiu că este o perioadă aglomerată. Dar ar fi o ocazie excelentă de a fi împreună. Niciodată n-am fost toţi. Ştiu, dragul meu. Ei bine, fă cum crezi că e mai bine. Transmite dragostea mea lui Violet şi copiilor. Da. Da, şi ţie. Pa!

Christine auzi clinchetul uşor al receptorului pus în furcă. Mătuşa ei intră în cameră, trecându-şi mâinile peste fustă într-o mişcare agitată. Ochii îi scânteiau.

— Cred că vor veni, spuse ea.

Christine zâmbi şi se întrebă ce se întâmplase cu: „*Fă cum crezi că e mai bine*”.

— Spune că este foarte ocupat la birou în perioada asta, însă va încerca să rezolve lucrurile, ca să poată veni. Spune că copiii l-au implorat să meargă acasă la Nana. Ce drăguţ, nu-i aşa? O, cât de mult îmi lipsesc.

În acea seară, mai târziu, William telefonă spunând că plănuiau să vină. Christine n-o văzuse niciodată pe mătuşa Mary atât de animată. Aceasta începu imediat să telefoneze fiicelor ei.

— Vin. O să fim cu toţii aici. O, nu-i aşa că e minunat? O să fie ca toate zilele de naştere şi zilele de Crăciun puse laolaltă.

Mesajul se repetă când mătuşa ei telefonă pe rând Sarei, lui Kathleen şi lui Lizbeth, de fiecare dată cu mai mult entuziasm decât înainte.

— Ne vom întâlni şi vom face planurile. Vom stabili cum vom proceda. O să avem masa de Paşti aici, desigur.

Va fi atât de amuzant să întindem o masă mare. Încă nu am numărat câţi vom fi. Poţi veni la o cafea dimineaţă? vorbim atunci.

Christine fu de acord. Vor avea o sărbătoare ce va îngloba toate sărbătorile de Crăciun şi toate zilele de naştere într-una singură.

***

Wynn şi Elizabeth urmau să sosească primii. Wynn aranjase în aşa fel lucrurile încât să poată sta câteva zile în plus în Calgary. Avea treabă la sediul poliţiei din oraş şi o putea rezolva în timp ce Elizabeth va fi ocupată cu rudele. Christine îi însoţi pe Jon şi pe Mary la gară, pentru a-şi întâmpina părinţii.

Pe drumul spre casă conversaţia dintre el fu una animată. Elizabeth dori să afle toate detaliile referitoare la sfârşitul de săptămână ce le stătea înainte.

— Mă bucur atât de mult să-i pot vedea pe William, pe Violet şi pe micuţii lor. Nu i-am văzut de secole, spuse ea entuziasmată.

— Micuţii lui nu mai sunt atât de micuţi, spuse Jonathan râzând încetişor.

— O, nu, adăugă Mary. Leticia are deja paisprezece ani. Nici nu-mi vine să cred. Brenda are zece ani, iar Marc, opt. Şi îl mai au pe ultimul, Paul Jonathan, care are doar doi ani.

Vorbeau despre membri ai familiei lor pe care Christine nu-i întâlnise niciodată.

— Ei vor sta la Kathleen – cu excepţia Leticiei. Ea va merge la Tom şi Sarah. Janet a Sarei are cam aceeaşi vârstă. Îşi scriu una alteia cu regularitate. Janet a petrecut câteva săptămâni în Winnipeg vara trecută. Andrey spune că nu-i corect ca ea să nu aibă o verişoară de vârsta ei. „Băieţii nu se prea descurcă în rolul de verişori”, obişnuieşte să spună. Mark al lui William şi Toby al lui Kathleen au vârsta ei, dar sunt mult prea aprigi pentru

Andrey. Iar Mitchel încearcă să ţină pasul cu ei, deşi are doar şase ani. Sigur, Andrew al lui Lizbeth este mult prea mic pentru a încerca să se alăture celorlalţi. Nici măcar nu umblă pe picioruşe încă.

— Abia aştept să-i văd pe toţi, spuse Elizabeth din nou.

— Va fi amuzant, fură de acord toţi cei aflaţi în maşină.

***

Ploua când trenul ce sosea din Est opri în gară. Erau cu toţii prezenţi pentru a-l întâmpina, copiii ţopăind de colo-colo şi strigând entuziasmaţi unii la alţii, în timp ce părinţii încercau să-i ţină în frâu. Christine zâmbi. Cum putea cineva înmagazina atâta energie? Până şi bebeluşul Andrew protestă pentru faptul că era ţinut în braţe, scâncind de parcă ar fi cerut să fie lăsat jos, ca să se târâie în patru labe pe peronul gării.

În cele din urmă, se auzi şuieratul trenului. Se văzură nevoiţi să-i ţină pe copii deoparte până când călătorii urmau a coborî din tren. Izbucniră apoi într-o frenezie generală. Verişorii se salutară între ei cu atâta entuziasm, încât Christine se văzu nevoită să se dea înapoi câţiva paşi. Se îngrijoră că şeful de gară va veni la ei să le ceară să părăsească incinta. În cele din urmă, lucrurile se mai potoliră şi, luând bagajele şi copiii, se pregătiră să meargă acasă la Nana. Pregătiseră o cină târzie pentru toţi. Christine se întrebă cum va fi atmosfera când toţi verişorii vor alerga liber prin casă.

Însă atmosfera se dovedi a fi mult mai aşezată decât îşi închipuia că va fi. Copiii se împărţiră în grupuri, în funcţie de vârstă, pornind fiecare în direcţii separate, lăsându-i pe adulţi să răsufle uşuraţi şi să discute în linişte.

Nu trecu multă vreme şi copiii se adunară din nou, de data asta la masă. Mâncară mult mai repede decât cei mari şi, datorită circumstanţelor, îşi cerură voie să se ridice mai

repede de la masă şi să se joace. Rămaseră doar bebeluşii, Andrew şi Elizabeth, aşezaţi în scăunelele lor şi micul Paul Jonathan, care adormise pe genunchii tatălui său.

Haosul vesel se transformă într-un murmur presărat, ici-colo, cu hohote de râs.

— Când soseşte Henry? întrebă William.

— Mâine, răspunse Elizabeth. Trebuie să lucreze până la ora patru şi după aceea vor veni cu maşina. Ne-a avertizat că nu va ajunge devreme. A spus că ar trebui să-i lăsăm afară cheia şi să mergem la culcare. Ştie bine că nu vom face asta, sunt sigură.

William zâmbi şi spuse în glumă:

— Aşadar, nimeni nu-i va vedea până duminică?

Râse în timp ce Elizabeth încercă să-i explice că ea va sta trează până când vor sosi.

— Întotdeauna ţi-a plăcut să ne tachinezi, William, spuse ea când realiză că glumise.

— Ne gândim să luăm mai târziu micul dejun aici, sâmbătă dimineaţă, interveni Mary. Pe la nouă, dacă copiilor nu li se face foame mai devreme.

William încuviinţă.

— Le dăm o felie de pâine prăjită dacă se trezesc prea devreme.

Treptat, grupul se împuţină, cu multe promisiuni pentru activităţile din ziua următoare, însă Christine nu dădu mare atenţie celor ce se spuneau. Ea trebuia să meargă la birou. Îi părea rău oarecum, pentru că ea nu putea fi parte a activităţilor de a doua zi. Faptul că făcea parte dintr-o familie numeroasă, cu relaţii strânse, îi aduse în minte satul indian în care crescuse. Acolo toţi făceau parte dintr-o familie mare. Aveau grijă unii de alţii. Iar ei îi lipsea asta.

***

Seara următoare îi găsi împreună, sorbind din cafea şi gustând din tortul de ciocolată, aşteptând scurgerea

ceasurilor. Erau doar ei – Jon şi Mary, Wynn, Elizabeth şi Christine. Ceilalţi îi luaseră pe copiii lor obosiţi acasă, pentru a-i pune la culcare. Fusese o zi plină – Christine se întrebă cine era mai istovit, copiii sau părinţii lor.

Acum era linişte.

Seara era călduroasă şi plăcută, aşa că nu făcuseră foc în cămin. Christine observă că privirile celor din încăpere se îndreptau adesea spre ceasul de pe poliţa căminului, închipuindu-şi parcă traseul celor aşteptaţi. Dacă Henry pleca imediat după ora patru şi dacă nu aveau întârzieri, mâncau repede pe drum şi se opreau scurt pentru a alimenta maşina cu benzină, puteau ajunge în jurul orei zece. Poate chiar pe la nouă şi jumătate, dacă totul mergea foarte bine.

Cel puţin acum străzile erau buhe. Nu plouase mult. Atât cât să înlăture praful, numai bine pentru şofat, spusese tatăl ei. Drumurile de ţară puteau fi destul de periculoase dacă erau prea uscate sau prea umede.

— William are o familie atât de drăguţă, spuse Elizabeth. Atât de manieraţi. Întotdeauna am apreciat bunele maniere la un copil.

Mary radie de bucurie auzind complimentul făcut nepoţilor ei.

— Pot deveni zgomotoşi câteodată, remarcă Jonathan râzând încetişor.

— N-ar fi copii sănătoşi dacă n-ar face-o, îi apără Mary cu hotărâre.

Vorbiră despre multe lucruri. Clipele se scurgeau una după alta. Trecu şi ora nouă şi jumătate. Călătoria se pare că nu decursese mai bine decât speraseră. Sosi ora zece. Încă nu se auzea zgomot de maşină afară.

Zece şi cincisprezece minute. Privirea lui Elizabeth era de acum mai tot timpul pe ceas, iar urechile îi erau atât de ciulite la orice zgomot venit din afară încât, fără îndoială, nu mai era atentă la conversaţie.

Zece şi jumătate.

— Ce-ar fi să-i telefonezi lui Maurice şi să vezi dacă Henry n-a fost cumva reţinut mai mult la lucru? îi spuse Elizabeth lui Wynn.

— N-am numărul lui. În plus, s-ar putea să se fi dus deja la culcare.

— Ei bine… Sună la birou. Trebuie să lucreze cineva.

Wynn privi ceasul.

— Haide să mai aşteptăm o jumătate de oră, sugeră el.

Unsprezece fără un sfert.

Christinei îi veni să caşte. Se făcea târziu şi ea se trezise devreme. Probabil că mama sa o văzuse.

— Ce-ar fi să te duci la culcare, draga mea? O să-i întâlneşti dimineaţă.

Se întoarse apoi spre Jon şi Mary.

— Ce-ar fi să mergeţi şi voi la culcare? Nu e nevoie să stăm cu toţii să-i aşteptăm.

— Pe mine nu mă deranjează, spuse Mary.

— Dar se face atât de târziu. Trebuie să fii istovită. Ai avut o zi plină, iar mâine…

— E în regulă, Beth, spuse Mary în timp ce se ridică să adune ceştile de cafea pe o tavă. Cred că mă voi duce în bucătărie să spăl vasele în timp ce aşteptăm.

Christine se ridică, la rândul ei şi se întinse.

— Te ajut, se oferi, bucuroasă să-şi poată ocupa timpul cu ceva.

Conversaţia lâncezise şi aproape că nu mai aveau ce să-şi spună.

Erau în bucătărie de douăzeci de minute. Christine fusese atentă la orice zgomot – o uşă deschisă, apoi saluturi entuziaste însă nu auzi nimic.

Când se întoarse în camera de zi, observă o încordare pe chipul lui Elizabeth. Era unsprezece şi un sfert. Fără niciun cuvânt, Wynn se ridică de pe scaun şi se îndreptă

spre telefonul din hol. Trecură câteva minute până când îl auziră vorbind.

— Laray? Oh… Ofiţer Furbridge, îmi cer scuze că te deranjez. Sunt tatăl lui Henry. Da… Aici, în Calgary. Nu… Nu. Nicio problemă. Am vrut doar să ştiu dacă Henry a reuşit să plece după cum plănuise. Da? Bine. Nu. Nu, n-a ajuns încă. Nu. Sunt sigur că totul e în regulă. Poate că a avut probleme cu maşina. Sau ceva piedici. Nu… Nu, poate doar o întârziere. O întârziere. Bine. Mulţumesc. Da. Mulţumesc.

Christine era sigură că mama ei ascultase partea lui Wynn de conversaţie cu sentimente amestecate. Henry plecase la timp. Asta ar fi trebuit să fie vestea bună. Însă de ce nu sosise încă? Tatăl ei sugerase că era posibil să fi avut probleme cu maşina. Era posibil. Maşinile se stricau întotdeauna în cele mai nepotrivite momente.

Poate drumurile. În Calgary plouase uşor, dar asta nu însemna că în alte locuri nu plouase mai tare. Poate că în zona din care venea Henry plouase tare. Poate asta cauzase daune sau probleme cu vreun pod…

— Ar fi sunat dacă…

— N-are telefon, spuse Wynn înainte ca Elizabeth să isprăvească.

— Găsea el unul… Undeva… Până acum.

— Poate că au hotărât să se oprească şi să mănânce pe drum, sugeră Jonathan. Să profite de ziua asta. Ştii că lui Danny îi place să pescuiască. Timpul se scurge repede şi nici nu ştii când a trecut.

— Henry nu procedează aşa, murmură Elizabeth, vizibil tulburată.

— Ce-ar fi să te pregăteşti de culcare? îi sugeră Wynn. Nu e nevoie să…

— Ştii bine că n-aş putea dormi.

— Ei bine, cel puţin te-ai putea întinde.

— Nu… N-aş putea.

Rostise cuvintele pe un ton destul de tăios.

— Cred că ar fi bine să fac un ceai, spuse Mary, ridicându-se.

— O să fim îmbibaţi ca nişte bureţi, murmură Elizabeth cu mintea în altă parte, însă Mary porni să pregătească ceaiul, în ciuda cuvintelor ei.

Christine se îndreptă spre cămin. Îşi dori să fi făcut focul. Cel puţin ar fi privit flăcările, ceva care să le distragă atenţia de la tulburarea evidentă din ochii celor din jur. Îşi masă ceafa amorţită. Îşi îndreptă din nou privirea spre ceas. Era aproape miezul nopţii. Era de acord cu mama ei asupra unui lucru. Henry nu i-ar fi lăsat să aştepte fără să le dea de veste… Cumva. Le-ar fi înţeles agitaţia şi îngrijorarea. Henry nu făcea asta.

Şi ar fi ştiut că n-ar fi lăsat cheia afară. Că îi aşteptau cu toţii să sosească.

Se îndreptă spre mama ei.

— Vrei să-ţi masez puţin ceafa? întrebă ea; ştiind ce simţea ea şi faptul că mamei sale îi plăcea să se lase masată.

Mama ei nici măcar nu-şi ridică privirea.

— Nu, spuse ea scurt.

Păru să-şi dea seama de asta, aşa că îi zâmbi puţin forţat şi adăugă:

— Nu acum, mulţumesc.

Christine se retrase.

Mary aduse ceaiul. Toţi cei din încăpere acceptară o cană, deşi nimeni nu păru să-şi dea seama ce conţine aceasta. Rămaseră aşezaţi, cu cana în mână, privind absenţi aburul ridicându-se din lichidul fierbinte.

Telefonul sună şi toţi cei din încăpere tresăriră. Jonathan se grăbi spre aparat.

— Da. Da. Nu… Nu. Mă tem că nu. Nu. Foarte bine.

— Număr greşit, spuse el, ridicând istovit din umeri. Un individ care a petrecut prea mult timp la cârciumă.

Umerii coborâră, parcă mai apăsaţi de oboseală.

Elizabeth îşi puse cana deoparte şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Pur şi simplu nu este… Ceva nu e bine, spuse ea, clipind des pentru a-şi stăvili lacrimile. Henry n-ar face asta.

Wynn se ridică şi o trase în îmbrăţişare. O ţinu câteva clipe, apoi spuse:

— Cred că ai dreptate, Elizabeth. S-a întâmplat ceva neplanificat. Fiul nostru ar da de ştire. Cred că trebuie să ne rugăm.

Încet, o ajută să se aşeze pe canapea şi se aşeză lângă ea. Elizabeth începu să plângă. El îi întinse batista şi o lăsă să-şi şteargă lacrimile. Apoi îi luă mâna şi începu să se roage. Ceilalţi membri ai familiei se apropiară de ei şi-şi dădură mâinile, plecându-şi capetele şi închizând ochii plini de lacrimi.

— Doamne, Tu cunoşti îngrijorarea noastră. Cunoşti ce se întâmplă cu fiul nostru şi familia lui. Oricare ar fi situaţia în care se află, cerem intervenţia ta divină în favoarea lor. Fii cu ei, Doamne, oriunde se află. Vino în întâmpinarea nevoilor lor în această clipă. Adu-i la noi… În siguranţă… Şi degrabă. Linişteşte-ne inimile şi minţile în timp ce aşteptăm. Recunoaştem dependenţa noastră de Tine, Doamne, nevoia noastră de prezenţa şi pacea Ta. Îţi mulţumim că ne putem încrede în Tine în toate lucrurile. În numele lui Iisus, Fiul Tău, Amin.

Îşi ridicară privirile, se traseră înapoi încet, ştergându-şi lacrimile de pe obraji şi suflându-şi nasurile. Căutară să-şi stăpânească din nou sentimentele tulburate.

Christine văzu acele ceasornicului apropiindu-se de ora unu.

— Cred că acum poţi să-mi faci un masaj, spuse mama ei cu hotărâre.

Christine se îndreptă spre ea, însă se opri locului

când sună soneria de la intrare. Întreaga încăpere se animă.

— Mulţumesc, Doamne, o auzi Christine pe mama ei murmurând, în timp ce se ridică grăbită de pe canapea şi se îndreptă spre hol. Wynn o urmă îndeaproape, iar Christine rămase doar cu câţiva paşi mai în urmă.

Mama ei deschise uşa larg, rostind deja cuvintele de salut.

— Henry…

Un bărbat îmbrăcat în uniformă de poliţie se afla în arcul pe care-l făcea lumina de pe verandă – însă nu Henry al lor. Acesta întinse mâna şi-şi scoase pălăria.

— Doamna Delaney? întrebă ezitând, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt.

Wynn îşi puse mâna pe Elizabeth şi încuviinţă.

— Îmi pare rău să vă informez… Fiul dumneavoastră şi familia lui au avut un accident de maşină.

Christine o văzu doar pe mama ei prăbuşindu-se în braţele tatălui ei.

CAPITOLUL 14

Când se gândea la acea seară, îi venea greu să-şi aducă aminte de restul evenimentelor. Ajunseseră cumva cu toţii la spitalul din localitate. Aflaseră frânturi din ceea ce se întâmplase. Intraseră în salonul lui Henry, privind la chipul umflat, bandajat, al bărbatului care le era fiu şi frate. Doctorul aflat în preajma lini îi informase cu voce joasă şi protocolară că „Henry se lovise la cap şi suferise o comoţie. Şansele de revenire erau mari. Razele indicau faptul că-şi va reveni curând şi nu va avea probleme semnificative în viitor”.

Teribil de îngrijorată, Christine se întrebă la ce se referea. Elizabeth rămase tăcută, plângând, lângă patul lui

Henry, mângâind mâna în care fusese înfipt acul perfuziei.

— Care este starea celorlalţi? îl auzi pe tatăl ei întrebând cu glasul răguşit de emoţie.

— Soţia lui se odihneşte. Băiatului i-am dat un sedativ ca să-l liniştim. A fost foarte agitat şi pe bună dreptate.

— Trebuie să-i vedem, spuse Elizabeth, ştergându-şi ochii.

Christine fu surprinsă de curajul şi tăria de care dădea dovadă mama sa.

— Pe aici, spuse doctorul.

Salonul lui Amber era la capătul holului. Şi faţa acesteia era înfăşurată în bandaje din cauza tăieturilor pe care le avusese. Pe lângă acestea, avea pelvisul fracturat şi alte tăieturi datorate sticlei sparte. Chipul lui Amber era palid – ceea ce se putea vedea din el –, însă era conştientă. Le întinse mâna şi ochii i se umplură de lacrimi. Elizabeth se aplecă şi o îmbrăţişă, plângând împreună.

— Cum… Cum se simt? întrebă ea cu glasul înecat.

— Danny… Se odihneşte. I-au dat ceva ca să doarmă. Henry… Va fi bine. S-a lovit la cap şi are o tăietură… Dar va fi bine, încercă Elizabeth să-şi liniştească nora.

— S-a întâmplat atât de repede, spuse Amber, privind spre tavan.

— Ce s-a întâmplat?

Amber clătină din cap.

— Nu… Nu sunt chiar sigură. Tocmai intrasem în oraş…

— Eraţi în oraş… Aici? întrebă Elizabeth, nevenindu-i să creadă.

Amber încuviinţă.

— Ajunsesem cu puţin timp înainte de ora zece, cred. Henry tocmai… Tocmai îmi spunea că ajunsesem destul de repede. Ne-am apropiat de o intersecţie. Pe urmă, l-am auzit pe Henry spunând „o, nu” sau ceva de felul ăsta şi

când am ridicat privirea am văzut o maşină care s-a izbit de noi. Nu cred… Nu cred că mi-am pierdut cunoştinţa în tot acest timp. L-am auzit pe Danny ţipând, dar nu l-am putut vedea. Am întins mâna după Henry, dar el era… Leşinase. Aplecat peste volan. Mi-a fost atât de teamă. Am crezut că a murit.

Amber izbucni din nou în hohote de plâns, în timp ce Elizabeth o bătu încetişor pe umăr. În cele din urmă reuşi să continue.

— Pe urmă au început să vină oameni şi toţi ţipau şi alergau şi curând am auzit sirene. Ştiam că ajutorul era pe drum.

Am fost atât de uşurată când l-am auzit pe bărbatul care l-a consultat pe Henry spunând: „Încă mai respiră”, dar mi-a fost teamă că nu va mai rezista până la spital. Era sânge peste tot şi…

— Şşşt! şopti Elizabeth, cuprinzând-o din nou cu braţele. Nu mai vorbi despre asta. Încearcă să nu te mai gândeşti la accident. Acum sunteţi cu toţii în siguranţă. Va fi bine. Şşşt!

Wynn se apropie şi luă mâna lui Amber, în timp ce Christine rămase câţiva paşi în spate. Liniştită. Tăcută. Ceea ce trebuia să fie o mare sărbătoare de familie se transformase într-un coşmar teribil.

— Sunt atât de îngrijorată, şopti Amber. Am crezut că vă aducem veşti bune… Acum mi-e atât de teamă…

— Ce vrei să spui?

Christine văzu ochii mamei sale mărindu-se şi umplându-se de îngrijorare.

— Noi… Am vrut să vă spunem asta împreună. Vom… Vom avea un copil.

Elizabeth icni uşor, apoi o strânse în braţe cât de tare îndrăzni.

— Eram… Eram atât de entuziasmaţi. Henry dorea să vă dea vestea. Acesta este unul dintre motivele pentru care

am venit acum. Dar după… După asta, mi-e teamă că aş putea să-l pierd.

Începu din nou să plângă.

— Doctorul ştie…? începu Wynn, apropiindu-se şi mai mult de pat.

— Da. Da… I-am spus imediat. Spune că vor face tot ce le stă în putinţă, dar pelvisul…

Amber clipi pentru a-şi opri lacrimile.

Leziunile pe care le avea făceau ca situaţia să fie chiar mai critică.

— Sarcina are doar opt săptămâni. E atât de devreme. Mi-e… Mi-e teamă că…

— Încearcă să te odihneşti, încercă Elizabeth s-o mângâie, bătând-o uşurel pe nora sa pe braţ. Mergem să-l vedem pe Danny, pe urmă ne întoarcem şi stăm cu tine.

Danny dormea adânc cu ajutorul sedativelor. Pe faţă avea două tăieturi. Cu excepţia acestora, totul părea în regulă cu el. Mulţumiră lui Dumnezeu, fiecare dintre ei. Danny era ţinut sub observaţie, spusese doctorul. Dacă toate mergeau cum se aşteptau ei, copilul putea fi externat după-masă.

Se întoarseră în salonul lui Amber. Se părea că tânăra reuşise să se liniştească. Wynn le lăsă pe femei aşezate lângă patul tinerei, spunându-le că se va întoarce în hol pentru a-i informa pe Jonathan şi pe Mary cu privire la situaţie. Se întoarse curând cu cei doi, făcură un tur scurt prin cele trei saloane şi se întoarseră acasă. N-avea niciun rost să rămână peste noapte în sala de aşteptare.

Apoi, Wynn dispăru din nou. Când Elizabeth îl privi întrebător, spuse că vrea să vadă raportul poliţiei. Christine era sigură că tatăl ei dorea să ştie exact ce se întâmplase. Şi de ce trecuse atâta timp până când familia fusese anunţată.

Pe când se întoarse, Amber reuşise să adoarmă în cele din urmă şi părea a se odihni liniştită. Elizabeth era

pe punctul de a adormi în scaun.

— Cred că e mai bine să ne întoarcem acasă şi să ne odihnim puţin, le sfătui el. Va trebui să revenim mai târziu. Danny se va trezi şi poate că Henry…

— Vreau să-l văd pe Henry înainte să plecăm, spuse Elizabeth degrabă.

Wynn încuviinţă.

O bătu uşurel pe Amber pe mână şi se ridică din scaun. Se îndreptară spre salonul lui Henry fără a vorbi între ei. Era la fel cum îl lăsaseră. Christine observă mulţumită că respiraţia îi era mai uşoară. Lui Elizabeth îi era greu parcă să plece.

— Vă rog, telefonaţi-ne în clipa în care se trezeşte, o rugă pe asistenta de la recepţie. Femeia se mulţumi să încuviinţeze.

Christine se întrebă dacă vreunul dintre ei va putea să doarmă.

***

Vestea se răspândi rapid, o lovitură şi o mare tristeţe pentru familie. Întâlnirea lor se asemănă mai degrabă cu un priveghi decât aşa cum îşi doriseră, o sărbătoare plină de bucurie. Elizabeth acceptă cu recunoştinţă simpatia tuturor.

— O, mătuşă Beth, spuse Kathleen, aruncându-şi braţele în jurul mătuşii favorite, lacrimi prelingându-i-se pe obraji. Îmi pare atât de rău.

Elizabeth îi întoarse îmbrăţişarea, ţinând-o la pieptul ei multă vreme. Când, în cele din urmă, se trase înapoi, îşi şterse lacrimile, însă atitudinea ei era remarcabil de liniştită.

— Putea fi mult mai rău, spuse ea cu hotărâre. Ştiu că rugăciunile noastre au fost ascultate. Dumnezeu i-a protejat.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? întrebă William.

— Un individ nu a oprit la stop, asta a aflat Wynn din

raportul poliţiei. Băuse cam mult şi a spus că nu l-a văzut.

— Şi presupun că el a scăpat nevătămat.

— Nici măcar o zgârietură.

William clătină din cap.

— I-a lovit în partea dinspre pasager, explică Wynn. Amber a fost cel mai grav rănită. Henry s-a lovit la cap. Nu se ştie exact de ce anume a dat cu capul. Danny a fost aruncat dintr-o parte în alta a maşinii. Va simţi izbiturile astea o vreme, dar n-are nimic rupt.

Wynn îşi trecu o mână peste ceafă. Îi spusese Christine! că nu se va relaxa decât când îl va vedea pe Henry ieşit din comă – însă nu îndrăznise să-şi manifeste tulburarea în faţa lui Elizabeth.

Aceasta încercă acum să zâmbească celor de faţă.

— Noi ne ducem la spital, dar ce-ar fi să… Să încercaţi să sărbătoriţi? Ar fi păcat să nu vă bucuraţi de timpul acesta. Toată lumea o să fie bine. Va lua ceva timp… Dar o să-şi revină. Avem atâtea lucruri pentru care să fim mulţumitori. Aşa că… Continuaţi. Bucuraţi-vă de timpul pe care-l petreceţi împreună. Asta e ceea ce Henry şi Amber şi-ar fi dorit.

Fusese o cuvântare bravă. Christine îşi admiră mama şi nădăjdui ca membrii familiei să poată merge înainte cu planurile făcute.

Cei trei se întoarseră la spital îndată ce-şi serviră cafeaua. Nu aveau poftă de mâncare.

În timp ce se apropiau de biroul recepţionerei, aceasta îşi ridică privirea.

— Eram pe punctul de a vă telefona, spuse ea. Cred că fiul dumneavoastră încearcă să se trezească.

Se grăbiră spre salonul lui Henry. Singura indicaţie a faptului că Henry nu se afla într-un somn profund era câte un geamăt ocazional şi o mişcare a capului sau a mâinii. Wynn se apropie primul de patul lui.

— Fiule. Fiule, mă auzi? Suntem aici. Mama ta, eu şi

Christine. Poţi deschide ochii, Henry? Mă auzi, fiule?

Elizabeth veni aproape şi se alătură soţului său.

— Henry? Dragule? Ne auzi? Suntem aici, cu tine. Amber este bine. La fel şi Danny. Sunt îngrijoraţi pentru tine. Eşti treaz?

Însă Henry nu răspunse.

— Mă duc să văd ce fac Danny şi Amber, şopti Christine, în parte din cauză că nu putea suporta să privească încercările lor aparent inutile de a-l trezi.

O găsi pe Amber încă dormind. Asistenta ieşi din salon, avertizând-o:

— Are nevoie de odihnă. E cel mai bun lucru pentru ea acum. Christine încuviinţă. N-o va trezi pe cumnata ei. Se îndreptă spre salonul lui Danny. Micuţul era pe punctul de a se trezi. Când deschise ochii, păru total confuz. Se uită în jur, la încăperea străină lui, apoi păru extrem de uşurat când o zări pe Christine.

— Unde e mama? întrebă îndată.

— E aici. Încă doarme.

El o privi încurcat.

— Unde suntem? în casa mătuşii Mary?

— Nu. Suntem într-un… Într-un spital.

Se ridică brusc de pe pernă şi făcu o grimasă.

— De ce am venit aici?

— Mama şi tatăl tău sunt amândoi aici. Doar că… Doar că sunt în alt dormitor, spuse Christine, nădăjduind în felul acesta să-l liniştească. Nu ştia ce să spună copilului.

— De ce? întrebă el. De ce nu ne-am dus acasă la mătuşa Mary? în privire i se putea citi teama.

— Pentru că, spuse Christine străduindu-se să găsească cuvintele potrivite, pentru că maşina voastră a avut un accident. Ai avut câteva tăieturi care au trebuit bandajate.

— Şi mama are tăieturi?

Îşi duse mâna la faţă şi simţi bandajele.

— Da. Da… Şi mama ta are câteva tăieturi.

Micuţul păru îngrijorat.

— Şi tata?

— Da… Şi tata.

— Sunt bine?

— În momentul acesta, sunt răniţi… Dar se vor face bine.

— Şi eu sunt rănit.

— Ştiu, spuse Christine, întinzând braţele spre el.

El primi îmbrăţişarea, agăţându-se de ea în timp ce-l îmbrăţişa.

— Unde sunt ceilalţi oameni? întrebă el, trăgându-se în spate pentru a-i privi chipul.

— Ceilalţi oameni?

— Bunicul şi bunica şi… Verişorii şi restul?

— Ei bine… Bunicul şi bunica îl vizitează pe tatăl tău, iar verişorii şi restul sunt acasă la mătuşa Mary.

— Şi eu vreau să-mi vizitez tatăl.

— Şi vei putea. Îndată ce doctorul va veni să te consulte… Şi să spună că ai voie să te dai jos din pat. Însă tatăl tău încă este foarte somnoros. S-ar putea să nu fie treaz.

— Şi mama?

— Mama dormea, când am fost la ea în urmă cu câteva minute. Dar mă aştept să se trezească curând. O, uite! O carte lângă patul tău. Vrei să citim?

Băieţelul fu captivat de povestea pe care Christine începu s-o citească. Aceasta nădăjdui că doctorul va veni curând. N-ar fi vrut să încerce să răspundă la alte întrebări ale micuţului.

***

Damiy fu externat în acea după-amiază, iar Elizabeth îi trimise pe Wynn şi pe Christine să-i cumpere hăinuţe noi. Nu dorea să-l îmbrace cu cele pătate de sânge, de teamă

să nu-i provoace şi mai mare îngrijorare. Micuţul păru entuziasmat la vederea noilor haine, întrebându-se însă cum se face că nu pleca din spital împreună cu părinţii săi.

— Ne oprim să-i vizităm înainte de a pleca, promise Christine.

Credincioasă cuvântului dat, îl duse pe Danny mai întâi în salonul tatălui său.

— De ce mai doarme încă? întrebă Danny.

Văzând că nu primeşte niciun răspuns, continuă:

— De ce are acul ăla în mână?

— Este un ac de spital, special. Doctorul poate să-i dea medicamente prin el.

— De ce are nevoie de medicamente?

Christine se uită la părinţii ei, cerându-le ajutor din priviri.

— Mai ţii minte cum a fost când te-a durut? întrebă Wynn.

Danny încuviinţă.

— Ei bine, şi tatăl tău are dureri. Medicamentul îl ajută să se facă bine.

— De ce nu mi-au mai dat şi mie?

— O, ţi-au dat. Dar im alt fel de medicament. Avem un mic pacheţel cu pastile pe care le vom lua cu noi, pentru durerile tale.

Danny păru satisfăcut.

— Pot s-o văd pe mama acum? întrebă el.

Cei mari se priviră, apoi Christine se grăbi s-o ia înainte, pentru a se asigura că Amber este pregătită să-şi vadă fiul. Wynn şi Elizabeth o urmară mai încet, împreună cu Danny.

Christine rămase uimită de curajul de care dădu dovadă Amber. În ciuda durerii, în ciuda temerilor ei, zâmbi şi-i întinse mâna lui Danny.

— Danny. O, uită-te la tine. Da’ frumos mai eşti îmbrăcat.

— Le-au cumpărat pentru mine, spuse el, zâmbind în timp ce arătă cu mâna în direcţia celorlalţi trei.

— Ei bine… Eşti foarte frumos.

Danny nu se lăsă purtat prea mult cu vorba.

— De ce eşti în pat?

Amber le făcu semn să-l urce pe Danny pe marginea patului ei, iar Wynn îl aşeză acolo.

— Pentru că m-am lovit zdravăn în accident.

— Se vede unde te-ai tăiat la faţă.

Ea încuviinţă.

— Şi eu m-am tăiat.

Îşi pipăi bandajele cu mâna.

— Dar tu ai mai multe.

— Cu câteva în plus. Tăieturile se vindecă.

Danny încuviinţă.

— Unde te-ai lovit?

— La picior. Nu chiar la picior. Aici, sus.

Îi arătă locul.

— Te doare tare?

Ea încuviinţă.

— E rupt.

Ochii lui se măriră.

— Îl pot repara?

— Da. Dar va fi nevoie de timp. Trebuie să rămân în spital o vreme.

El se încruntă.

— Dar trebuie să te întorci acasă. Ei, nu acasă… Ci acasă la mătuşa Mary, cu mătuşa Christine. Trebuie să-i vezi pe toţi ceilalţi verişori.

Danny o privi neliniştit.

— Când o să vii?

— Îndată ce voi fi în stare.

Cuvintele părură a-l mulţumi pe băiat. Îşi îmbrăţişă mama şi plecă împreună cu bunicul şi mătuşa Christine.

Elizabeth se întoarse pentru a sta lângă patul fiului

său. Dorea să fie acolo când se trezea.

— Încă mai eşti îngrijorat, nu-i aşa? îl întrebă Christine pe tatăl său, cu o voce joasă, pe drumul scurt spre casa lui Jon.

El se mulţumi să încuviinţeze.

— Pentru ea… Sau pentru el?

Vorbea în termeni vagi pentru a nu-l alarma pe Danny care se juca cu o maşinuţă nouă.

— Pentru amândoi… Cred. Piciorul se va vindeca, dar ar putea, ei bine… Ştii tu.

Christine încuviinţă pentru a-i da de ştire că ştia la ce se referă.

— Şi el? Doctorul a spus că va fi bine odată *ce*…

— Niciodată nu se ştie… Cu exactitate.

Vocea lui Wynn coborâse până vorbi aproape în şoaptă, însă nu pentru a-l proteja pe Danny.

— Atunci…

— Nu spune nimic mamei tale, se grăbi să adauge Wynn. Şi-ar face griji în plus. Cred că doctorul are dreptate… Însă adevărul este că nu vom şti până nu se trezeşte şi răspunde.

Christine simţi lui nod în stomac. Dacă doctorul se înşela? Dacă Henry nu avea să se mai trezească? Sau mai rău, după părerea ei, dacă se va trezi, însă se va dovedi că nu e bine? Cum va afecta asta întreaga familie? Gândul îi dădu o stare de disconfort fizic.

***

Christine nu se întoarse la spital cu tatăl ei. Cu toţii fuseseră de acord că era nevoie ca Danny să aibă alături pe cineva cunoscut. N-ar fi trebuit să-şi facă griji. Verişorii păreau cu toţii bucuroşi să-l cunoască, iar băieţii cu vârsta apropiată de a lui îl implicară îndată în jocul lor. Christine speră că nu se va găsi vreunul care să facă vreo remarcă ce l-ar supăra pe Danny, însă părinţii o asigurară că le spuseseră copiilor cât mai puţine lucruri cu putinţă despre

ceea ce se întâmplase. Tot ceea ce ştiau copiii, ştia şi Danny. Christine încercă să se relaxeze.

Părinţii ei promiseseră să telefoneze îndată ce ar fi survenit vreo schimbare în starea lui Henry. Pe tot parcursul zilei, Christine fu cu ochii pe ceas. Ştia că cei din jur încearcă, cu bravură, să-i distragă atenţia – s-o implice în conversaţie sau activitate, însă nu reuşi să se concentreze. Gândurile îi erau numai la Henry şi la Amber. Oare pruncul era încă în siguranţă? Henry încă mai era… Oare se trezise?

Spre seară, Kathleen se apropie de ea.

— Cred că Danny se simte bine alături de copii. Ai vrea să te ducă cineva cu maşina la spital?

Christine nu reuşi să vorbească, atât de emoţionată era. Simţi cum lacrimile îi umplu ochii.

— Te rog, fu tot ce putu spune în şoaptă.

Frank fu şoferul ei. Îi mulţumi din toată inima şi se zori să-şi găsească părinţii. Erau în salonul lui Amber, consolând-o, în ciuda propriei dureri. Pierduse copilul.

Îndurerată până în adâncul sufletului, Christine ieşi repede din cameră. Nu putea suporta să audă hohotele sfâşietoare de plâns ale femeii.

Se îndreptă împleticindu-se spre salonul în care se afla Henry. Acesta se frământa în pat, însă fără a-şi fi redobândit cunoştinţa. Christine nu putu să se îndrepte spre el sau să-l atingă. Rămase deoparte, urmărindu-i lupta de a se desprinde din mrejele inconştienţei. O, *Henry*, îşi spuse ea, plângând încetişor, *când te vei trezi – dacă te vei trezi – cine îţi va spune că tu şi Amber tocmai aţi pierdut copilaşul*?

Lacrimile i se rostogoliră pe obraji şi trecu destul de multă vreme până când îşi dădu seama că îşi adusese tristeţea şi îngrijorarea în rugăciune, înaintea Tatălui ei ceresc. Ce-i spusese lui Dumnezeu?

Nit era sigură. Însă El ştia. Ştia strigătul inimii ei.

Doamne Dumnezeule, *îmi iubesc fratele*, continuă să se roage printre lacrimi. Î*l iubesc atât de mult*… *El a fost*… A *fost totul pentru mine*. *Te rog*… *Te rog*, *fă-l bine*. *Ajută-l să fie*… S*ă fie din nou Henry*. Nu putea decât să aştepte şi să se roage.

CAPITOLUL 15

Christine îşi regăsi curajul de a o vizita pe Amber mai târziu în acea seară. Ochii acesteia erau încă roşii de plâns, însă se liniştise.

— Nici nu pot suporta gândul că trebuie să-i spun lui Henry că i-am… I-am pierdut copilul, spuse ea.

Frământa cu degetele marginea păturii albe, în timp ce stătea rezemată de pernă.

— A fost şi copilul tău, îi aminti Christine.

Amber încuviinţă.

— Dar Henry… A fost atât de bucuros. Abia aştepta să vă dea vestea. A vrut să vă telefoneze chiar în clipa în care aveam doar bănuieli.

Christine era pe punctul de a spune că urmau să vină şi alţi copii, însă se opri. Ştia că nu asta dorea Amber să audă în momentul acesta.

— O să sufere, spuse în schimb Christine. Însă va suferi cel mai mult pentru tine.

Amber îşi suflă nasul şi trase aer în piept. Christine se temu că spusese ceva greşit. Însă când Amber îşi ridică ochii şi întâlni privirea Christinei, reuşi să schiţeze un zâmbet slab.

— Ştiu că aşa se va întâmpla. Este atât de scump. Atât de blând şi grijuliu. N-am crezut niciodată că voi fi binecuvântată cu un bărbat ca el. Am fost atât de… Nu norocoasă. Nu-mi place cuvântul ăsta. Binecuvântată. Am fost extraordinar de binecuvântată.

— Şi la fel a fost Henry, spuse Christine, aducând un zâmbet pe chipul palid al lui Amber.

— Ştii… Începu Amber, am fost puţin îngrijorată… La început. Mi se pare absurd acum, dar… Henry a fost atât de… Atât de dedicat ţie, părinţilor săi, încât m-am întrebat dacă va putea să mă iubească vreodată la fel de mult. Însă n-ar fi trebuit să mă îngrijorez. Henry are o inimă atât de mare…

Nu-şi încheie fraza. Îşi reluă ideea.

— Nu am nicio îndoială că mă iubeşte. Îmi dovedeşte de zeci de ori pe zi… În multe feluri. Este un om minunat fratele tău mai mare.

Christine reuşi doar să încuviinţeze, simţind cum ochii i se umplu de lacrimi.

O mişcare de dincolo de perdeaua ce separa patul lui Amber de patul vecin le atrase atenţia. Cu excepţia sosirii şi a plecării străinilor care îi vizitau pe membrii familiei lor, era uşor să uite că în salon mai erau şi alţi pacienţi. Christine încercă să nu se lase deranjată de prezenţa altora. Se întoarse spre Amber.

— Îmi doresc să pot fi cu el, spuse Amber cu tristeţe. E atât de greu să fim despărţiţi.

Christine se întrebă cât de bine i-ar fi făcut lui Amber să-l vadă pe Henry în starea în care se afla acum.

— Chiar dacă numai l-aş vedea. Să ştiu că este bine.

— Nu este chiar bine… Încă, spuse Christine alegându-şi cu grijă cuvintele. Dar doctorul ne asigură că va fi.

— Da… Ştiu. Au promis că-mi vor da de ştire când se trezeşte. Mi se pare că durează o veşnicie. Dacă aş putea vorbi cu el, ar putea…

— Ar putea… Fu de acord Christine.

Rămaseră tăcute câteva clipe, fiecare dintre ele cufundată în propriile-i gânduri.

— Îmi fac griji pentru Danny. Înţelege ce se

întâmplă? întrebă Amber în cele din urmă.

— Nu i-am spus mai mult decât este nevoie. N-am vrut să-l tulburăm. Când am plecat de acasă, se juca cu ceilalţi.

— Cât de minunat a aranjat Dumnezeu lucrurile… Ca toţi acei verişori să fie acolo când Danny avea nevoie de ei.

Christine nu se gândise la asta. Ea se gândise că planurile lor fuseseră cu totul date peste cap.

O asistentă intră în salon.

— Doamna Delaney. Cum ne simţim? Am reuşit să ne odihnim puţin? Este timpul pentru o altă injecţie.

De ce fac asta? se întrebă Christine. *De ce spun întotdeauna „noi”, ca şi când şi ei ar fi parte din treaba asta*? *Poate că acesta este răspunsul*. *Poate că vor ca pacientul să simtă că ei sunt împreună în tot procesul ăsta*. *Că în durere au pe cineva alături*.

— Mă duc să văd ce face Henry, spuse Christine, strângând încetişor mâna lui Amber. Ne vedem mai târziu.

În starea fratelui ei nu se vedea nicio schimbare. Wynn şi Elizabeth încă îi mai vorbeau, încă îl mai atingeau, încă îi mai cereau să le dea un semn, însă nu se întâmpla nimic. Doar câte o mişcare sau un geamăt ocazional.

— Ce-ar fi să vă întoarceţi la mătuşa Mary, să mâncaţi ceva şi să vedeţi ce mai face Danny? sugeră Christine. Când vă întoarceţi, plec eu.

— Ai dreptate, spuse tatăl său, ridicându-se. Dacă situaţia asta va mai dura, trebuie să vedem cum facem. Niciunul dintre noi nu poate veghea tot timpul.

Elizabeth nu păru să fie atrasă de idee, însă când Wynn îi aduse haina, nu spuse nimic.

Christine se aşeză în scaun, lângă pat şi luă mâna lui Henry.

— Hei… Trezeşte-te, spuse ea, încercând să-şi păstreze vocea calmă. Destul cu somnul. Deschide ochii. Clipeşte. Strânge-mă de mână. Fă ceva.

Îi strânse mâna. Nu primi niciun răspuns.

— Bună seara.

Glasul şi zgomotul paşilor o făcură pe Christine să-şi întoarcă capul. Un bărbat îmbrăcat în halat alb, cu o fişă în mână, stătea în cadrul uşii.

— Sunt dr. Carlton, spuse, îndreptându-se spre pat. Şi dumneata eşti…?

— Christine. Christine Delaney.

— Sora lui?

— Da.

— Îmi pare rău să te întâlnesc în circumstanţe atât de neplăcute, domnişoară Delaney, spuse el, strângându-i mâna.

Părea sincer.

— M-am bucurat să aud că băieţelul a fost externat. Danny e numele lui, nu-i aşa?

— Da, spuse Christine din nou.

Christine se ridică şi-şi mută scaunul în aşa fel încât doctorul să aibă acces liber la pat. Acesta se mişcă rapid, verificând aparatele şi fişele, în tot acest timp vorbind cu Henry, de parcă bărbatul ar fi fost treaz.

— Soţia ta, Amber, este bine, Henry, dar nerăbdătoare să te vadă. Iar Danny s-a dus acasă la bunica.

Christine nu încercă să-l corecteze. Nu era cazul să înceapă acum să dea detalii despre toate rudeniile care se întâlniseră pentru acel sfârşit de săptămână.

— Acum trebuie doar să te punem pe picioare, Henry. Poţi deschide ochii? Gândeşte-te, Henry. Concentrează-te. Îţi poţi deschide ochii? Mă poţi strânge de mână? Dar de cealaltă? Strânge.

— A dat vreun semn? o întrebă apoi pe Christine, văzând că pacientul nu răspunsese. L-ai văzut clipind? Mişcând?

— Mişcă puţin… Uneori. Doar… Doar mâna stângă

şi… Şi capul, puţin. Şi scoate un fel de geamăt. Nu sunt cuvinte.

— E încurajator, încuviinţă doctorul.

Christine nu găsi nimic încurajator în neglijabilele semne pe care tocmai le descrisese.

— Cel puţin se întâmplă ceva acolo.

Doctorul notă ceva pe hârtiile lui.

— Vor veni curând asistentele să-i facă toaleta şi să-i schimbe aşternuturile.

Christine presupuse că aceasta nu era altceva decât o invitaţie politicoasă de a părăsi salonul.

— Mă duc s-o văd pe cumnata mea, spuse ea, îndreptându-se spre uşă.

— Tocmai am venit de acolo. Doarme.

— Oh! în cazul ăsta… Mă duc în sala de aşteptare.

— Există o cameră mică pentru membrii de familie ai pacienţilor, la capătul coridorului. Ţi-a arătat-o cineva?

Christine clătină din cap.

— Este mai confortabilă şi intimă decât sala de aşteptare. A treia uşă pe dreapta. Poţi intra.

Continuase să scrie pe hârtiile lui. Christine îi mulţumi şi ieşi.

A treia uşă pe dreapta. Nu-i fu greu să găsească. Descoperi că încăperea era goală. Se aşeză lângă fereastră şi-şi rezemă capul de spătar. Era atât de obosită. Atât de obosită şi noaptea era atât de lungă. Oare Henry se va trezi vreodată?

Închise ochii. Doar atunci realiză că se auzea muzică în surdină de undeva. Era un imn simplu. Îl cunoştea. Încercă să-şi amintească cuvintele. Când melodia ajunse la refren, începu să fredoneze încetişor.

Numără-ţi binecuvântările, numeşte-le una câte una.

Numără-ţi binecuvântările şi vezi ce a făcut Dumnezeu.

Christine lăsă cuvintele să-i învăluie sufletul. Dacă ar

fi început să numere, oare câte s-ar fi regăsit pe lista ei? Ea nu-şi numărase binecuvântările. Îşi numărase încercările… Şi totuşi…

Erau cu toţii în viaţă – Henry, Amber şi Danny. Erau într-un spital unde puteau primi îngrijire.

Puteau avea alţi copii – oricât de dureroasă ar fi fost pierderea acum. Aveau membri de familie care îi iubeau şi le împărtăşeau îngrijorarea.

Se aflau în mâna lui Dumnezeu.

Christine îşi ridică capul auzind pe cineva la uşă.

— Ai găsit-o, spuse doctorul cu un zâmbet. Foarte bine. Poftim! – ţi-am adus o cafea. Nu ştiu cum îţi place, dar pentru că e cafea de spital, m-am gândit că are nevoie de tot ajutorul ce i se poate oferi. Am pus şi zahăr, şi lapte. Am mai găsit şi câteva prăjiturele uscate.

Christine zâmbi fără să vrea.

— Mulţumesc, spuse ea, acceptând cana. Trebuie să adaug şi asta pe lista mea.

— Listă?

— Tocmai îmi număram binecuvântările, spuse ea fluturând uşor din mână în direcţia radioului din colţ ce continua să cânte.

— Este un exerciţiu foarte bun pentru fiecare dintre noi.

— Aşa este, răspunse ea. Unul pe care l-am neglijat pentru o vreme.

— Ai avut multe pe cap, spuse el.

Christine luă o înghiţitură de cafea. În mod normal, nu folosea zahăr, însă cafeaua era fierbinte şi o surprinse în mod plăcut.

— Care este starea lui reală? întrebă ea cu francheţe.

Tânărul doctor clătină din cap.

— E greu de ştiut lucrurile astea. Pare că totul este în regulă.

Ezită, dus pe gânduri.

— Însă eu aş continua să mă rog, spuse el fără ocolişuri.

— Aşadar… Există riscul la… Ca starea lui să fie mai serioasă…

— Întotdeauna există un risc. Niciodată nu putem fi siguri sută la sută. Radiografia nu a relevat nimic anormal. Să ne agăţăm de asta.

Zâmbi.

Începu un alt imn: „O, ce prieten am în Iisus”.

— Poftim, ia o prăjitură!

Scoase un şervet alb din buzunarul de la piept şi dădu la iveală două prăjiturele.

— Nu ştiu dacă prăjiturile au menirea de a şterge gustul cafelei sau dacă cafeaua e menită să facă prăjiturile să alunece mai bine – dar asta-i tot ce-am putut face.

Zâmbind, Christine acceptă o prăjitură.

— Să înţeleg că nici tu nu eşti de aici? înţeleg că fratele tău tocmai a venit în oraş.

— Aşa este. Dar eu… Ei bine… Nu sunt foarte sigură de unde sunt în momentul acesta.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Părinţii mei locuiesc în Athabasca.

— Înţeleg că şi tatăl tău este poliţist.

— Poliţia Regală Canadiană Călare. Da.

— Nu-i place să i se spună „poliţist”?

Christine ridică din umeri.

— Nu l-am auzit vorbind despre asta. Însă mamei mele nu-i place termenul.

— O să ţin minte.

Zâmbi.

— Să înţeleg, totuşi, că tu nu locuieşti acasă.

— Nu. Nu, eu lucrez aici, în oraş.

— Aici?

Sprâncenele lui se ridicară din nou.

— Unde lucrezi?

Christine îi spuse.

— Şi locuieşti…?

Christine îi explică cum sosise ca s-o ajute pe mătuşa Mary şi cum rămăsese să locuiască în casa acesteia.

— Şi dacă nu simt prea îndrăzneţ, ce altceva faci… În afară de muncă?

— Dau o mână de ajutor la cantina Hope… Ca voluntar.

— Am auzit despre asta. Mi se pare că este o lucrare grozavă.

— Şi merg la biserică.

— Nu te-am văzut niciodată în biserica mea.

Ea îşi dădu seama că o tachina.

— Şi a ta, care este?

— Community Fellowship.

— Nu… Nu, n-am fost niciodată acolo. Eu merg la întâlnirile unei misiuni pe Strada a Treia, cu mătuşa şi unchiul meu.

— Mică?

— A fost mică. Acum nu mai este. Plănuiesc să construiască.

— Asta-i bine.

El îşi isprăvi cafeaua şi se ridică.

— Apropo, când am venit încoace, mi-am vârât capul pe uşa salonului în care se află cumnata ta. Acum e trează.

Christine se ridică, la rândul ei.

— Mulţumesc. Voi… Voi merge la ea.

El încuviinţă şi-i ţinu uşa deschisă.

— Poţi folosi camera asta oricând doreşti, îi spuse. Este pentru familiile pacienţilor noştri.

— Mulţumesc, spuse ea din nou. Şi mulţumesc pentru cafea… Şi pentru prăjitură, adăugă ea. A fost…

— Să nu spui că a fost delicioasă, spuse el în glumă.

— Am vrut să spun că a fost foarte amabil din partea ta. Apreciez gestul.

El încuviinţă şi plecă.

Când Christine ajunse în salonul lui Amber, descoperi că mama şi tatăl ei se întorseseră.

— Eram pe punctul de a-l trimite pe tatăl tău să te caute, spuse Elizabeth.

— Este aici o cameră. Chiar la capătul coridorului. Îi făceau toaleta lui Henry, Amber dormea, aşa că am…

— Bun, spuse Wynn. Mă bucur că te-ai putut odihni puţin. Ai reuşit să aţipeşti?

Christine nu spuse că avusese o discuţie relaxantă cu unul dintre doctorii spitalului.

— Nu. Am băut o cană cu cafea.

Amber părea mult mai odihnită şi avea privirea mai limpede. Uşurată, Christine schimbă o privire cu mama sa.

— O soră este cu Henry acum, spuse tatăl ei. Îi dau încă o doză de medicament. A spus că va isprăvi în câteva minute.

— Cred că ar fi mai bine ca tatăl tău să te ducă acasă acum, spuse Elizabeth. E rândul tău să te odihneşti.

Christine se simţea surprinzător de obosită. Ceaşca cu cafea şi prăjitura nu făcuseră altceva decât să-i amintească cât de înfometată era.

— Cred că asta mi-ar face plăcere.

Îşi sărută mama, urându-i noapte bună şi intră la Henry pentru o ultimă oară. Asistenta îi administra medicamentul prin perfuzie. Christine se întoarse şi-şi urmă tatăl la maşină.

— Cred că lui Danny i-ar plăcea să-l pui tu la culcare – dacă n-a adormit deja. I-am dat medicamentul înainte de a pleca de acasă. Nu ştiu dacă este un sedativ sau un calmant, dar în cazul ăsta, probabil că deja doarme.

— O să văd.

— Nu te gândi să te întorci în noaptea asta, îi spuse Wynn. Trebuie să te odihneşti.

— Doar nu veţi sta toată noaptea, nu-i aşa?

— Nu ştiu dacă o voi putea lua pe mama ta de acolo. Poate că vom folosi camera despre care ne-ai spus. Este acolo vreo canapea pe care să se poată întinde?

— Nici măcar n-am observat. Eu am stat pe scaun. Dar a fost confortabil.

Opriră maşina în faţa casei lui Jon. Christine întinse mâna după mânerul portierei.

— Tata, spuse ea, întorcându-se spre el. Ce se întâmplă dacă… Dacă Henry nu-şi revine?

— N-avem niciun motiv să credem că n-o să-şi revină, spuse el grabnic.

— Dar, ce se întâmplă dacă… Dacă nu se face mai bine? Dacă nu mai poate munci?

Abia reuşise să rostească cuvintele din cauza nodului ce i se pusese în gât.

— Nu ştiu, spuse el cu sinceritate. Vom vedea ce ne aşteaptă.

— El nu ar putea suporta asta… Să nu fie poliţist.

Folosise termenul, cu toate că ştia că mamei sale nu-i plăcea.

— Asta este singura meserie pe care şi-a dorit-o vreodată.

— Ştiu.

Deschise portiera şi se strecură afară din maşină. Seara încă era călduroasă. Se întoarse şi-l privi pe tatăl ei îndepărtându-se. Aproape că uitase – mâine era duminica Paştilor. O zi a noilor începuturi. O zi a speranţei – a învierii. O zi a sărbătoririi. Se întrebă ce le rezerva ziua de mâine.

***

La început îşi mişcă doar pleoapa, încetişor. Aproape că nu observară. Cum nu se mai repetă, se gândiră că, probabil, îşi imaginaseră. Apoi mişcă un deget. O dată… De două ori. Mai trecură cincisprezece minute până când ochii lui Henry se deschiseră pe jumătate. Însă se

închiseră la loc şi, în ciuda îndemnurilor lor, nu se mai deschiseră. Elizabeth îi luă mâna moale între palme.

— Fiule. Fiule, ascultă-mă. Fiule, mă poţi auzi? Strânge-mă de mână. Strânge, Henry.

Ochii i se măriră dintr-odată, plini de uimire.

— A făcut-o, spuse ea icnind. M-a strâns de mână.

— Fă-o din nou, sugeră Wynn.

Tatăl ei probabil că-şi închipuise că fusese doar o reacţie involuntară, gândi Christine. Wynn se aplecă deasupra mâinii şi privi cu atenţie în timp ce Elizabeth îi repetă cuvintele.

— Strânge-mă de mână, Henry. Strânge-mă, fiule, îl imploră ea, aşa cum numai o mamă o poate face.

Degetele se strânseră vizibil în jurul degetelor lui Elizabeth.

— A strâns! A strâns de mână! strigă Christine în timp ce Wynn zâmbi larg.

— Sună după asistentă, o îndemnă Wynn.

Elizabeth era mult prea dornică să vorbească cu fiul ei.

— Henry… Am fost atât de îngrijoraţi, spuse Elizabeth. Deschide ochii, fiule. Vorbeşte cu noi. Suntem aici, Henry. Suntem chiar aici. Vorbeşte cu noi, fiule. Poţi deschide ochii?

Henry făcu ce i se ceruse.

La început privirea îi fu lipsită de expresie, fără a se focaliza pe nimic din încăpere. Asistenta intră în grabă, urmată de doi doctori. Însă Elizabeth nu cedă locul personalului medical.

— Sunt eu, Henry. Mama ta. Poţi vorbi cu noi?

Henry mişcă uşor din cap, ca pentru a-şi limpezi vederea.

Însă părea confuz. Ochii lui se îndreptară spre Elizabeth. Se încruntă.

— Sunt eu, Henry, spuse din nou Elizabeth.

— Mama. Unde sunt? fură primele lui cuvinte, rostite pe un ton aspru, însă clar – cuvinte ce-i aduseră pe cei doi doctori mai aproape de patul său.

— Henry, spuse cel mai în vârstă. Henry, cum te simţi?

— Ce s-a întâmplat? întrebă Henry.

— Aţi fost implicaţi într-un mic accident. Te-ai lovit la cap.

Henry se strădui să-şi ridice capul.

— Amber? Este…?

— Este bine. La fel şi băiatul vostru.

— Danny.

— Da, Danny. El a fost deja externat.

Henry se rezemă de pernă şi închise din nou ochii. Elizabeth se aplecă înainte, neliniştită, însă mâna uşoară a unuia dintre doctori o opri.

— Trebuie să se odihnească, o sfătui el, iar ea se relaxă.

Doctorul le făcu semn cu capul spre uşă, iar grupul îl urmă.

Celălalt doctor rămase în urmă, verificându-i pulsul şi făcând notiţe în carneţel.

— Este bine… Foarte bine… Pentru început.

Doctorul părea sincer mulţumit.

— V-a recunoscut şi şi-a amintit de familia lui. Acesta este lui semn bun.

— Acum ce urmează? întrebă Wynn.

— Aşteptăm şi vom vedea ce se întâmplă. Data viitoare când se trezeşte, mă aştept să fie mult mai alert. Ţineţi minte, pe lângă lovitura la cap, s-a aflat sub efectul medicamentelor ce i s-au administrat pentru ca vindecarea să poată avea loc. Cred că ne putem relaxa puţin.

— Cât va dura?

— Vă sugerez să mergeţi cu toţii acasă şi să dormiţi bine la noapte. Vom vedea ce va aduce ziua de mâine.

Vrem ca Henry să poată dormi liniştit în noaptea asta.

— Dar dacă se trezeşte şi întreabă de noi?

Christine îşi dădu seama că mama ei nu-şi putea închipui să nu fie acolo.

— Cred că-l vom ţine sub sedative în noaptea asta.

— Trebuie să mergem la Amber, spuse Wynn. Ea va vrea să afle despre…

— Da.

Elizabeth dădu să pornească spre salonul lui Amber.

— Avem să-i dăm veşti bune.

Dar oare erau veşti bune? Christine nu era sigură. Nu avuseseră timp s-o aducă pe Amber la patul lui Henry înainte ca acesta să alunece din nou în starea de inconştienţă. Însă acesta fusese capabil – în cele câteva minute – să gândească clar. Poate că atât era de-ajuns să-i redea speranţa soţiei lui.

Christine îşi urmă părinţii. Se gândi la serviciul divin de dimineaţă, din micuţa biserică în care se închinaseră împreună înainte de a veni la spital. Cei din biserică îngenunchează în rugăciune fierbinte. „Doamne, în această duminică a Paştilor, în ziua eliberării şi a restaurării, cerem un alt miracol din mâna Ta”, se rugase pastorul. „Dacă este voia Ta, atinge-l cu vindecare pe Henry. Atinge-i trupul şi mintea. Redă-l familiei sale, Doamne, ne rugăm”.

Se părea că rugăciunile lor începuseră să fie ascultate.

CAPITOLUL 16

— Sunt o mulţime de lucruri… Pe care nu mi le amintesc.

Christinei i se părea că refacerea lui Henry era foarte lentă, însă acesta începea să arate şi să vorbească tot mai

mult ca omul pe care-l cunoscuseră. I se îngăduise să şadă într-un scaun cu rotile şi s-o viziteze pe Amber, iar acum putea să facă mai toate lucrurile de unul singur. Doctorii chiar se gândeau să-l externeze.

Însă Christine îşi dădea seama că Henry era îngrijorat.

— Este nevoie de timp, încercă ea să-l asigure. Doctorii au spus cu toţii…

— Ştiu ce au spus doctorii. Dar o parte din toată nebuloasa asta ar fi trebuit să mi se clarifice până acum.

— Şi asta s-a şi întâmplat. Gândeşte-te puţin. Chiar şi în ultimele câteva zile, ai făcut progrese extraordinare.

Spunea aceste lucruri nu doar pentru fratele său, ci şi pentru sine.

El zâmbi strâmb.

— Apreciez încercarea ta de a mă linişti… Dar aş fi atent la folosirea cuvântului „extraordinar”.

— Dar recunoşti că ai făcut progrese?

Henry încuviinţă.

— Ei bine… După părerea mea… Orice îmbunătăţire este extraordinară.

— Bine. În ordine, spuse el, chicotind încet.

Apoi redeveni serios.

— Însă sunt gata să experimentez şi mai multe îmbunătăţiri extraordinare. Nu e suficient de repede, Chrissy.

Privirea ei căzu pe mâinile în care ţinea revista pe care-o răsfoise.

— Îmi doresc să… Să pot face ceva.

— Hei, răspunse el, punându-i un deget sub bărbie, aşa cum făcuse adesea de-a lungul anilor copilăriei lor împreună, în momentele în care era îmbufnată sau tristă. Dar *faci* ceva. Doar faptul că eşti aici… Mă încurajezi şi mă înveseleşti… Asta înseamnă ceva. Mult mai mult decât îţi dai seama.

Înainte ca Christine să poată răspunde, el continuă.

— Şi faptul că ai grijă de Danny în locul nostru… Asta înseamnă a face ceva.

— Adevărul este că mătuşa Mary se ocupă cel mai mult de Danny… Şi savurează fiecare clipă.

— Amber se simte mult mai bine să ştie că Danny este vesel şi ocupat… Şi iubit.

Christine încuviinţă şi zâmbi, gândindu-se cât de repede acest micuţ îşi câştigase locul în familia lor.

— Treaba asta a fost foarte grea pentru Amber, spuse Henry cu tristeţe. Se simte atât de rău pentru faptul că a pierdut copilul. Mă îngrijorează faptul că se simte… Se simte aproape vinovată din cauza asta.

— Desigur, n-a fost vina ei.

— Nu… Nu, însă e ceva… Ceva ciudat… Nu ştiu. Nu înţeleg prea bine. Dar… Ştiu şi eu… O femeie îşi vede trupul ca fiind… Locuinţa protectoare a pruncului ei nenăscut. Îl hrăneşte, îl iubeşte şi-l ajută să crească şi să devină… Cineva… O persoană. Când ceva nu merge bine, simte că a dat greş. Că n-a reuşit să fie protectorul lui. Este greu pentru Amber. Este greu şi pentru mine. Deja am ajuns să iubesc acel copil, continuă Henry, privind pe fereastra salonului. Îl doream… Sau o doream… La fel de mult ca Amber. Dar este o diferenţă, oarecum. Eu nu mă simt vinovat… Doar furios. Furios pe acel şofer care a băut prea mult şi a îndrăznit să se urce la volan. Să ia viaţa cuiva care nici n-a avut şansa să şi-o trăiască. Să rănească, să mutileze şi să dea peste cap alte vieţi. Să aducă durere şi îngrijorare mult mai multor oameni decât cei pe care i-a lovit maşina.

Christine observă că Henry începuse să se înfurie. Întinse mâna pentru a-l opri.

— Nu te gândi la asta. Încearcă să nu…

— Cum aş putea să nu mă gândesc? spuse Henry privind-o în faţă. Fiul meu se află în grija altora, într-o casă

ce nu este a lui. Soţia mea zace în pat cu pelvisul rupt şi inima zdrobită. Eu nu ştiu dacă voi mai putea munci vreodată, Christine. Poate că voi fi doar un... Un trup inutil, pentru tot restul vieţii. Nu eram în timpul slujbei, ca să primesc compensaţii financiare pentru soţia şi familia mea. Eu...

— Henry... Opreşte-te, îl imploră ea, cu lacrimi ce i se prelingeau pe obraji. Te rog, opreşte-te. Asta... Asta nu ajută...

El se rezemă de pernă şi închise ochii. Christine îl văzu strângând din dinţi şi ştiu că încearcă să-şi înfrâneze furia. Nu spuse nimic. Ce putea spune?

Trecură câteva minute în tăcere. Christine închise ochii, la rândul ei, şi-şi rezemă capul de spătarul înalt al scaunului. Fusese o perioadă groaznică – pentru toţi. Henry avea dreptate. Neatenţia unui singur om adusese durere multora. Plănuita sărbătoare de familie nu mai avusese loc. Părinţii ei se întorseseră acasă, odată ce pericolul trecuse. Tatăl ei trebuia să fie la serviciu, iar Christine bănui că mama ei insistase să i se alăture doar pentru că nu putea suporta să stea separată de soţul ei într-o vreme în care se bizuia pe tăria lui. Aşa că cea care făcea drumul zilnic la spital după orele de muncă era Christine. Nici măcar nu mai fusese la cantina Hope de când cu accidentul. Îi lipsea şi ştia că şi cei de acolo îi simţeau lipsa.

În cele din urmă deschise din nou ochii, însă nu-şi ridică privirea.

— Săptămâna trecută... Când eram îngrozitor de îngrijoraţi că... Că s-ar putea să nu mai ieşi din comă, eram în camera aceea mică de la capătul coridorului. În timp ce stăteam acolo, la radio se cânta un imn. Nu ştiu ce program era. Erau mai multe imnuri. Unul după altul, cu acompaniament la pian. Mă simţeam... Deprimată. Apoi am recunoscut imnul ce se cânta.

Îşi ridică capul şi privi chipul palid al lui Henry, pe care se putea citi acum o emoţie profundă.

— Imnul era „Numără-ţi binecuvântările”. La început nici măcar nu m-am gândit că aş avea ce număra, apoi m-am gândit la… La cât de gravă ar fi putut fi situaţia. Am început să număr. Chiar am făcut-o… Şi, aşa cum spunea cântecul, am rămas surprinsă. Avem lucruri pentru care să fim mulţumitori, Henry.

Acesta încuviinţă printr-o mişcare abia vizibilă a capului.

— Apoi un doctor… Doctor Carlton cred că era numele lui… A apărut cu o ceaşcă cu cafea… O cafea groaznică la gust.

Christine reuşi să zâmbească.

— Şi o prăjitură uscată. Şi am adăugat şi asta la lista mea. O, nu cafeaua şi prăjitura, ci înţelegerea. Faptul că cineva îmi făcea o favoare.

Bărbia lui Henry se relaxa.

— M-a înviorat… Chiar a făcut-o.

— Doctorul Carlton? întrebă Henry.

— Cred că acesta este numele lui.

— Da, îl cunosc. Este un om bun. M-a ajutat de mai multe ori.

Christine îşi frecă mâinile una de alta, întrebându-se dacă putea îndrăzni să spună mai mult. În cele din urmă, înghiţi greu şi se aventură.

— Nu cu multă vreme în urmă am discutat cu mătuşa Mary. Despre accidentul ei… Şi toate celelalte. Şi despre versetul care spune: „Toate lucrurile lucrează împreună spre bine”. După părerea ei, accidentul ei nu a fost provocat de Dumnezeu şi nici nu a fost planul lui Dumnezeu pentru ea sau ceva de felul acesta, însă a văzut un bine care a rezultat de aici… Un bine care poate că nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi căzut şi nu s-ar fi rănit.

— Vrei să spui că ar trebui să văd ce mi s-a întâmplat

ca fiind un lucru bun?

— Nu. Nu, nu spun asta. Doar… Doar încerc să spun că… Până şi *în asta*. Dumnezeu poate face în aşa fel încât să existe un bine – dacă îl lăsăm.

Îl auzi pe Henry oftând adânc. Când îl privi, observă că pe obrajii lui palizi se prelingeau, încet, lacrimi fierbinţi de sub pleoapele strânse.

— Aveam nevoie de asta, spuse aproape şoptit.

Atât. Nimic mai mult.

Henry ieşi primul din spital. Datorită împrejurărilor, sediul central al Poliţiei Regale Canadiene Călare îi îngădui să rămână în Calgary pentru a fi aproape de soţia sa şi pentru a beneficia de tratament medical ulterior, dacă era necesar. Christine avu impresia că în fiecare zi fratele ei reuşea tot mai mult să pună cap la cap piese lipsă din amintirile lui, însă nu era sigură. Poate că Henry doar făcea pe bravul.

Mare parte a timpului o petrecea la patul lui Amber. Doctorii păreau a fi mulţumiţi de felul în care se vindeca osul fracturat şi, treptat, începea să dispară şi durerea ce-o copleşise.

Christine mergea la spital după orele de muncă pentru a sta cu Amber, iar Henry şi Danny petreceau împreună ceasurile de seară. Lui Danny nu i se îngăduiseră vizitele la mama lui, aşa că ţineau legătura prin mici mesaje. Christine era sigură că o vizită ar fi prins bine tuturor, însă regulile erau reguli.

Într-o seară, era pe picior de plecare când aproape că se ciocni de un doctor grăbit, îmbrăcat în halat alb. În timp ce-şi cereau reciproc scuze, Christine îşi dădu seama că era doctorul Carlton. Când o recunoscu pe Christine, zâmbi.

— Îmi pare atât de rău, spuse el din nou. Cei mai mulţi dintre colegii mei au învăţat să se dea la o parte din calea mea când mă văd venind. Am obiceiul ăsta prost de a

mă lăsa cu totul prins de treabă.

Christine îi întoarse zâmbetul.

— Crezi că ai avea timp pentru o cană *excelentă* de cafea?

— Soneria a dat de ştire că orele de vizită s-au încheiat, răspunse ea.

— O, aşa este. Da, ei bine, soneria dă de ştire că vizitatorii trebuie să elibereze saloanele pentru ca asistentele să poată pregăti bolnavii pentru noapte. N-are nimic de-a face cu camera vizitatorilor.

Christine îşi lăsă uşor capul într-o parte, sigură că era de aşteptat ca vizitatorii să părăsească incinta spitalului.

— La bufetul spitalului? De acolo nimeni nu este dat afară.

Christine zâmbi din nou.

— Chiar aş vrea să aflu mai multe despre cantina Hope.

— Nu… Nu am reuşit să ajung acolo în ultima vreme.

— Nu… Îmi închipui că n-ai reuşit.

Îşi potriviseră paşii şi acum se îndreptau spre bufet.

— În loc să-i ajuţi pe alţii să se pregătească pentru război, ai avut propriul tău război în care ai fost nevoită să lupţi.

Christine încuviinţă.

— Cum se simte Henry acum, după externare?

— Nu ştiu, recunoscu Christine după ce se gândi bine la răspunsul dat. Uneori, cred că se simte bine. Apoi… Apoi îşi schimbă dispoziţia. Dar el n-a fost niciodată un om capricios. Niciodată.

— Nu este ceva neobişnuit.

Era opinia lui de doctor în momentul acesta.

— Cei mai mulţi oameni cu acest tip de traumă trec prin crize emoţionale.

Christine era alarmată. Nu li se spusese acest lucru.

— Şi va trece? întrebă ea.

— De obicei. De fapt, aproape întotdeauna. Însă este nevoie de timp. Henry s-a lovit destul de rău la cap. A suferit o contuzie a creierului. Există un termen mult mai tehnic, însă oamenii pricep mai bine când li se spune aşa.

Christine încuviinţă. Îşi făcuse o imagine mentală a traumei cu pricina.

— Cât timp…?

— Nu se poate spune. Depinde de mai mulţi factori.

Ajunseseră la uşa bufetului, iar doctorul o ţinu deschisă, ca să-i îngăduie să intre.

— Cafeaua de aici este puţin mai bună decât cea de sus. Dar ai putea încerca ceaiul.

— De fapt, mă gândeam să servesc ceva rece. Poate o Cola.

— Sună bine.

Trase scaunul şi o invită să se aşeze la masa mică, apoi comandă două băuturi reci la tânăra chelneriţă cu şorţ dungat şi bonetă scorţoasă.

— Părinţii tăi au plecat din oraş? o întrebă în timp ce tânăra – Molly, după numele de pe ecuson – le puse înainte paharele cu băutura rece.

— Da. S-au întors acasă joia trecută. Tata a trebuit să se întoarcă la muncă. I-a sugerat mamei să rămână, dar mama m-a surprins. A insistat să meargă acasă. Asta înseamnă probabil că este mai liniştită în ce priveşte starea lui Henry.

— Doamna Delaney pare a se simţi bine.

— Amber? Da. În seara asta a fost veselă. Numără zilele până când va fi externată.

— Nu pot înţelege, spuse el ridicând mâinile spre cer într-un gest de pretinsă ofensă. Aici avem atât de mare grijă de ei. Le ducem micul dejun la pat în fiecare dimineaţă, îi masăm pe spate în fiecare seară, îi ajutăm cu tot ce au nevoie – şi ei spun că abia aşteaptă să iasă din

spitalul nostru.

Christine simţi că mica lui glumă era menită s-o relaxeze puţin.

— Cu excepţia unei doamne în vârstă, tare simpatică, spuse el râzând. Am fost nevoiţi s-o scoatem afară pe uşă şi nu o dată ni s-a întâmplat să dăm iar de ea în spital. Ba o durea umărul, ba degetul de la picior… Orice. Absolut orice. Mi s-a spus că-şi păstra bagajul pentru spital pregătit, ca să poată fi gata de internare la prima şi cea mai mică durere. Scumpa doamnă Vai-mă-doare.

— Acesta era numele ei?

— Nu… Nu oficial.

Christine râse.

El îşi puse coatele pe masă şi se aplecă înainte.

— Povesteşte-mi despre cantina Hope.

— N-am mai trecut pe acolo de atâta vreme, încât am impresia că nu mai sunt la curent cu nimic, recunoscu ea.

— Aproape două săptămâni, spuse el. Mâine se împlinesc două săptămâni.

Ea rămase surprinsă.

— Am fost acolo de câteva ori. Am vrut să văd cu ochii mei locul. E impresionant. Cei de acolo mi-au spus că le lipseşti.

Christine îşi simţi obrajii îmbujorându-se.

— Crezi că te vei întoarce curând?

— Sper. Henry îşi petrece zilele cu Amber, dar… Îi place să stea serile cu Danny. Aşa se face că seara vin eu la Amber. Nu că m-aş simţi obligată, se grăbi ea să adauge.

Se jucă cu paharul din mână.

— Doar că… Ei bine, toate lucrurile s-au întors cu susul în jos. Parcă… Parcă am ieşit din rutină. Şi este greu să reintru în ea.

El încuviinţă.

— Acum au un grup de noi recruţi care vin în mod regulat, o informă el.

— Aşa este?

— Au venit de la ţară. Şi de la oraş, mă gândesc. Copii.

— Da. Ştiu.

— Unii dintre ei păreau speriaţi. Cred că şi cei care fac pe grozavii sunt speriaţi, dar aleg să braveze.

Christine clătină din cap.

— Cei care mă pun pe gânduri sunt cei mai tineri. Trimiterea lor la luptă în felul acesta.

— Cred că va veni ziua când vom privi înapoi şi ne vom da seama cât de mult le datorăm.

Doctorul spusese aceste cuvinte cu solemnitate.

— Mi-aş dori ca războiul să se termine. Mi-aş dori… Mi-este atât de teamă – că n-o să se mai întoarcă.

Christine fu bucuroasă că el nu încercă s-o liniştească folosind cuvinte goale, nesăbuite. Ştiau amândoi că mulţi dintre tinerii soldaţi nu se vor întoarce. Crunta realitate a războiului era aceea că soţul sau fratele cuiva vor părăsi nu peste multă vreme tărâmurile Canadei pentru ultima oară.

— Încă o Cola? întrebă el.

Christine se foi.

— Nu. Mulţumesc. Trebuie să ajung acasă.

Se ridică, iar el îi urmă exemplul.

— Mă gândesc să mă duc acolo din nou, când am puţin timp, spuse el încet.

Suna aproape ca o invitaţie de a i se alătura.

— Şi eu nădăjduiesc să mă întorc, când lucrurile…

— Nu aştepta prea mult. Au nevoie de tine.

Zâmbi. Christine încuviinţă aplecând uşor capul şi-şi luă poşeta.

În cele din urmă, Amber ieşi din spital. Henry, uşurat şi Danny, debordând de entuziasm, o aduseră acasă la Jon şi la Mary.

— Priviţi! strigă micuţul înainte de a ajunge la uşă.

Mama mea este aici.

Amber fu ajutată şi condusă până la canapeaua din sufragerie.

— Nu mă descurc deloc cu cârjele, recunoscu ea râzând. Pur şi simplu nu pot să-mi găsesc ritmul.

— Nu există niciun ritm când este vorba de cârje, răspunse Mary.

— Sunt convinsă.

Sărbătoriră cu îngheţată garnisită cu căpşune din conservă şi sos de ciocolată. Era încă prea devreme pentru căpşune proaspete din grădina din spatele casei.

— Este cea mai bună îngheţată pe care am mâncat-o vreodată, anunţă Danny.

Christine era sigură că până şi spanacul i-ar fi părut delicios micuţului, având în vedere entuziasmul lui.

— Plecăm acasă acum, tata?

— Poate mâine, zâmbi Henry. Vom vedea.

Henry mai avea de făcut un drum la sediul poliţiei, a doua zi dimineaţă. După consult, doctorii urmau să hotărască ce era de făcut cu Henry. Christine ştia că Henry era neliniştit. Se rugă în sinea ei ca lucrurile să meargă bine.

Amber se retrase devreme după istovitoarea zi. Christine era sigură că simţeau cu toţii asta. I-ar fi plăcut să se poată retrage şi ea în cameră, dar nu dorea să-l lase singur pe Henry. Mary şi Jon plecaseră la o întâlnire, la biserică.

— Amber arată mult mai bine, remarcă ea în timp ce se instalară în camera de zi, după ce-l puseseră la culcare pe Danny.

Henry încuviinţă.

— Cred că a acceptat, până la urmă, pierderea copilului. Pastorul Blessing (Binecuvântare) – nu-i aşa că e un nume interesant pentru un pastor – a vizitat-o de mai multe ori. I-a fost de ajutor.

— Mi-a spus.

— I-a spus că pruncul putea fi afectat sever din cauza accidentului. Dumnezeu a dat dovadă de bunătate luându-l pe micuţ acasă în loc să-l lase să sufere de un handicap teribil.

— Crezi asta?

— Ce? Că pruncul ar fi putut fi afectat cumva? Desigur.

— A fost mai bine că Dumnezeu l-a luat?

Henry clătină din cap.

— Nu sunt sigur. L-am fi iubit şi l-am fi acceptat – pe el sau pe ea – nu contează. În ce priveşte faptul că handicapul aduce suferinţă… Depinde. Mulţi oameni handicapaţi trăiesc o viaţă plină, bogată. Nu le-aş lua lucrul ăsta. Atâta doar că nu înţelegem lumea lor.

— Este un tânăr care lucrează la cantina Hope. Are… Are sindromul Down, cred, dar este… Este întotdeauna fericit. Toarnă cafea în ceşti şi împarte sandviciuri şi oriunde merge îi salută pe oameni şi zâmbeşte. Câteodată am impresia că produce mai multă bucurie decât noi, ceilalţi.

— Cred că asta depinde şi de handicap – dacă nu este unul însoţit de o durere insuportabilă.

— Însă chiar şi atunci, de unde ştim că simpla bucurie de a trăi, de a interacţiona cu ceilalţi, nu întrece orice durere?

— Mă bucur că decizia nu-mi aparţine mie, ci lui Dumnezeu.

Christine tăcu câteva clipe.

— L-am întâlnit din nou pe doctorul acela tânăr. Ţi-am povestit? spuse ea în cele din urmă.

— Eric Carlton?

— Eric? Acesta este numele lui? Ei bine, aproape că m-am ciocnit de el în spital. Am băut împreună o Cola. A trecut de câteva ori pe la cantina Hope. E la fel de

preocupat ca şi mine de acei tineri care pornesc la război.

— Nu sunt toţi tineri, să ştii. Mulţi soţi şi taţi sunt şi ei…

— Ştiu. Dar mă refer la cei pe care îi întâlnim, de obicei, la cantină. Aceştia caută ceva cu care să-şi umple serile. Ceva care să le distragă atenţia.

— Mă bucur că merge acolo. Ar trebui să le fie un tovarăş plăcut.

— Da. Asta cred şi eu. A spus – poate că a vrut doar să mă încurajeze – a spus că cei de acolo îmi simt lipsa.

— Sunt sigur că aşa este.

Henry îşi întinse picioarele şi se rezemă de spătar.

— Ei bine, viaţa ta ar trebui să revină curând la normal.

— Şi a ta?

— Depinde ce-mi vor spune mâine. Totuşi, sunt destul de optimist. Mi se pare că mă concentrez mai bine şi nu… Ei bine, am reuşit, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-mi rezolv problema mâniei. Trebuie să recunosc că încă mă mai îngrijorez, Dacă nu voi fi considerat apt de muncă, nu sunt sigur cum ne vom descurca. Categoric, nu-mi doresc ca Amber să fie nevoită să susţină familia făcând toată viaţa munca de frizeriţă.

— O, Henry, n-o să se ajungă la asta.

Henry zâmbi, însă puţin strâmb.

— Ei bine, orice s-ar întâmpla, am reuşit să las totul în mâna lui Dumnezeu. Îmi iubesc munca… Ştii asta. Însă dacă nu sunt găsit în stare să o continui, sunt sigur că Dumnezeu, aşa cum ai spus, poate face ca ceva bun să iasă de aici. Cel puţin încă îi am lângă mine pe soţia şi fiul meu. După un accident ca cel prin care am trecut, pot spune că sunt cu adevărat binecuvântat.

Refrenul acelui imn răsună din nou în mintea Christinei.

— Ştii, Chrissy, continuă liniştit Henry, dacă mi se va

îngădui să continui munca în poliţie, nu ştiu cum voi proceda în cazul în care voi fi nevoit să bat la uşa cuiva şi să-i informez pe părinţi – sau pe o soţie ori pe un soţ – că cineva iubit tocmai a murit sau a fost grav rănit. Am fost nevoit să-i duc mesajul ăsta groaznic lui Amber, cu mai mulţi ani în urmă. Atunci am crezut că am dat dovadă de empatie, însă după ce am trecut printr-un asemenea accident, ştiu câtă devastare produce în viaţa oamenilor.

— Dacă se va ajunge la aşa ceva, vei găsi undeva tăria s-o faci. Dumnezeu ţi-o va da.

— Va trebui s-o facă. N-aş putea să mă descurc cu propriile puteri.

CAPITOLUL 17

Christine nu avu nevoie de puloverul pe care-l purta pe braţ în călduroasa zi de iunie. Însă îl luase cu ea la centru pentru a o împăca pe mătuşa Mary care îi spusese că va avea nevoie de el mai târziu. Viaţa reintrase în normal. Henry, Amber şi Danny se întorseseră în oraşul lor. Henry fusese declarat apt de muncă din punct de vedere mental şi fizic şi i se îngăduise să se întoarcă la îndatoririle-i poliţieneşti. Un nou ofiţer îl înlocui pe Milton. Tânărul hotărâse că munca în poliţia canadiană nu era ceea ce-şi imaginase a *fi*. Se înrolase în forţa aeriană a Forţelor Armate Britanice şi urma a porni spre Marea Britanie pentru a-i pune pe fugă pe nazişti. Laray fusese promovat pentru felul în care condusese staţia de poliţie în absenţa lui Henry. Christine se bucură pentru Laray. Însă alungă gândurile cu privire la el în timp ce puse mâna pe clanţa uşii.

— Nu cred că mă voi întoarce târziu, îi strigă ea mătuşii sale.

— Să ai o seară bună, draga mea, răspunse Mary în

clipa în care se auzi soneria telefonului.

— Vrei să răspund eu? Sunt lângă el, strigă din nou Christine.

— Te rog, draga mea.

Christine ridică receptorul, sperând să audă glasul mamei ei.

— Alo.

— Alo. Domnişoara Delaney?

— Da? întrebă Christine cu ezitare în glas.

— Sunt Eric Carlton. Îţi aminteşti de mine? Tipul cu Cola şi cafea?

În glas i se simţea o urmă de tachinare.

— Desigur. Ce mai faci?

Christine era mai mult decât uşor surprinsă.

— Sunt bine. Grozav. De fapt... Mi-ar plăcea să sărbătoresc. Şi m-am gândit la tine.

Christine se încruntă. Oare doctorul formase numărul corect? Nu mai vorbise cu el de câteva săptămâni.

— Ascult, reuşi ea să spună.

— Tocmai mi-am încheiat rezidenţialul şi mi s-a oferit un post. Chiar aici, la Spitalul General.

— Grozav. Felicitări.

— Mulţumesc. Aşa că... Ştiu că... Ştiu că invitaţia mea vine pe neaşteptate. Dar m-am întrebat dacă aş putea să te rog să sărbătoreşti împreună cu mine numirea mea în funcţia de medic cu drepturi depline.

Isprăvise fraza în grabă.

— Eu... Eu tocmai ieşeam pe uşă. Mă duc la cantina Hope.

— Să ajuţi?

— Da.

— Te aşteaptă acolo?

— Ei bine... Nu chiar. Adică, mă duc când pot. Toţi facem aşa.

— Iar dacă nu te-ai duce, nu ţi-ai încălca nicio

promisiune.

Christine ezită.

— Nu… Nu chiar.

— Atunci, te-ar deranja dacă ţi-ai schimba planurile?

Christine fu luată cu totul pe nepregătite.

— Ce… La ce te-ai gândit?

— La cină.

— Tocmai am servit masa.

— Atunci, vrei să mă însoţeşti şi să te uiţi la mine în timp ce mănânc?

Ea îşi dădu seama după tonul lui că glumea din nou.

— Serios acum, se grăbi el să adauge, mănânc ceva rapid aici, la bufet şi vin după tine pe la şapte. În seara asta este concert la Operă – este întreaga orchestră. M-am gândit că am putea ajunge, dacă eşti interesată. Şi apoi să ieşim la o cafea. Promit să găsesc ceva mai bun decât cafeaua de la spital.

— Un concert?

— Este o seară dedicată operelor lui Mozart.

— Mozart?

Întrebările ei sunau tare ciudat, îşi dădea seama de asta.

— Ce spui?

— Cred că aş putea. Da, ar fi frumos.

— Mulţumesc. Vin după tine la şapte.

Christine puse receptorul în furcă, încă uimită. Telefonul fusese cu totul neaşteptat. Aproape uitase că Eric Carlton există. Fără să mai fie nevoită a face vizite zilnice la spital, îşi scosese din minte întreaga experienţă. Acum rămase locului, mută de uimire, privind la fusta şi bluza cu care era îmbrăcată, încercând să strecoare în creieru-i amorţit gândul că, dacă urma să se ducă la un concert şi nu la cantină, trebuia să-şi schimbe hainele. Însă nu se putea urni din loc.

— Cine a fost, dragă? Mama ta?

Christine se scutură din amorţeală.

— Nu. Nu… Un prieten. Am fost invitată la un concert.

— Ce frumos. Trebuie să ieşi mai des.

Christine se întoarse şi urcă încet treptele până în camera ei, încă purtând puloverul pe braţ. Bănuia că nu va mai avea nevoie nici de acesta.

Trecuse atâta timp de când nu mai ieşise undeva doar pentru recreere, încât abia dacă mai ştia de unde să înceapă pregătirile, în cele din urmă, se scutură de pânzele de păianjen mentale şi se îndreptă spre dulap. Avea costumul acela frumos pe care-l purtase la nunta lui Henry. Abia dacă-l mai îmbrăcase de atunci. I se păruse prea elegant pentru biserică. Îl scoase şi rămase privindu-l lung, apoi întinse mâna şi netezi materialul fin.

Da, îl va purta. Va fi potrivit pentru concert.

Făcuse duş în acea dimineaţă, însă nu i se păru corect să îmbrace frumosul costum fără să se îmbăieze mai întâi. Adăugă cu generozitate sare parfumată de baie la apa din cadă. Avea aroma plăcută a iasomiei. Nu foarte tare, însă suficient de bogată pentru a fi remarcată.

Odată îmbrăcată, se aşeză la măsuţa de toaletă. Va trebui să facă ceva cu părul. Felul în care-l purta în mod obişnuit nu se potrivea cu elegantul costum. Îl răsuci într-o parte, îl prinse în cealaltă şi nu-i plăcu nimic din ce încercase. În cele din urmă alese câţiva piepteni decorativi primiţi de la Henry cu ocazia unui Crăciun. Îşi pieptănă părul pe spate, îl ridică, îl prinse cu pieptenii în părţi şi-i dădu drumul să cadă în cascade pe umeri. Nu era perfect, după părerea ei, dar era tot ce putea face mai bine.

Tocmai îşi pudra uşor nasul când auzi soneria de la uşă. Îşi luă poşeta şi-şi adună tot curajul de care era în stare, apoi coborî încet scările.

Nu-i venea să creadă că avea în faţă acelaşi bărbat, fără halatul alb de spital pe el. Acum purta un costum

elegant, cu dungi negre, la două rânduri, ce includea, în buzunarul de la piept, o batistă asortată cu cravata în carouri. Cămaşa albă aproape că scârţâia de scrobită ce era. O clipă rămaseră privindu-se lung unul pe celălalt. Apoi el păru că-şi revine şi zâmbi.

— Domnişoară Delaney.

Îi întinse un buchet de flori.

Christine observă că mătuşa Mary, care deschisese uşa, nu făcuse nicio mişcare. Mai întâi se uită când la unul, când la celălalt, apoi întinse mâna şi luă florile din mâinile Christinei.

— O să am grijă de ele, dacă vrei. Mergeţi, să nu întârziaţi.

Christine reuşi să încuviinţeze.

— Plecăm?

El îi oferi braţul, iar Christine îl prinse uşor, ezitant.

— Mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc, doamnă Thatcher, spuse el, înclinând uşor capul în direcţia lui Mary.

— Să aveţi o seară frumoasă, răspunse aceasta, închizând uşa în urma lor.

Nu-i spuse că arăta minunat. Cel puţin, nu prin cuvinte. Însă Christine înţelese mesajul din aprobarea pe care o citise în ochii lui. Îi mulţumi că-i acceptase invitaţia de ultim moment.

— N-a fost corect din partea mea, recunoscu el în timp ce o ajută să urce în maşină. Dar trebuia să încerc. M-am gândit la tine, Christine, în clipa când mi-am dat seama că am ceva de sărbătorit.

Christine era surprinsă. Ea abia dacă îşi mai amintea întâlnirile lor de la spital.

— De fapt, ca să fiu sincer, trebuie să recunosc că în ultimele luni m-am gândit destul de mult la tine. Dar am vrut să rezolv problema asta cu rezidenţialul, spuse el, şi împinse maneta în prima viteză.

Christine se îmbujoră, nesigură de ceea ce ar fi trebuit să înţeleagă din cuvintele lui.

— Nici măcar nu am reuşit să mai trec pe la cantina Hope, aşa cum planificasem.

Christine remarcase asta – la început. Apoi îi ieşise din minte şi uitase cu totul. Ştia că doctorii erau oameni ocupaţi.

Concertul se dovedi a fi un eveniment încântător. Christine se surprinse total absorbită de muzică. Trecuse atâta timp de când fusese în situaţia de a se bucura de altceva decât munca şi familia ei. Şi de când reuşise să uite, pe moment, toate luptele şi conflictele lumii. Simţi că se relaxează, că mintea i se limpezeşte, că sentimentele ei plutesc pe aripile muzicii.

Eric îi întâlni privirea şi-i zâmbi. O clipă se întrebă dacă nu cumva o va apuca de mână şi va ruina totul, însă n-o făcu, iar ea reuşi să se relaxeze din nou. Curând uită totul, cu excepţia muzicii. Muzica aceasta minunată în care părea că se scaldă. Când orchestra începu să interpreteze un fragment mai lent din concertul pentru pian numărul 21 în Do major de Mozart, închise ochii şi-şi rezemă capul de spătarul înalt al scaunului. *Asta este perfecţiunea muzicală*, îşi spuse. Mozart fusese, într-adevăr, un geniu. Un dar pentru lume din partea Creatorului tuturor lucrurilor frumoase.

Concertul se încheie mult prea devreme, iar Christine se întoarse la realitate. Stând în picioare pentru a aplauda pentru ultima oară orchestra, Christine se simţi înviorată şi dezamăgită deopotrivă. Fusese o seară atât de plină de prospeţime, încât îşi dorea să nu aibă sfârşit.

— Mulţumesc, îi şopti ea însoţitorului ei. Nu pot să exprim cât de mult mi-a plăcut.

În acea clipă el o apucă de mână. Atât cât să i-o strângă uşurel. Apoi îi dădu din nou drumul.

— Aşa a fost, recunoscu el. Iar plăcerea a fost dublă

de partea mea, pentru că am putut să-ţi văd chipul.

Ea se îmbujoră din nou şi se bucură că în acea clipă se strecurau prin mulţime, îndreptându-se spre ieşire.

N-o întrebă unde şi-ar fi dorit să meargă. Ea îşi dădu seama că el alesese deja un restaurant. Era luminat de o lumină difuză, scaunele erau din pluş bogat, iar pe jos erau aşternute covoare cu firul gros. Se gândi că era, probabil, îngrozitor de scump şi fu pe punctul de a protesta, când îşi aminti că aceasta era o seară specială. Nu-i va ruina plăcerea.

Comandară cafea şi desert, spumă de ciocolată. Cafeaua era fină şi aromată. Christine o catalogă de îndată drept cea mai bună cafea pe care o gustase vreodată. El râse.

— O compari cu cea de la spital?

Însă ea clătină din cap.

Tăifăsuiră cu uşurinţă în acel cadru elegant. El vorbi despre munca sa şi se interesă de Henry şi de Amber. O întrebă despre munca ei şi despre mersul lucrurilor la cantina Hope.

— Mătuşa ta pare a fi o persoană încântătoare, continuă el, iar Christine se lansă într-o descriere a familiei extinse.

El îi mărturisi că era cel mai mic dintre cei patru copii ai familiei, născut şi crescut în Calgary. Cel mai mare frate al său era profesor la universitatea din Calgary, următorul era avocat, iar sora lui era măritată cu un slujitor al bisericii. Ea, soţul ei şi cei trei copii se mutaseră în Victoria. Fiind singurii nepoţi, bunicilor le lipseau foarte mult.

Din conversaţie, Christine înţelese că familia lui era una dintre cele mai „vechi” familii din oraş.

Lucrul acesta îi fu confirmat în momentul în care el îi spuse unde locuiau părinţii săi şi că tatăl lui avea o firmă de imobiliare şi construcţii pe care o moştenise de la tatăl

său.

— Unele clădiri de pe strada principală au fost ridicate de bunicul meu, spuse el simplu, fără a se lăuda cu aceasta.

Este un om foarte plăcut, gândi Christine în timp ce-l asculta vorbind despre viaţa de familie. *Şi chipeş*. Îi plăceau în special ochii. Foarte albaştri, mărginiţi de gene lungi, negre. Mâinile-i erau lungi şi subţiri, ca mâinile unui pianist – sau ale unui chirurg.

Christine fu surprinsă de faptul că nu observase aceste lucruri până acum.

— Mi-ar plăcea să-mi cunoşti părinţii, continuă el, iar Christine îşi simţi stomacul strângându-se.

Să-i întâlnesc pe părinţii lui. Era destul de sigură că nu se potrivea în lumea lor. Ea fusese crescută în Nord, într-un mediu mai degrabă primitiv, fiica unui ofiţer de poliţie. Era obişnuită cu improvizaţiile şi lipsurile. Ce putea avea în comun cu oameni care au pus bazele construirii unui oraş? Gândul în sine o înspăimânta. Încercă să zâmbească şi murmură ceva de genul „poate că într-o zi” sau cuvinte care să n-o oblige la nimic, însă spera ca acea zi să nu vină curând.

Adevărat, acum avea o slujbă într-un birou elegant şi se descurca foarte bine. Adevărat, locuia deocamdată împreună cu unchiul Jonathan şi eu mătuşa Mary care aveau una dintre cele mai frumoase case din Mount Royal. Însă nu era casa ei. Când se va ivi ocazia, se va întoarce în Nord. Nici măcar nu va avea nevoie de încurajare. Şi încă mai spera din toată inima că o astfel de oportunitate se va ivi, în cele din urmă.

— A fost o seară minunată, dar ar trebui să mă întorc acasă.

El nu se opuse.

— Încă nu-mi vine să cred că o să lucrez pe parcursul zilei de acum încolo – exceptând gărzile, spuse el în timp

ce o conduse spre portiera maşinii pe care valetul o ţinea deschisă. O să am impresia că mi-am recăpătat viaţa, spuse el în glumă.

Christine se strecură pe scaunul pasagerului, iar valetul închise portiera. Trecu pe partea lui Eric şi, înclinându-se uşor, îi deschise portiera. Christine văzu banii trecând dintr-o mână în alta şi-l auzi pe valet spunând cu glas vesel în timp ce făcea un pas înapoi şi-şi vâra bancnotele în buzunar:

— Mulţumesc! Noapte bună, doctor Carlton!

Aşadar este cunoscut în acest restaurant elegant, gândi Christine.

Călătoriră fără a schimba multe cuvinte. *Poate că nu mai are ce spune*. *Poate că este istovit după o zi lungă*, gândi Christine. Adevărul era că se bucura de ocazia de a-şi aduna gândurile.

— Păcat că acesta a fost ultimul concert din această stagiune, spuse el întorcându-se pe jumătate spre ea.

Ea se întrebă pe unde-i rătăciseră gândurile.

— Nu vor începe din nou decât în septembrie.

Christine văzuse anunţul în program.

— Ei bine, nu putem aştepta până atunci. Ce ţi-ar plăcea să faci? întrebă el.

— Nu… Nu sunt sigură că înţeleg ce vrei să spui, reuşi Christine să răspundă.

— Îndrăznesc prea mult? Am crezut că te-ai simţit bine în seara asta.

— Aşa şi este, se grăbi ea să răspundă.

Poate că răspunsese prea degrabă.

— Doar de muzică?

În glas i se distingea din nou o notă de tachinare. Ea nu ştiu ce-ar fi trebuit să facă – să răspundă la fel sau cu seriozitate.

— Nu… Nu doar de muzică, recunoscu ea cu timiditate. De fiecare parte a serii.

— Atunci vei fi de acord să mai ieşim împreună?

Ea aruncă o privire în direcţia lui. Acum n-o mai tachina.

— Depinde. Dacă… Dacă… Dacă amândoi credem că este înţelept şi… Şi de dorit, atunci…

— Eu cred că ar fi înţelept… Ş*i* de dorit.

Ajunseseră deja în faţa casei. Lampa de pe verandă era încă aprinsă şi o lumină difuză se zărea la fereastra ce dădea în holul casei. Christine nu văzu nicio lumină aprinsă în camera de zi. *Probabil că s-au dus la culcare*.

— Atunci… M-ai putea căuta, spuse ea încet, ca să ne înţelegem.

— Asta o să fac.

Zâmbi şi deschise portiera din dreptul său.

Când ajunse pe partea Christinei, deschise portiera şi aşteptă ca tânăra să iasă din maşină.

— Nu-mi laşi poşeta sau vreo mănuşă sau vreun obiect ca să am o scuză şi să vin şi mâine? spuse el în glumă.

Ea clătină din cap. Felul lui relaxat de a vorbi o făcea să se întrebe dacă ar trebui să-l ia în serios. *Poate că un doctor are nevoie de un simţ al umorului mai dezvoltat – care să-l ajute să răzbească în unele zile*, îşi spuse ea.

El îi luă braţul şi-l petrecu pe după al lui, conducând-o astfel pe alee.

— Am înţeles că aici a căzut mătuşa ta.

— Aşa este.

— Ei bine, nu e de dorit să ţi se întâmple şi ţie aşa ceva. Va trebui să te ţin bine.

— Mătuşa mea a alunecat pe gheaţă, spuse ea, însă i se răspunse cu un hohot de râs.

Christine îşi scoase cheia, însă nu avea nevoie de ea. Uşa fusese lăsată neîncuiată.

El făcu un pas înapoi. Lampa de pe verandă îi lumina creştetul, făcându-l să pară învăluit într-o aureolă

neobişnuită. Chipul îi era umbrit, însă ea distinse nota de seriozitate din glasul său, cu toate că nu-i putea vedea privirea.

— Nu ştiu când am mai avut o seară atât de plăcută, Christine. Am avut impresia că sunt cel mai norocos bărbat din acea sală şi mi-ar face plăcere să repetăm experienţa – cât de curând.

— Nu mai sunt concerte, îţi aminteşti?

— Nu avem nevoie de concert. Ne facem propria muzică. Cel puţin, putem ieşi la cină – sau la un picnic sau la o plimbare. Ceva. Orice.

Ea încuviinţă. Probabil că el îi zărise gestul în semiîntuneric căci şopti:

— Bine. Ne vedem.

Christine îl privi îndepărtându-se cu pas uşor, înainte de a închide, încet, uşa.

În casă era linişte. Stinse becul de pe verandă şi urcă în odaia ei. Capul îi vâjâia. Ce se întâmpla? Pe de o parte, i se părea că vorbise serios. Pe de alta, îi părea atât de… Atât de firesc. Nu era sigură cum ar fi trebuit să-i interpreteze spusele, intenţiile. Avea la ce medita, pentru ce se ruga înainte de a ajunge la o concluzie.

Aprinse becul din cameră şi începu pregătirile de culcare, însă mintea îi era ocupată. Trebuia să se gândească bine la câteva lucruri, înainte ca sentimentele să-şi spună cuvântul. Mai făcuse o greşeală, imensă, într-o relaţie. Nu dorea să pornească din nou pe acel drum.

Dar el are credinţă în Dumnezeu. Acesta era locul de unde urma să-şi înceapă cercetările. Nu-şi va mai îngădui niciodată să se implice într-o relaţie cu un necreştin. Însă ce altceva mai ştia despre el? *Lui Henry i-a plăcut de el*. Acesta era un alt mare plus. Avea încredere în capacitatea fratelui ei de a-i judeca pe oameni.

Pare a-şi iubi şi respecta familia. Asta era bine, familia era foarte importantă pentru Christine.

Are simţul umorului. Presupunea că şi acesta era un lucru bun, deşi uneori nu prea ştia dacă era serios sau glumeşte.

Provine dintr-o familie cunoscută, probabil bogată. Acesta nu era un plus, după părerea Christinei. Partea aceasta o speria. Îşi imagina o mamă sclivisită şi calmă, cu buzele strânse pungă, gata să pună pe fugă orice fetişcană care ar fi încercat să-i ia fiul de lângă ea. Îşi imagina un tată aspru, mânat de dorinţa de înavuţire, cu braţele încrucişate peste pieptu-i larg, aruncând o privire de gheaţă unei alte tinerele ce ardea de nerăbdare să pună mâna pe averea familiei. Nu era o imagine atrăgătoare. Christine clătină din cap. Nu dorea să aibă nimic de-a face cu aşa ceva.

Îşi trase în grabă cămaşa de noapte peste cap şi îngenunche la rugăciune. Însă îi era greu să se concentreze. Îi plăcea Eric Carlton, chiar îi plăcea, însă se temea de averea şi prestigiul familiei lui. Cum se putea ridica la înălţimea aşteptărilor pe care, probabil, familia lui le va avea de la ea?

Spuse „amin”, însă se întrebă dacă chiar vorbise cu Dumnezeu cu toate acele gânduri răvăşite, tulburătoare sau pur şi simplu repetase pe de rost lucruri pe care le rostise şi în alte seri.

Stinse lumina şi se strecură în pat, cu gândurile încă tulburate. *Nu ştiu de ce i-am spus că mă poate căuta*, se muştrului ea. *Şarada asta nu poate duce nicăieri*. *Trebuie să găsesc curajul de a-i spune asta când îmi va telefona*.

Odată decizia luată, Christine îşi trase pătura până sub bărbie şi încercă să-şi liniştească inima tulburată, ca să poată adormi.

CAPITOLUL 18

Unchiul Jonathan o chemă pe Christine la telefon. Când ridică receptorul la ureche şi spuse „alo”, primul cuvânt pe care îl auzi fu „cina?”

— Eric?

— De fapt, sunt Bob.

Îi recunoscuse vocea. Dacă i-ar fi venit mai repede ideea, i-ar fi răspuns: „Bob, am aşteptat să mă suni. Mi-ar face mare plăcere”. Doar aşa, să-i servească o doză din propriul medicament. Însă Christine nu era obişnuită cu acest fel de a glumi. Se îmbujoră şi se simţi încurcată.

— Sunt Eric, spuse el pe un ton mai serios, când răspunsul ei nu veni. Ce zici de cină?

— În seara asta?

— În seara asta – dacă este posibil. Dacă nu… Cu prima ocazie.

— Nu în seara asta. Am alte planuri.

— Mâine?

Era tentată să-i spună că nici mâine nu va putea. De fapt, se aştepta să fie ocupată pentru tot restul vieţii sale. Însă ştia că trebuie să-i explice personal că relaţia asta nu avea nicio şansă. Gândul acesta o îngrozea. Ar fi preferat să dispară şi să nu-l mai vadă niciodată. Dar asta era o dovadă de laşitate.

— Eu… Da… Cred. Mâine va fi bine.

Probabil că-şi dăduse seama din glasul ei că ezita, însă nu făcu niciun comentariu.

— Să vin să te iau la şase?

— Da, e în regulă.

— Ţi-ar plăcea ceva mai elegant sau ceva mai relaxat şi modern?

— Eu… Eu nu prea ştiu… Ce e modern, vreau să spun. La ce te gândeşti?

— Este o cafenea nouă în partea de sud a oraşului, unde se adună mai mulţi tineri. Nu e un local cu pretenţii.

— Sună bine.

Nu-şi dorea să poarte acelaşi costum la două întâlniri, una după alta.

— Grozav. Ne vedem la şase.

Christine se simţi tulburată în timp ce puse receptorul în furcă. Cum ar fi trebuit oare să se simtă cineva când accepta să meargă la o întâlnire? îşi luă jerseul şi strigă unchiului şi mătuşii sale:

— N-o să întârzii.

Apoi, părăsi casa. Călătoria cu tramvaiul nu se dovedi a fi suficient de lungă pentru a o linişti. Intră în cantina Hope, simţindu-se, încă, zdruncinată. Jane, una dintre voluntare, îi ieşi în întâmpinare. Părea entuziasmată şi o prinse de amândoi umerii.

— Au făcut-o. Au făcut-o, spuse ea.

Christine nu-şi putea închipui ce se întâmplase.

În acel moment, Paula se apropie în grabă, purtând pe chip un zâmbet larg, fericit.

— În sfârşit, spuse ea. În sfârşit s-a întâmplat. De acum o să fie aici cineva care să ne coordoneze.

Christine făcu un pas înapoi, desprinzându-se din mâinile lui Jane.

— Despre ce vorbiţi?

— Au angajat un capelan – în cele din urmă, spuse Paula entuziasmată.

Erau veşti bune. Toţi voluntarii se rugaseră pentru un capelan care să lucreze acolo şi să organizeze programul. Se considera că, dacă doreau să facă o treabă eficientă, aveau nevoie de cineva care să-i conducă.

— Este unul dintre pastorii care s-au oferit voluntari? întrebă Christine.

— Nu. Este cineva nou.

— Când începe?

— E aici, acum. Deja a primit un mic birou. A vorbit cu voluntarii. Spune că vrea să discute cu fiecare dintre noi – doar ca să-şi facă idee ce se petrece aici. Ştii cum e.

Ce s-a făcut. Ce se vrea. Cum vedem noi lucrarea. Toate astea.

Christine zâmbi. Chiar era o veste bună. Asta speraseră – pentru asta se rugaseră. O lucrare solidă – nu doar cafea.

— Vorbeşte chiar acum cu Tommy.

O, nu. Nu sărmanul Tommy. Oare Tommy ştia ce se petrece? Desigur, noul capelan îşi va da seama că Tommy era un câştig pentru lucrare. Era adevărat, încasa uneori glume din partea tinerilor ce veneau pe aici, însă după ce aceştia ajungeau să-l cunoască, păreau a-l accepta aşa cum este, în ciuda handicapului său.

— După aceea vrea să vorbească cu tine.

Dintr-odată Christine îşi simţi stomacul strângându-se. Nu putea spune de ce, însă se simţea mai nesigură decât atunci când se prezentase la primul ei interviu pentru o slujbă. Ea urma. Dacă noul capelan hotăra că nu era potrivită pentru lucrarea asta? Dacă urma să-i ducă într-o direcţie pe care ei n-o doreau? Dacă omul se aştepta să conducă un soi de cafenea şi nu o lucrare aducătoare de speranţă? Oare putea să-şi ofere serviciile într-un loc unde tot ce se oferea consta în gustări şi discuţii nefolositoare?

Pentru prima oară, Christine realiză cât de familiară îi devenise această lucrare. Încă o întrista faptul că era război, însă trecuse destul de mult timp de când se întrebase dacă n-ar trebui să plece şi ea peste ocean. Fără a-şi da măcar seama că se întâmplase acest lucru, Dumnezeu îi liniştise mintea. Acum se afla acolo unde trebuia să se afle. Slujea aşa cum ar fi trebuit să slujească. Era o revelaţie extraordinară, ce-i umplu inima cu bucurie. Ar fi trebuit, în tot acest timp, să se încreadă în călăuzirea Lui. Se rugase pentru asta, nu-i aşa? Atunci de ce era surprinsă de faptul că o călăuzise? „*Nu întotdeauna călăuzirea lui Dumnezeu vine cu instrucţiuni detaliate sau cu surle şi trâmbiţe*”, îşi aminti că spusese pastorul ei într-

o împrejurare. *„Uneori este o voce şoptită. Şi poate – doar poate – nici măcar nu suntem conştienţi de acea voce. Doar de sentimentul de pace*”.

Şi asta era exact ceea ce i se întâmplase ei. Sentimentul minunat al păcii lui Dumnezeu. Al prezenţei lui Dumnezeu. Simţământul că locul unde se afla în viaţă în acel moment şi slujirea ei erau în acord cu voia lui Dumnezeu. *„Absenţa unui conflict lăuntric este una dintre cele mai mari binecuvântări*”, mai spusese pastorul. *„Şi vine doar din mâna lin Dumnezeu*”.

Asta era. *Putea* să se încreadă în El. Putea. Atâta vreme cât căuta cu onestitate să umble în căile Sale – se putea încrede în El.

Christine trase adânc aer în piept şi porni să-şi ducă la îndeplinire responsabilităţile ce-i reveneau în acea seară şi poate chiar să stea de vorbă cu cineva din sala aglomerată, ca să insufle încurajare, o credinţă nouă. Ca de obicei, se rugă în sinea ei: „Doamne, în seara asta îndrumă-mă spre cineva care are o inimă deschisă pentru Tine. Când o voi întâlni pe acea persoană, dă-mi cuvintele potrivite. Ajută-mă să vorbesc cu înţelepciune şi dragoste. În numele lui Iisus. Amin”.

Tocmai dusese o tavă cu cafea unui grup de tineri gălăgioşi, când Jane veni în grabă spre ea.

— E rândul tău. Vrea să te vadă acum. Se află în încăperea pe care o foloseam ca depozit.

Christine făcu abstracţie de emoţia ce începuse să-i dea târcoale şi se îndreptă spre fosta magazie. Nu era foarte potrivită pentru un birou.

Uşa era închisă. Bătu şi auzi o voce bărbătească invitând-o înăuntru. În faţa lui avea un soi de jurnal în care scria absorbit. La auzul paşilor ei, îşi ridică privirea, apoi şi-o plecă din nou pentru a-şi verifica notiţele.

— Domnişoara Delaney, cred.

Ea încuviinţă. Era teribil de tânăr. Mult prea tânăr

pentru a oferi o conducere eficientă unei lucrări atât de importante. Nădăjduiseră că vor avea parte de cineva mai experimentat. Mai cu greutate. Mai în vârstă.

Înghiţi greu şi încuviinţă din nou.

El zâmbi, se ridică şi întinse mâna.

— Eu sunt Tim – Timothy Marcus, spuse el.

Ea fu surprinsă de fermitatea salutului şi de felul lui deschis de a fi. Îi simţise palma bătătorită. *A venit aici direct de la fermă*, îi veni în minte. Nu ştia dacă acest lucru era bun sau rău. Oare va reuşi să clădească o relaţie cu toţi aceşti tineri? apoi îşi aminti că mulţi dintre ei sosiseră de la ţară.

— Te rog să iei loc, o invită el, iar Christine se aşeză.

Abia recunoscu fosta magazie. Fusese zugrăvită proaspăt, în culori deschise ce o făceau să pară mai spaţioasă, mai confortabilă. Observă că biroul era destul de uzat, însă şi acesta fusese vopsit proaspăt. Un mic dulăpior cu patru sertare slujea drept dulap de acte, iar scaunele desperecheate din încăpere păreau utilizabile. Ba chiar agăţase pe perete un tablou cu Iisus umblând pe apă. Pe el scria: „El poate potoli orice furtună dacă Îi vei îngădui să intre în corabia ta”.

Christine îşi încleştă strâns mâinile în poală.

— Tocmai am încheiat o conversaţie extrem de plăcută, spuse el zâmbind; Thomas. Tommy, cum preferă el să i se spună. Ai lucrat cu el.

Christine încuviinţă.

— E un tânăr extraordinar. Atât de deschis – atât de onest cu Dumnezeu. Atât de dornic să-şi împărtăşească credinţa. A fost o… De fapt, am avut impresia că Dumnezeu l-a trimis la mine ca să-mi confirme faptul că acesta este locul în care El mă vrea.

Christine nu reuşi să spună nimic. Îl privi fix.

— Are o… O pasiune… Atât de simplă. Mă rog ca Dumnezeu să mă facă mai mult asemenea lui.

Mai mult asemenea lui Tommy? O parte a societăţii îl eticheta pe Tommy drept o persoană retardată. Un imbecil sau un nătărău. Rugăciunea pentru asemănarea cu el era ceva neobişnuit. Christine îl privi acum pe noul capelan cu un interes sporit.

El îşi întoarse privirea la paginile aşternute în faţa lui.

— Eşti aici de ceva vreme.

Christine încuviinţă. El se rezemă de spătarul scaunului, jucându-se cu creionul pe care-l ţinea în mâinile mari.

— Consecvenţa este un plus pentru orice lucrare de slujire, remarcă el.

Se dovedi a fi mai mult o discuţie relaxată decât un interviu. Christine rămase surprinsă să constate cât de repede reuşise să se liniştească şi să-şi deschidă inima. Acest tânăr chiar se afla aici pentru a sluji şi intenţiona să facă asta cu toată fiinţa sa. Cu toate resursele disponibile. Tinerii, bărbaţi şi femei, urmau a porni la război. Aveau nevoie de asigurarea că Dumnezeu este cu ei. Că făcuseră pace cu Făcătorul lor prin jertfa Fiului Său, Mântuitorul. Era o chestiune de viaţă şi de moarte.

Christinei nu-i veni să creadă cât de mult discutară. Împărtăşeau aceleaşi gânduri şi sentimente. Aceleaşi visuri şi scopuri. Acelaşi sentiment al dedicării. Când părăsi mica încăpere, simţi că Dumnezeu urma să ridice lucrarea de la cantina Hope la un alt nivel.

— Deci, ce părere ai despre el? se grăbi Jane s-o întrebe când se întoarse în mica bucătărie.

Christine se simţi invadată de bucurie.

— Cred că se va descurca. Inima lui este…

— Un chip atât de atrăgător şi tu te gândeşti la inimă? interveni Paula chicotind.

Christine se întoarse spre ea şi o privi fix. Despre ce vorbea Paula? Nici măcar nu observase că bărbatul era

chipeş. La ce ajuta asta? Important era să se dedice lucrării de la cantina Hope. Felul în care arăta avea puţin de-a face – ba chiar deloc – cu lucrarea. Apucă paharele pe care tocmai le umpluse cu suc şi le duse la mese.

***

Christine anticipa următoarea întâlnire cu Eric. Nu puteau avea nimic în comun. Nu exista nicio speranţă pentru o viitoare relaţie – atunci de ce se mai ostenea? Era ridicol.

Însă făcuse o înţelegere cu sine că-i va spune toate astea. Va avea grijă să-şi pună în practică decizia.

El sosi la şase fix. Era îmbrăcat în pantaloni largi şi o cămaşă descheiată la gât, cu mânecile suflecate până deasupra coatelor. Arăta chiar mai bine făcut decât în acel costum scump de seară.

— Bob – la dispoziţia dumneavoastră, glumi el când îi deschise uşa. Apoi cuprinse cu privirea ţinuta ei – fusta amplă şi jerseul roz.

— Arăţi grozav, spuse aprobator.

Ea reuşi să mormăie un „mulţumesc” politicos.

— Sper să-ţi placă localul, spuse el în timp ce maşina se îndepărtă de colţul străzii. Uneori poate fi puţin gălăgios. Mulţi tineri înrolaţi îl frecventează. Aşa că, după cum îţi poţi imagina, se adună acolo un grup destul de consistent de tinere din oraş.

Christine ridică din sprânceană. Spera că nu vor merge într-unul din acele localuri rău famate ce găzduiau tot felul de oameni ciudaţi.

— Au mâncare bună – iar după ce mâncăm, dacă va fi cumva prea multă gălăgie pentru o conversaţie decentă, putem merge în altă parte.

Cât de lungă va fi întâlnirea asta? se întrebă Christine. *Mi-ai spus că mă scoţi la cină*. Însă nu zise nimic. Va suporta cumva şi, dacă se va simţi stânjenită, îl va ruga s-o ducă acasă.

Locul era deja plin de tineri. Era gălăgios, fără îndoială. De fapt, sentimentul general era, mai degrabă, acela de energizare. Însă atmosferă era una de bună dispoziţie, iar Christine nu se simţi deloc stânjenită, ci mai degrabă înviorată. Eric găsi o masă mai retrasă, unde puteau discuta liniştiţi în ciuda râsetelor zgomotoase şi a activităţii din jurul lor.

Mâncarea se dovedi, într-adevăr, delicioasă. Christine se surprinse bucurându-se de această ieşire, în ciuda îndoielilor iniţiale.

După ce mâncară, Eric sugeră o plimbare cu maşina de-a lungul râului. Povestiră în tot acest timp, bucurându-se de peisaj şi de briza călduţă ce pătrundea prin geamurile deschise ale maşinii. Nu opri nicăieri, iar Christine aprecie asta. Se întoarseră acasă destul de devreme.

— O să fiu de gardă câteva nopţi, începând din seara asta, explică el în timp ce parcă în faţa casei. Însă mi-aş dori să ne vedem din nou, curând. Ce zici de duminică?

Christine nu reuşise să-şi reproducă micul discurs. Acum se muştrului, surprinzându-se că încuviinţează, ca şi când ar fi fost de acord.

— Va trebui să ne întâlnim destul de devreme, îi spuse el. Serviciul divin de dimineaţă, apoi prânzul. Va trebui să mă întorc la spital la ora două.

Christine încuviinţă din nou.

— Să-ţi spun cum vom face. De data asta mergem la biserica ta. Însă va trebui să vizitezi şi biserica mea, data viitoare. Vreau să te arăt celorlalţi.

Nu părea cel mai bun motiv pentru frecventarea bisericii, însă Christine încuviinţă din nou.

— Dacă se nimereşte să fiu liber în acea duminică, o s-o rog pe mama să te invite la masă, continuă el, iar Christine simţi că i se strânge stomacul. Ce putea spune? Deja fusese de acord, oarecum.

O conduse la uşa casei, spunându-i cum vor proceda duminică dimineaţa. Christine intră în holul de la intrare, trecu pe lângă camera de zi şi auzi voci. Când acestea se opriră, Christine strigă:

— Sunt acasă!

Apoi urcă îndată în camera ei.

De ce se simţea atât de agitată? Avuseseră o seară încântătoare. Eric se dovedise a fi un însoţitor plăcut şi atent. Remarcase privirile admirative şi invidioase pe care tinerele le aruncau pe furiş spre ei. Însă faptul că provenea dintr-o familie înstărită nu făcuse din el un snob. Unchiul Jon şi mătuşa Mary erau oameni cu bani, însă asta nu însemna că ea se simţea superioară. Îi judecase nedrept pe părinţii lui fără ca măcar să-i întâlnească. Nu era corect.

Atunci de ce se simţea atât de tulburată? Din cauza lui Boyd, oare? Oare chiar atât de rănită fusese de greşeala ei din trecut încât acum se temea să se implice din nou într-o relaţie? Dar nici lucrul acesta nu era corect. Nu era corect faţă de Eric. Trebuia să-l accepte aşa cum era.

Christine se pregăti de culcare, încă luptându-se cu sentimentele-i conflictuale. *Foarte bine*, îşi spuse în cele din urmă. *Am greşit, judecând fără să cunosc – ştiu asta. Greşesc şi prin faptul că refuz să dau acestei noi relaţii o şansă. La fel de greşit ar fi şi să mă avânt în ceva fără a mă gândi bine şi a mă ruga. Trebuie să abordez această… Această prietenie, pas cu pas, cu grijă şi să-l îngădui lui Dumnezeu să mă călăuzească. Aşa cum mi-a dat linişte cu privire la cantina Hope, cred că-mi va da şi în ce priveşte partea asta a vieţii mele.*

Se simţi mult mai bine în timp ce luă în mână Biblia pentru lectura de seară. Cartea se deschise în mâinile ei la Proverbe şi la cuvintele pe care le sublimase, promiţându-şi să trăiască după principiile lor. Acestea îi atraseră din nou atenţia. „Încrede-te în Domnul din toată inima ta, şi nu

te bizui pe înţelepciunea ta! Recunoaşte-L în toate căile tale şi El îţi va netezi cărările”.

Da, Doamne, şopti ea. *Mă încred în Tine în privinţa asta. Nu ştiu ce şi cum vei face să se întâmple ce trebuie, dar aştept cu nerăbdare să aflu.*

Se simţi mult mai liniştită şi încrezătoare în timp ce îngenunche, mai târziu, pentru rugăciune.

Duminică, îşi spuse în timp ce începu să se dezbrace pentru culcare. Duminică Eric urma să-i viziteze biserica. Probabil că va vorbi cu mătuşa şi unchiul ei. Poate că mătuşa Mary îl va invita la masă – dacă era timp. Avea încredere în judecata lor. Felul în care ei se vor purta cu Eric îi va da o anumită idee cu privire la cum anume ar trebui să procedeze. Acest gând o linişti şi mai mult. Nu era singură în toate astea. Avea lângă ea alte capete şi inimi care s-o îndrume.

Şi îi va întâlni pe părinţii lui, dacă asta era ceea ce dorea el. Va încerca să aibă o minte deschisă. Poate că erau oameni decenţi, temători de Dumnezeu, la fel de dornici ca şi ea să urmeze călăuzirea Domnului. Şi ei puteau acţiona ca îndrumători în relaţia pe care Eric părea dispus s-o urmărească. Va căuta să fie sensibilă şi faţă de ei.

O, *mi-aş dori ca mama şi tata să fi fost aici*, se surprinse gândind în timp ce se vârî în pat. Alegerea unui partener de viaţă era o treabă serioasă şi deşi ştia că, în cele din urmă, ea va fi cea care va face alegerea finală, se simţea mulţumitoare că nu va trebui să se bazeze pe propriile-i concluzii. Dumnezeu aşezase mulţi oameni în viaţa ei care puteau acţiona precum nişte indicatoare spre cărarea pe care ar fi trebuit s-o aleagă.

Simţindu-se mult mai uşurată, Christine se pregăti de somn, sperând că acesta îi va da curând târcoale. Mâine va fi o altă zi plină şi intenţiona să petreacă seara la cantina Hope. O tânără cu care vorbise ultima seară când fusese

acolo păruse foarte deschisă la vestea bună a Evangheliei. Ultimele gânduri ale Christinei nu fură altceva decât rugăciuni şoptite ca tânăra să se întoarcă acolo pregătită să se dedice Domnului. „Doamne, Tu ştii totul despre Krista. Adu-o înapoi la noi. Adu-o la Tine”.

CAPITOLUL 19

Cantina Hope îşi închisese porţile peste noapte, iar voluntarii tăifăsuiau în timp ce făceau curăţenie. Entuziasmul general spori în timp ce schimbară impresii. Krista se întorsese şi se rugase împreună cu Christine ca să-L primească pe Cristos ca Mântuitor al ei. Un tânăr se rugase la fel, iar tur altul promisese că se va gândi serios, în timp ce alţi doi spuseseră că se vor întoarce pentru mai multe discuţii. Era cel mai promiţător răspuns pe care-l primiseră până acum.

Zâmbind, Timothy Marcus se apropie de grupul ce trebăluia, având în mână o sticlă deschisă, cu suc de portocale.

— Bună treabă, dragilor. Tânărul acela de la aviaţie chiar a vorbit serios. Vă vine să credeţi că acesta este primul lui contact cu Evanghelia lui Cristos? Iar tipul din marină. A fost crescut în biserică – un fel de Iona modern –, însă ştia că nu poate fugi de Dumnezeu.

Întinse mâna şi o puse pe umărul lui Tommy.

— Ştii ce mi-a spus? A spus că tu ai fost primul care l-ai liniştit cu privire la venirea lui aici. Zâmbetul tău şi salutul – „Intră, marinare”. Fusese gata să se întoarcă şi să dea bir cu fugiţii.

Îl bătu uşor pe spate, în semn de apreciere. Tommy zâmbi larg celor din grup, apoi se întoarse spre pastorul Tim cu lacrimi în ochi.

— Mulţumesc tuturor, pentru dedicarea voastră faţă

de Cristos. Nu faţă de un program, nici faţă de o cauză – ci faţă de

Cristos. Ţineţi minte, niciunul nu lucrăm pentru cantina Hope – lucrăm pentru El, isprăvi tânărul capelan, arătând spre cer.

Christine era sigură că nu strica deloc să-şi amintească acest lucru.

Pastorul îşi puse deoparte sticla şi apucă o găleată şi o lavetă.

— Care sunt mesele ce mai trebuie spălate? o întrebă pe Paula în timp ce se apucă de treabă.

Terminară repede curăţenia, căci fiecare dădu o mână de ajutor. Îşi adunară hainele şi jachetele şi se îndreptară spre staţiile de tramvai, luându-şi rămas bun unul de la altul.

— Mergi în aceeaşi direcţie cu mine?

Christine fu surprinsă să-i audă vocea chiar lângă ea. Era pastorul Tim.

— Iau tramvaiul la colţ, răspunse ea.

— Spre nord sau spre sud?

— Spre sud.

— Eu la fel.

Nu ştia în ce parte a oraşului locuieşte el.

— Cât de departe mergi? întrebă el.

— Până aproape de capătul liniei, spuse ea râzând.

— Eu la fel. Aproape de Mount Royal. Stau cu bunicii mei până când voi reuşi să-mi găsesc un loc al meu.

— O. Eu stau cu mătuşa şi unchiul meu.

— E grozav să ai rude în oraş.

Christine încuviinţă tăcută.

El râse încetişor.

— Desigur, oraşul n-a fost prima mea alegere. Mi-ar fi plăcut mai mult să fiu trimis într-o biserică la ţară sau într-un oraş mai mic.

Ridică din umeri.

— Dar uite-mă aici.

— Nici pentru mine nu este chiar prima alegere, recunoscu Christine.

— Asta mă surprinde. Pari a fi crescută la oraş.

— Eu? Mă tem că nu.

— Ai venit de la ţară?

— Din Nord.

— Din Nord?

Părea surprins.

— Tatăl meu este poliţist. Am crescut în Nord.

— Şi ţi-a plăcut.

— Mi-a plăcut.

— Nu trebuie să spui asta. Te trădează vocea. Ce ţi-a plăcut acolo, în Nord?

În timp ce aşteptară sosirea tramvaiului, Christine îi povesti. Cu cât vorbea mai mult, cu atât se simţea mai nostalgică. Ştiu că ar fi fost mai bine să se oprească, altfel ar fi podidit-o lacrimile.

— Unde ai crescut tu? întrebă la rândul ei, pentru a schimba direcţia discuţiei.

— În Camrose.

— N-am fost niciodată în Camrose.

— Ar trebui să vii. E un loc grozav. O comunitate de fermieri.

— Tatăl tău este fermier?

— Nu. Are un magazin. Însă eu am lucrat la o fermă încă de când eram destul de mare cât să pot ţine în mână o furcă. Pentru unchiul meu. El are o fermă la marginea localităţii. Obişnuiam să pornesc cu bicicleta într-acolo îndată ce terminam cursurile la şcoală. Aproape că l-am adus în pragul disperării cu întrebarea: *Pot să fac şi eu ceva*? *În* cele din urmă a hotărât ca, dacă tot mă ţineam scai de el, să mă pună la treabă. Aşa că m-a angajat. Îmi place la fermă.

— Însă te-ai făcut predicator.

— Da.

Şi tonul lui devenise nostalgic.

— Cred că semăn puţin cu Amos, profetul păstor, sau cu Elisei. Cred că Dumnezeu, figurativ vorbind, mi-a spus să-mi fac bucăţi plugul, să-mi aduc vitele ca jertfă şi să pornesc în lucrarea de predicare. Ce puteam să fac?

Christine remarcă zâmbetul şugubăţ, însă şi seriozitatea ochilor săi închişi la culoare. Într-adevăr, avea de ales?

Tramvaiul opri în dreptul lor şi ei urcară. Se aşezară unul lângă celălalt şi continuară să povestească.

— M-am gândit să încep o slujbă de închinare, duminica dimineaţa, continuă Tim. Ştiu că sunt mulţi tineri care nu s-ar simţi confortabil să intre în bisericile din oraş, dar care ar participa la o slujbă religioasă la cantină. Ce zici?

Christine rămase pe gânduri câteva clipe.

— Cred că este o idee bună.

— Vom avea nevoie de un mic nucleu de voluntari.

Ea încuviinţă.

— Pentru început probabil că vor fi foarte puţini, dar nădăjduiesc că se vor înmulţi.

— Ar fi bine dacă am avea un pian – sau ceva.

— Eu cânt la chitară şi am un prieten care cântă la acordeon. Cred că ne vom descurca o vreme. Nu ştiu de unde am putea face rost de un pian. Tu cânţi?

Christine clătină din cap. Întotdeauna îi păruse rău că nu putuse învăţa. Mama ei cânta atât de frumos, însă ea nu avusese în Nord niciun instrument la care să înveţe să cânte.

— Ştii dacă vreuna dintre celelalte fete cântă?

— Am aflat că Bernice cântă.

— Bernice? Nu-mi amintesc cine este.

— În ultima vreme n-a prea venit. Am auzit că ar avea o relaţie cu un tânăr din aviaţie. Se vorbea de logodnă, dar

cred că a fost trimis peste ocean. N-am mai văzut-o şi n-am mai auzit nimic despre ea de câteva săptămâni.

Îi observă privirea îngrijorată. Exista riscul unor relaţii greşite între ţineri şi tinere mai ales când aceştia intrau într-un contact atât de intim în vreme de război.

— Numele ei este pe lista noastră? Aş vrea s-o întâlnesc şi să văd care e situaţia cu ea.

— Nu sunt sigură. Însă Violet s-ar putea să ştie cum o putem găsi. Părea a fi foarte apropiate.

— N-aş vrea să cer voluntarilor noştri să renunţe la propriile biserici, însă dacă vom începe un serviciu divin duminica dimineaţa, ai fi disponibilă să ne ajuţi?

— Nu mi-ar plăcea să lipsesc de la slujbele bisericii, spuse Christine cu sinceritate. Însă mă voi ruga pentru asta.

— Asta-i tot ce-ţi cer.

Tramvaiul se legănă în timp ce coti şi hurui de-a lungul străzii ce ducea spre Mount Royal. Christine ştiu că pastorul urma să coboare curând. I se spusese că nu doar petrecuse multe ceasuri la birou, ci şi străbătuse străzile în timpul zilei, păşind pragul cafenelelor şi al barurilor, înmânând broşuri cu informaţii despre cantină şi adresând invitaţii. Era sigură că se simţea istovit.

— Ei bine, eu cobor la următoarea oprire, o anunţă el în timp ce se ridică. Mulţumesc din nou pentru ajutor. N-am putea niciodată să funcţionăm fără slujirea voluntarilor.

Christine zâmbi înainte ca el să-i întoarcă spatele şi să coboare cu pas uşor treptele tramvaiului. Înainte ca tramvaiul s-o ia din loc, îl auzi fluierând. Melodia era cea a imnului „Numără-ţi binecuvântările”. Zâmbi din nou.

***

Când intrară în biserică duminică dimineaţa, aşa cum se întâmpla de obicei, Eric şi Christine găsiră cu greu un loc liber.

— Înţeleg acum de ce ai spus că este nevoie de o clădire nouă, îi şopti el la ureche.

Văzu câteva capete întorcându-se în timp ce înaintară pe culoar până aproape de partea din faţă a sanctuarului – cei mai mulţi fiind tineri care se întrebau, fără îndoială, dacă între cei doi exista „ceva”. Ei bine, ea nu se afla aici pentru a-şi face probleme în privinţa asta. Se afla aici pentru a se închina.

Se strecurară lângă un cuplu mai în vârstă – oameni pe care Christine nu-i cunoştea, le zâmbiră în semn de salut şi apucară cartea de imnuri pe care o folosiră împreună.

O surprinse glasul lui plăcut, de tenor, în timp ce cânta cu însufleţire. Se părea că reuşise să-i inspire şi pe cei din jurul lor – inclusiv pe ea. Dădu mai multă atenţie imnurilor şi cântă mai cu râvnă decât de obicei.

Strecură câte o privire în direcţia lui de câteva ori în timpul slujbei şi observă că predica îl acaparase. O dată îl auzi chiar şoptind „amin”. Îi plăcea asta. Îi plăcea să creadă că venise aici ca să se închine lui Dumnezeu – nu ca să petreacă timp cu o fată, chiar dacă fata era ea.

Fusese invitat la masă, aşa că se îndreptară direct spre casă. Mătuşa Mary îl asigurase că ţinuseră cont de programul lui şi masa va fi servită cât mai repede cu putinţă. Plănuise meniul având în minte acest lucru – o caserolă ce se încălzea în cuptor şi o salată gata pregătită, ce-i aştepta la rece, în frigider. Lucy se oferise să rămână acasă şi să pregătească masa, însă Mary nici nu dorise să audă una ca asta.

— Nu-i nevoie să lipseşti de la biserică, o auzise Christine spunând. Pregătim o masă simplă, pe care o putem servi imediat.

Asta şi făcură.

Când Christine şi Eric sosiră, aroma îmbietoare a chiflelor coapte îi întâmpină de îndată ce păşiră pragul

uşii.

— Umm! spuse Eric. Cred că o să-mi placă acest restaurant, adăugă în timp ce mătuşa Mary îşi făcu apariţia, cu tava de chifle în mână, pentru a-i întâmpina şi a-i anunţa că totul era pregătit.

Atmosfera se dovedi a fi foarte plăcută. Eric, cunoscând bine afacerea lui Jon în oraş, discută cu uşurinţă cu gazdele sale. Jon, în schimb, avea informaţii despre familia lui Eric, cu toate că nu făcuseră cunoştinţă. Eric îşi presără discuţia doar ocazional cu obişnuitele sale glume. Christine era mulţumitoare pentru faptul că ştia unde să tragă linie. Era important să ştii când să foloseşti spiritul de glumă şi când nu, după părerea ei.

Christine era conştientă că deşi Eric părea degajat şi se bucura de conversaţia din jurul mesei, nu uita să-şi arunce privirea la ceas. Se părea că-şi ia responsabilităţile în serios. Iar acest lucru mai adăugă un plus pe lista ei, din ce în ce mai bogată, de trăsături pozitive.

Tocmai savuraseră o felie de plăcintă de lămâie şi o a doua ceaşcă de cafea când, cu ochii la ceas, Eric îşi aşeză şervetul pe masă.

— A fost o plăcere, spuse el, zâmbindu-i călduros lui Mary, însă observ că timpul a trecut foarte repede. Mă tem că trebuie să vă părăsesc. Vă mulţumesc pentru delicioasa masă.

Se întoarse spre Lucy care întotdeauna li se alătura la masa de duminică.

— Sunteţi o bucătăreasă minunată, doamnă Taylor. Sunt surprins că cei de la hotelul Palliser încă n-au auzit de dumneavoastră. Sunt sigur că v-ar lua la bucătărie, dacă ar şti.

Lucy flutură din mână ca şi când complimentul lui nu-şi avea rostul, însă obrajii i se îmbujorară de plăcere.

— Nu e nevoie să mă conduci la uşă, spuse Eric, aşezând o mână pe umărul Christinei. Savurează-ţi

cafeaua. Te sun mai târziu.

Cu un ultim rămas bun adresat gazdelor, părăsi sufrageria.

— Ce tânăr plăcut, spuse mătuşa Mary.

— Aşa este, adăugă unchiul Jonathan. Ai ales bine, Christine. Părinţii tăi ar fi încântaţi.

Christine îşi simţi obrajii arzând. Încă nu „alesese". Încă nu era sigură cum să aleagă dacă i s-ar fi dat ocazia. Însă era oare înţelept să protesteze? Nici de asta nu era sigură. Se întâlniseră de câteva ori. Lăsă afirmaţia fără răspuns.

***

Christine avu o nouă rundă de emoţii în duminica în care urma să viziteze biserica lui Eric. Era o clădire frumoasă, fără a fi ostentativă, iar închinătorii păreau la fel de agreabili şi entuziaşti ca şi cei din propria biserică. Se simţi confortabil încă din clipa în care se aşeză pe banca din lemn de stejar şi se alătură celorlalţi în cântare.

Pastorul rosti un mesaj provocator, iar Christine auzi multe răspunsuri de „amin" la cuvintele pline de inspiraţie. Deveni atât de captivată de ceea ce vedea şi auzea, încât aproape că uită că urmau să ia masa acasă la Eric.

Însă când se intonă ultimul imn, când se pronunţă ultimul „amin", Eric reuşi să-i găsească mâna înmănuşată. O strânse uşor.

— Vino, şopti el, te voi prezenta părinţilor mei.

— Nu putem aştepta până când ajungem acasă la tine? întrebă emoţionată, în speranţa că va câştiga puţin timp pentru a se aduna.

— Fraţii mei şi soţiile lor vor să te cunoască. Ei nu vor fi la masă. Au alte planuri.

O privi o clipă, apoi spuse:

— N-ai de ce să te îngrijorezi, Christine, o să creadă despre tine că eşti grozavă, aşa cum cred şi eu.

Christine răspunse zâmbetului său cu un zâmbet slab

şi-i îngădui s-o conducă spre foaier. Acesta era deja plin de oameni angajaţi în conversaţie. Eric se îndreptă spre un grup aflat undeva în partea stângă a încăperii. Christine presupuse că Eric le dăduse întâlnire acolo.

Cei doi fraţi ai lui aveau părul la fel de deschis la culoare ca şi Eric. Unul dintre ei era puţin mai înalt, iar celălalt puţin mai voinic, însă dacă nu i-ar fi cunoscut şi-ar fi dat imediat seama că erau fraţi. Tinerele femei care îi însoţeau erau foarte drăguţe. Cu toate că nu avea experienţă în chestiuni de acest fel, Christine îşi dădea seama că hainele lor proveneau de la cele mai bune magazine de îmbrăcăminte din oraş. În timp ce Eric o conduse spre ei, se făcu linişte. Christine îşi imagină că o cântăreau din priviri pe tânăra aflată la braţul lui Eric. Se întrebă o clipă câte alte tinere femei prezentase Eric în trecut familiei sale. Cuprinse cu privirea întregul grup şi primi zâmbetele lor în semn de salut. Asta o liniştea.

O femeie aflată mai la o parte, cu spatele spre ei, era cufundată într-o discuţie cu o altă femeie din biserică. Eric se uită spre ea şi clătină din cap.

— Mama mea, şopti el cu respect şi dragoste în glas. Întotdeauna are şedinţe de comitet – chiar şi în foaierul bisericii.

Probabil că femeia îl auzise, căci se răsuci rapid spre ei.

— Eric.

Avea ochi foarte blânzi. Şi cel mai amabil, cel mai sincer zâmbet din câte văzuse Christine. Îndreptă spre Christine căldura acestui zâmbet.

— Iar aceasta trebuie să fie Christine, spuse ea, întinzând ambele braţe.

Christine speră că femeia nu va exagera, făcând-o să se simtă stânjenită printr-o îmbrăţişare de un sentimentalism exagerat, însă aceasta doar îi cuprinse mâinile într-ale sale, nimic mai mult.

— Sunt atât de încântată să te cunosc, spuse ea cu sinceritate.

Christine o plăcu de îndată.

Tatăl lui Eric se dovedi a fi puţin mai exuberant în salut. Cu toate că nimic în felul lui de a fi nu era ofensator, Christine avu impresia că dorinţa lui cea mare era ca fiul său să se aşeze la casa lui. De asemenea, părea să creadă că Eric alesese deja, arătând atât prin cuvinte, cât şi prin felul de a se purta, că era întru totul de acord cu alegerea făcută. Christine simţi cum i se înfierbântă obrajii. *De ce oare trag oamenii asemenea concluzii*? se întrebă.

Apoi, fu prezentată celorlalţi membri ai familiei. Fiecare dintre ei dădu dovadă de curtenie şi amabilitate. Presupuse că ar fi trebuit să se simtă uşurată – însă dintr-un motiv pe care nu-l putea defini, nu era aşa. Avea impresia că toţi ajunseseră la concluzia că ea şi Eric erau deja împreună. Că era „legată” încă înainte de a lua o decizie. Iar asta o tulbura. Abia dacă ieşiseră de câteva ori împreună. Ce le spusese el oare?

Casa era îngrijită, aşa cum se aşteptase Christine. Erau oameni prietenoşi, foarte sinceri în credinţa lor, cu totul dedicaţi familiei, după cum îşi dădu seama când doamna Carlton îi arătă poze ale fiicei sale, ale ginerelui şi ale nepoţilor care locuiau în Victoria. Însă Christine nu reuşi să se relaxeze. *Eu nu am ce căuta aici*, răsuna mereu în mintea ei, deşi n-ar fi putut să spună de ce.

Care fată nu s-ar fi simţit binecuvântată să fie primită într-o asemenea familie? Şi alături de un tânăr doctor atât de chipeş şi manierat – unul care îi împărtăşea credinţa şi părea să o preţuiască nespus de mult? Ezitarea ei nu avea niciun sens. Absolut niciun sens.

Încercă să dea la o parte gândurile acestea şi să se implice în conversaţia de la masă.

— Christine a crescut în Nord, spuse Eric.

— În Nord. Ce interesant!

Mama lui făcuse afirmaţia zâmbind.

— Tatăl meu este în Poliţia Regală Canadiană Călare, spuse ea.

— Poliţia Regală Canadiană Călare. Lor trebuie să le mulţumim că Vestul a ajuns un ţinut atât de civilizat, spuse domnul Carlton. Tatăl meu, care a contribuit la întemeierea acestui oraş, spunea că n-au avutniciodat ă probleme cu triburile indiene locale – mulţumită, mai ales, Poliţiei Canadiene sau Poliţiei Călare Nord-Vest, aşa cum era cunoscută pe atunci.

Christine încuviinţă. Cunoştea istoria Poliţiei şi adesea îl rugase pe tatăl său să-i povestească despre începuturile acesteia seara, înainte de culcare.

— Băştinaşii aveau încredere în ei, remarcă domnul Carlton. Au constatat curând că nu acceptau nicio formă de ilegalitate, nici din partea albilor renegaţi, nici din partea indienilor.

Christine încuviinţă din nou.

— Ei bine, au făcut o treabă bună. Jos pălăria pentru tatăl tău şi tovarăşii lui.

O clipă, Christine se simţi mândră de tatăl ei.

— Şi fratele ei este ofiţer, continuă Eric.

— Şi el este în Nord?

— Nu. Nu… Este staţionat undeva în Sud.

— A avut un accident grav de maşină, de Paşti, explică Eric. Atunci am cunoscut-o pe Christine. Venea adesea la spital.

— Ei bine… Este un vânt care nu aduce nimic bun, după cum se spune, zise tatăl lui. Nu aş dori nimănui un accident de maşină, însă acesta v-a adus pe voi doi împreună.

Zâmbetul jovial şi cuvintele lui o făcură pe Christine să se simtă stânjenită. Altă supoziţie. Se cutremură uşor.

Eric observă, probabil.

— Îţi este frig? Vrei să închid fereastra?

— Nu. Sunt bine. Mulţumesc, reuşi să spună, însă se bucură că poate să-şi încălzească degetele tremurânde, lipindu-le de ceaşca de cafea pe care o ţinea în mâini.

***

— Părinţii mei te-au îndrăgit, îi spuse Eric mai târziu, când o conduse acasă.

Undeva, în adâncul ei, găsi o fărâmă de curaj.

— Eric, eu… I-am plăcut şi eu pe părinţii tăi. Însă nu crezi… Adică totul pare a avansa atât de repede. Părinţii presupun unele lucruri care… Pe care încă nici nu le-am discutat. Mă simt mai degrabă… Ca şi când aş fi împinsă de pe marginea unei culmi sau prinsă în curenţii unei ape vijelioase. Eu…

El râse.

— Ei bine… Rădăcinile tale nordice se văd foarte clar în ce spui. Prinsă în curenţi? Aici nu prea întâlnim aşa ceva.

Christine se îmbujoră.

— Ştii ce încercam să spun, spuse ea cu seriozitate.

— Nu cred că au interpretat unele lucruri ca de la sine înţeles, spuse el pe un ton defensiv. Cred că m-am lăudat puţin cu tine. Şi când te-au întâlnit şi au constatat că n-am exagerat – că eşti aşa cum le-am spus – desigur, au tras unele concluzii. La urma urmelor, mi-am isprăvit educaţia şi sunt gata să-mi întemeiez propria familie. Ce altceva ar putea crede…

— Dar greşesc făcând asta. Noi n-am discutat niciun plan de viitor. Este…

— Să le discutăm acum?

Spre uimirea ei, el parcă maşina pe marginea drumului şi opri motorul. Se întoarse spre ea, privind-o cu atitudinea-i caracteristică. Ea se îmbujoră.

— Eric, reuşi să spună înainte ca el să aibă ocazia să rostească vreun cuvânt. Abia dacă ne cunoaştem unul pe celălalt. Nu cred că cineva se poate gândi la ceva atât de…

Atât de important fără…

Însă el îi făcu semn să tacă.

— Ştiu că sunt multe lucruri pe care nu le-am aflat încă unul despre celălalt. Ştiu asta. Însă Christine, tot ceea ce ştiu despre tine mă fascinează. Nu, dă-mi voie să termin ce am de spus. Nu înseamnă că n-am cunoscut şi alte fete. Am cunoscut. Şi nu înseamnă că n-am avut ocazia să am alte relaţii.

Îşi închipui foarte bine că acesta era adevărul. La cât de arătos era şi la cât de manierat se purta, tinerele femei probabil că se călcau în picioare pentru a ajunge la el.

— Însă n-am mai întâlnit pe nimeni ca tine, continuă el. Sincer. Nu eşti doar atrăgătoare – şi recunosc că acesta este un plus.

În ochi îi apăru o sclipire jucăuşă, însă redeveni îndată serios.

— Dar e mai mult decât atât. Mult mai mult decât atât. Îmi place devotamentul tău. Dedicarea faţă de familie şi de Domnul tău. Îmi place felul în care zâmbeşti, chiar şi felul în care te încrunţi. Îmi place distincţia ta…

— Te rog, Eric, îl imploră ea. Te rog.

El se opri.

Eric îşi rezemase braţul de spătarul banchetei. Degetele sale se jucau cu o şuviţă din părul ce i se revărsa pe umăr. Era pentru prima oară când o atingea în felul acesta. Iar gestul o tulbura.

— Şi… Şi mie îmi place de tine, spuse ea bâlbâindu-se. Nu neg asta. Îmi spun mereu cât de privilegiată sunt că… Că m-ai remarcat. Însă cred… Ei bine… Cred că ne prea grăbim. N-am avut timp să gândesc. Timp să mă rog. O viaţă este un timp îndelungat.

Eric. Eu… Eu am făcut o alegere greşită în trecut. Poţi înţelege ce spun? Am nevoie de timp. Trebuie să fiu sigură.

El îşi înfăşură şuviţa de păr pe deget şi încuviinţă,

însă în ochii albaştri apăruse o expresie îndurerată.

— Înţeleg, spuse el. Dacă ai nevoie de timp ca să te rogi…

— Nu, Eric. Nu doar eu. Vreau ca şi tu să te rogi. Să cauţi cu sinceritate voia lui Dumnezeu în asta. Amândoi trebuie să fim siguri. Nu doar ceea ce ne dorim *noi* – ci ceea ce vrea *El* pentru noi.

El încuviinţă.

— Nu te pot contrazice.

Rămaseră câteva clipe în tăcere. Christine se ruga în inima ei. Nu ştia la ce anume se gândeşte Eric.

— Aşadar, încotro ne îndreptăm din acest punct? întrebă el. Tonul îi era implorator, cu toate că nu-şi exprimă sentimentele în cuvinte.

Umerii Christinei se lăsară.

— Nu sunt sigură.

După alte câteva clipe de tăcere, spuse:

— Ce zici dacă timp de o săptămână ne-am ruga stăruitor, cu sinceritate? Apoi, îmi telefonezi.

— Stăruitor, cu sinceritate, repetă el.

Apoi, încuviinţă.

— În regulă.

Continuă să se joace cu părul ei, urmărind felul în care şuviţa cârlionţată se înfăşură în jurul degetului său.

— Vrei să mergi acasă acum?

— Te rog.

O surprinse când se aplecă şi sărută uşor şuviţa de păr. Apoi îi dădu drumul şi porni motorul maşinii.

CAPITOLUL 20

Christine începu săptămâna trezindu-se devreme şi petrecând un timp mai îndelungat decât de obicei, studiind Biblia şi rugându-se. Îşi dorea voia lui Dumnezeu pentru

viaţa ei. Chiar îşi dorea. Cum putea ştii care era voia Sa? „Cereţi şi veţi primi” erau cuvintele Scripturii. Christine ceru cu fervoare.

De unde să încep să-l caut răspunsurile? se întrebă. Ei bine, ce-ar fi să înceapă cu începutul? Deschise cartea Genezei. Citirea Scripturii de luni dimineaţa îi aduse în atenţie povestea creaţiei. *La început Dumnezeu…* Citi ea. Aici trebuie să înceapă, îşi spuse. Cu Dumnezeu. Cu înţelegerea a cine a fost şi este El. Cu recunoaşterea faptului că El a avut un plan – că era dreptul Său de a avea un plan şi o direcţie spre binele vieţii ei.

Citi despre primele zile ale creaţiei. Dumnezeu a spus că toate erau bune. Era mulţumit de ceea ce crease. *Să facem om după chipul Nostru…* Continua relatarea. Şi aşa a făcut. *Nu este bine ca omul să fie singur*. Cuvintele îi atraseră atenţia. *Îi voi face un ajutor potrivit*. Scrise aceste cuvinte în dreptul cifrei unu pe carneţelul de notiţe pe care-l avea în faţa ei. Dumnezeu plănuise ca bărbatul şi femeia să vină laolaltă în parteneriat. Puse un mic semn în dreptul propoziţiei. Nu trebuia să se teamă că ar fi fost ceva greşit să se căsătorească.

Însă rezultatul acestui prim parteneriat se dovedise a fi departe de ceea ce intenţionase Dumnezeu. Eva, ispitită de şarpe, îl împinsese şi pe Adam la păcat.

Numărul doi, scrise Christine. Pentru a împlini planul lui Dumnezeu, ambii membri ai parteneriatului trebuiau să-L urmeze pe El. Puse un alt semn în dreptul propoziţiei. Şi Eric căuta voia lui Dumnezeu.

Continuă să citească. Dumnezeu a venit să-i caute pe Adam şi Eva. Le-a oferit veşminte cu care să se acopere, lucrul acesta ilustrând dragostea şi iertarea Sa – faţă de amândoi, nu doar faţă de unul sau celălalt. Însă cei doi fuseseră alungaţi din grădină.

Punctul numărul trei. Şi când greşim, Dumnezeu continuă să ne iubească şi ne poate ierta – şi o va face

dacă venim la El cu pocăinţă. Însă trebuie să suportăm consecinţele păcatului nostru.

Ea făcuse o greşeală în trecut, prin faptul că făgăduise că se va înjuga la acelaşi jug cu un necredincios. Fusese iertată, iar pentru acest lucru era foarte recunoscătoare. Consecinţele fuseseră o inimă tulburată şi conflictul lăuntric pe care îl resimţise întotdeauna când era vorba de relaţii.

Însă acum avea certitudinea că trebuie să meargă mai departe. Nu greşea dacă se afla în căutarea partenerului pe care Dumnezeu îl avea în plan pentru ea. Dar era acesta un bărbat anume sau putea alege dintre mai mulţi bărbaţi, singura condiţie fiind să rămână între hotarele călăuzirii lui Dumnezeu? Nu era sigură.

Până acum, caracterul şi personalitatea lui Eric Carlton dăduseră la iveală doar trăsături pozitive. Singurul lucru negativ, realiză ea, era faptul că existau slabe şanse ca dr. Eric Carlton să se mute în Nord. Acolo nici măcar nu existau cabinete medicale, ca să nu mai vorbim de spitale. Nu, se pare că Eric Carlton nu avea loc în visul ei de a se întoarce în ţinutul şi la oamenii pe care îi iubea. Oare din cauza asta inima ei era atât de tulburată? Da. Da, bănui că acesta era adevărul.

Oare nu spusese mama ei cândva: „*Uneori modul în care Dumnezeu alege să ne călăuzească este chiar prin duhul nostru tulburat*”? Ei bine, duhul ei era tulburat. Oare însemna asta că Dumnezeu încerca să-i spună că această relaţie nu se afla în planul Lui? Nu ştia. Ceea ce ştia era că nu putea merge mai departe dacă nu avea pace în duhul ei.

Christine închise Biblia şi îngenunche în rugăciune. La cererile ei zilnice, adăugă o rugăciune fierbinte pentru călăuzire.

Încă se simţea neliniştită când se ridică de pe genunchi, însă de undeva din adâncul inimii, o voce îi şoptea: *Încrede-te. Încrede-te în El. El îţi va arăta calea.*

Iar Christine îşi linişti inima tulburată şi hotărî să fie răbdătoare.

***

Christine intră în rutina zilnică. Pe dinafară, nimic nu se schimbase. Pe dinăuntru, avea impresia că lumea ei se întorsese cu susul în jos. Sau era doar o stare de aşteptare, până când avea să afle care va fi următorul ei pas?

Henry telefonă şi le spuse că erau bine cu toţii. Îşi recăpătase, treptat, toată memoria. Asta era o veste bună. Amber, cu toate că încă mai deplângea pierderea pruncului lor nenăscut, acum avea curajul de a privi în viitor şi de a visa că vor avea un alt micuţ care îi va umple inima şi viaţa. Danny nu părea deloc afectat de accident.

— L-ai mai văzut pe doctorul acela tânăr? întrebă Henry cu nonşalanţă. Care era numele lui... Doctor Carlson?

— Doctor Carlton, da, recunoscu Christine. Şi-a terminat rezidenţiatul şi ne-am mai întâlnit.

— Am fost impresionat, continuă Henry. Mi-a plăcut faptul că profesionalismul nu l-a împiedicat să dea dovadă de o preocupare autentică pentru pacientul său.

Christine schimbă subiectul conversaţiei. Vorbi câteva minute despre cantina Hope, apoi îl întrebă pe Henry ce mai era nou la muncă.

Henry gemu.

— Laray tocmai a primit ordinul de transfer. Tare o să-i duc lipsa.

Christine fusese luată prin surprindere. Nici măcar nu se mai gândise la el în ultima vreme.

— Unde? reuşi ea să întrebe.

— În Beaver River. Închipuie-ţi. Acolo unde au fost trimişi pentru prima oară mama şi tata.

Christine simţi un fior prin tot trupul. Laray pleca în Nord. Ce ironie. Era posibil ca asta să aibă vreo legătură cu ea?

— El a cerut transferul? se surprinse întrebând.

— Nu. Nu, a venit pe neaşteptate. Interesant, nu?

— Da, murmură ea. Da, interesant.

— N-a lucrat niciodată cu câinii şi, după ceea ce a păţit din cauza ursului, îmi fac probleme pentru el. Sper că nu se va afla vreodată în situaţia de a fi ameninţat de vreun câine… Cred că ar intra în panică. Câinii simt frica. Trebuie să ştii cum să te porţi cu ei…

Henry continuă să vorbească, însă Christine nu mai ascultă. Ea iubea câinii. Îi plăcea să lucreze cu un atelaj. Îndrăgea lătrăturile lor şi felul în care îşi vociferau nerăbdarea de a porni la goană. Îndrăgea scârţâitul tălpilor de sanie alunecând pe zăpada îngheţată. Şi pârâitul zăpezii sub apăsarea ghetelor prevăzute cu schiuri. Norişorii de aburi ce se înălţau în văzduh în timp ce alerga prin gerul unei dimineţi de iarnă. *Oare lui Henry îi lipsesc toate astea*? se întrebă.

— Te las, spuse Henry. Nu vreau să întârzii la Hope.

Christine ştia că Henry nu agrea termenul „cantină” şi întotdeauna folosea un singur cuvânt pentru micul centru de misiune. Însă găsirea unei denumiri prietenoase, accesibile, era importantă pentru atragerea tinerilor, bărbaţi şi femei.

Degetele îi tremurau când aşeză la loc, în furcă, receptorul. *Laray pleacă în Nord*. *Mi-a spus*: „*Trimite o scurtă scrisoare*”. *Oare asta înseamnă*…?

Clătină din cap şi se îndreptă spre uşă, cu poşeta în mână. *Nu fi prostuţă*, se mustrului. *Mulţi poliţişti sunt trimişi în Nord*. *Faptul că Maurice Laray este unul dintre ei nu are nimic de-a face cu tine*. *Nu complica şi mai mult lucrurile*.

***

Atmosfera era tensionată în acea seară la cantina Hope. Conflictul din Europa escaladase, iar veştile referitoare la armata aliaţilor nu erau îmbucurătoare. Un

nou val de recruţi trebuia trimis curând peste ocean. Cu toate că în glasurile tinerilor se distingea entuziasmul, Christine avu impresia că, în momentele lor de singurătate, frica îşi făcea şi ea loc în aceste inimi tinere.

Câţiva căutau ceva solid de care să se ancoreze înainte de a fi trimişi peste ocean.

Pastorul Tim se amestecă în mulţime, trecând de la o masă la alta, salutând pe unul sau pe altul, bătându-i prieteneşte pe umăr, dând mâna cu ei. Ba chiar se implică într-o partidă de darts[1]. Nu se făcură pariuri – acestea erau interzise la orice joc aici, la cantină. Christine îl urmări pe pastor în timp ce întoarse invers scaunul, se aşeză pe el şi-şi rezemă braţele de spătarul acestuia. Trei tineri îmbrăcaţi în uniforma marinei se aplecaseră uşor, ascultând cu atenţie cele spuse de pastor. Acesta avea o atitudine cât se poate de naturală. Însă ea nu cunoscuse pe nimeni care să pătrundă în miezul problemei mai rapid ca acest tânăr slujitor al bisericii. Acesta nu doar vorbea, ci şi asculta. Asculta acum ceea ce spunea unul dintre tineri. *foarte bun*, gândi ea. *Şi foarte devotat*. Îl admira.

S-ar potrivi tare bine în Nord, se surprinse gândind. *Ascultă bine. Însă şi conduce. Mă întreb dacă s-a gândit vreodată la o misiune în ţinuturile nordice*? *Oare n-ar fi o minune dacă Dumnezeu ar călăuzi…*?

Se opri. Ce motiv ar avea să creadă că pastorul Tim ar include-o în vreunul din planurile lui? Ei bine, trebuia să recunoască faptul că el păruse oarecum interesat de persoana ei. Poate că…

Christine se opri din nou. Direcţia neaşteptată în care o luaseră gândurile ei o făcu să se îmbujoreze. *Hei*, îi spuse o voce lăuntrică, *nu doar că vrei să-ţi planifici propria viaţă*; *acum încerci să trasezi coordonatele unui plan şi în*

1 Un joc în care nişte proiectile mici sunt aruncate pe o ţintă fixată de un perete (n.tr.).

dreptul altora. Se simţi umilită şi întristată.

Pe tot parcursul serii îşi verifică cu atenţie gândurile. Încă o dată, în timp ce făceau curăţenie în sală, cei din echipa de voluntari schimbară opinii şi experienţe. Un tânăr se întorsese la credinţă şi un altul stabilise o întâlnire cu pastorul Tim pentru a doua zi. Nu fusese suficient de curajos ca să-şi deschidă inima de faţă cu tovarăşii aflaţi la masa sa.

Încă o dată, tânărul pastor şi Christine se îndreptară împreună spre staţia de tramvai.

— Eşti şi tu la fel de istovită ca şi mine? o întrebă el.

Christine nu-i spuse că dormise foarte puţin în noaptea precedentă şi că se trezise mai devreme pentru a putea citi Scriptura. Da, era istovită.

— Dar merită, continuă el. Gândeşte-te doar – îngerii sărbătoresc în seara asta. O altă oaie pierdută a intrat în turmă.

Era un gând minunat. Christine zâmbi împreună cu el.

— Uneori mă întreb ce voi face când coşmarul ăsta se va încheia? Când soldaţii se vor întoarce acasă – cei care se vor întoarce, vreau să spun. Unde mă va călăuzi Dumnezeu atunci?

Să nu cumva să spui ceva... S*au să gândeşti măcar*, se mustrului Christine. *E greşit să sugerezi misiunea în Nord*. Îşi muşcă limba.

— Ei bine, nu trebuie să-mi fac griji cu privire la asta, spuse Tim pe un ton cât se poate de natural. O să-mi arate. Dar e interesant să te gândeşti ce te aşteaptă în pasul următor. Niciodată nu m-aş fi gândit să slujesc aici – dar am avut o satisfacţie extraordinară. Nici nu-mi pot imagina să mă aflu în alt loc. Cred că aşa este – sau ar trebui să fie – atunci când ne aflăm acolo unde ne vrea Dumnezeu. Atunci când suntem *în pas cu El*, dacă pot spune aşa.

Christine încuviinţă. În pas cu Dumnezeu. Asta era

exact ceea ce-şi dorea pentru ea.

Tramvaiul sosi, urcară, povestiră despre evenimentele de peste zi, despre viitor, despre ororile războiului. Aşa că Christine fu total nepregătită când el o întrebă ca din senin:

— Te întâlneşti cu cineva?

— Da, răspunse ea cu uşurinţă, surprinzându-se chiar şi pe sine. Da, aşa este.

El încuviinţă.

— Mă gândeam că este cu neputinţă să *nu* fii „luată”, spuse el cu un zâmbet strâmb.

Dar nu sunt chiar „luată”, ar fi vrut să spună Christine, însă rămase surprinsă de sentimentul pe care-l avu în acea clipă. Da, într-un fel, era „luată”.

— Povesteşte-mi despre el, o invită pastorul.

— Este… Este un doctor pe care l-am întâlnit când fratele meu şi soţia lui au fost internaţi în spital.

— Doctor?

Ridică o sprânceană.

— Este foarte drăguţ, continuă Christine. A crescut aici, în Calgary.

— Aţi… Aţi ajuns la o înţelegere?

Christine descoperi că nu era deranjată de interesul pe care-l arăta el. I se părea foarte normal.

— Nu am văzut vreun inel pe degetul tău, adăugă el. M-am uitat, trebuie să recunosc, adăugă el zâmbind.

Christine se îmbujoră.

Dintr-odată îl văzu pe bărbatul din faţa lui nu doar ca pe un tânăr foarte atrăgător, nu ca pe un bilet pentru plecarea ei spre Nord, ci ca pe un om al lui Dumnezeu. Se întoarse spre el pe jumătate.

— M-am simţit… Confuză. Vezi tu, aproape că am făcut o mare greşeală în trecut. Am fost logodită cu un necredincios pentru o perioadă de timp. Când acea logodnă a luat sfârşit, m-am simţit… Speriată. M-am îndoit

de abilitatea mea de a… De a şti cum să aleg. Am cerut… Ei bine, am decis împreună să punem deoparte o săptămână ca să căutăm voia lui Dumnezeu pentru vieţile noastre. Pentru o eventuală relaţie pe viitor. Eu… Eu chiar n-aş putea să răspund întrebării tale decât la sfârşitul acestei săptămâni.

Privirea lui deveni meditativă în timp ce o ascultă vorbind. Ea îşi plecă ochii. Se aşternu tăcerea.

— Te admir. Vă admir pe amândoi, spuse tânărul pastor. Dacă fiecare cuplu ar căuta îndrumarea lui Dumnezeu, cu siguranţă că ar exista cămine mai puternice, mai sigure şi mai fericite. Şi mai puţine drumuri la tribunal, pentru divorţ. Mai puţini copii care se blamează pentru lucruri ce se află dincolo de controlul lor.

Christine încuviinţă. Acestea erau cuvintele pe care le aştepta din gura unui slujitor al bisericii.

Însă nu şi cele ce urmară.

— Christine, voi căuta să mă rog cu sinceritate ca voia lui Dumnezeu – nu a mea – să-ţi călăuzească viaţa, ştiind că voia Lui ar putea fi în conflict cu propria mea dorinţă omenească.

Ea îl privi cu ochi mari. Oare el spunea că…? Da, se temea că aşa era.

Christine se bucură că erau aproape de staţia unde el trebuia să coboare.

— Mă voi ruga… Însă recunosc că voi urmări îndeaproape acel deget, şopti el cu un zâmbet strâmb în timp ce se ridică.

***

Pe tot parcursul săptămânii, Christine îşi petrecu primele ceasuri ale dimineţii cercetând Scripturile şi rugându-se, scriind în carneţelul ei de notiţe orice adevăruri ce-i păreau aplicabile la dilema ei prezentă. Inima şi mintea ei nu păreau mai aproape de soluţie decât înainte. Laray pleca în Nord. Dumnezeu l-ar putea călăuzi

pe pastorul Tim să slujească într-o misiune între indieni. Parcă îl şi vedea acolo. Totuşi Eric era acela care îi ceruse un răspuns. Eric era prezent în mod constant în gândurile ei. Eric era cel care îi devenise drag. Şi-l amintea jucându-se cu şuviţa ei de păr, aplecându-se s-o sărute. Era un fel de blândă promisiune. Însă Eric în Nord? Nu-şi putea imagina.

Christine se simţi cuprinsă de panică. Săptămâna se apropia de încheiere. Eric urma să-i telefoneze pentru a afla răspunsul. Ce-ar fi trebuit să spună? Se rugă ca oricare ar fi fost concluzia cercetărilor sale, el să fie de acord. Dar dacă ea hotăra că ar vrea să continue relaţia aceasta, iar el ar spune că doreşte să-i pună capăt? Ce vor face în cazul acesta? Era clar că tot ce era între ei se va încheia, iar ea va rămâne cu inima zdrobită. Se ruga să nu fie aşa.

Însă îşi pregăti inima pentru ce era mai rău, nădăjduind că… Că ce?

CAPITOLUL 21

Sâmbătă, cu o zi înainte de termenul cu privire la care căzuseră amândoi de acord, Christine încă mai aştepta cu disperare un răspuns. Nu se simţea nicidecum mai aproape de cunoaşterea voii lui Dumnezeu pentru ea.

Voi sta în camera mea, voi citi şi mă voi ruga până când voi primi un răspuns de la Domnul, îşi spuse. Înălţă o rugăciune scurtă, cerând lui Dumnezeu înţelepciune şi înţelegere în timp ce întinse mâna după Biblie. Citise cartea Genezei, făcând notiţe pe măsură ce citise. Însă nu simţea că Geneza i-ar fi oferit un răspuns la dilema ei – decât linii călăuzitoare generale. Trecu la cunoscutele relatări din cartea Exodului – Robia poporului, naşterea şi protecţia miraculoasă a pruncului Moise. Păcatul pe care îl

săvârşise omorând un egiptean, păcat ce avusese drept rezultat fuga sa în pustiu. Auzise aceste lucruri la şcoala duminicală, când citiseră Biblia împreună cu familia şi ea însăşi le recitise de câteva ori. Ajunse la concluzia că fuga lui Moise n-avea aproape nicio legătură cu locul lui Eric în viaţa ei.

Ajunse la scena rugului în flăcări. Moise nu se aşteptase, desigur, să-L întâlnească pe Dumnezeul evreilor în mijlocul pustiei – într-un mod atât de ciudat, nemaiauzit.

„Scoate-ţi încălţămintea, i-a spus Dumnezeu".

Christine se opri. „*Scoate-ţi încălţămintea*". *Ce înseamnă asta*?

Desigur, era o treabă ce ţinea de cultura lor. Dar care era semnificaţia gestului?

Christine începu să cântărească cuvintele, lucru pe care nu-l mai făcuse până acum când citise acest pasaj. Încălţările erau necesare pentru protecţie în pustiu. Moise avea nevoie de ele. Însă Dumnezeu i-a spus să le lase deoparte. Nimic din ceea ce avea – relaţii sau bunuri materiale – nu-l pregătise pe Moise să stea în prezenţa lui Dumnezeu. Se afla în faţa unui Dumnezeu sfânt, stătea pe un tărâm sfânt. Trebuia să dea dovadă de o umilinţă adecvată a duhului.

Totuşi, faptul în sine că Dumnezeu era acolo, că-i vorbea, era o indicaţie că acest Dumnezeu sfânt, atotputernic, era gata să se coboare şi să intervină în favoarea poporului Său. Însă înainte de a putea face lucruri măreţe, Moise trebuia să înţeleagă cine era El. „*Ştii cine sunt Eu*?" ar fi putut întreba Dumnezeu. Prin această acţiune aparent simplă, Dumnezeu îl confrunta pe Moise. „*Moise – Eu sunt Dumnezeu. Sunt Dumnezeul tău*". Şi, când Moise a înţeles, s-a aruncat cu faţa la pământ.

După câteva clipe de contemplare, Christine continuă să citească despre faptul că Dumnezeu îi încredinţează lui Moise o sarcină de îndeplinit. O sarcină copleşitoare. Una

pe care Moise n-o căutase. Şi pe care nu se simţea capabil s-o ducă la îndeplinire. „*Ai făcut o greşeală, Doamne*”, părea el să spună. „*Nu sunt eu omul potrivit. Niciodată nu mă vor asculta*”.

Christine se gândi la zilele în care ea şi Henry erau copii şi le plăcea să interpreteze personaje biblice. Henry fusese întotdeauna impresionant de rolul lui Moise. Îşi lovea fruntea şi se clătina pe picioare strigând: „O, nu eu. Nu eu. Eu nu pot. N-o să mă asculte. Eu sunt un fugar. Nu mă trimite înapoi, Doamne. O să mă ucidă. Şi nici măcar nu pot vorbi cum trebuie”.

Şi continua astfel până când se tăvăleau pe jos de râs. Zâmbi acum, gândindu-se la asta.

Ea întotdeauna ajungea să joace rolul lui Dumnezeu, spunându-i lui Moise că nu va exista nicio schimbare de plan. Odată chiar îl lovise pe Henry la picior, spunându-i să se ridice şi să treacă la treabă. Gestul nu fusese nici pe placul lui Henry, nici pe placul părinţilor ei.

— Dumnezeu nu l-a lovit, spusese atunci Henry cu fermitate, frecând locul dureros.

— Ar fi trebuit s-o facă, susţinuse Christine. Se purta ca un copil mic.

Se gândi la asta acum. „*Se purta ca un copil mic*”. Oare cât de des se purtase ea ca un copil, se întrebă, atunci când Dumnezeu îi oferise îndrumări?

„*Ce ai în mână*? „citi ea apoi.

Oare Moise se întrebase de ce-i pusese Dumnezeu o asemenea întrebare? Doar vedea ce avea Moise în mână. Nu, întrebarea nu era pusă pentru că Dumnezeu ar fi avut nevoie să ştie. Ci pentru că Moise avea nevoie să ştie.

„Un toiag”.

Ar fi putut spune „toiagul meu”. Reprezenta mare parte a vieţii lui Moise. El era păstor. Avea nevoie de toiag pentru a se proteja atât pe sine, cât şi oile sale de jefuitori, pentru a îndruma oile, pentru a le instrui. Era mijlocul de

trai al lui Moise. Banii lui din bancă. Sentimentul lui de siguranţă. Când era singur în pustiu, era cam tot ce avea.

„Aruncă-l la pământ”.

Cât de bine îşi amintea partea asta din naraţiune. Se simţea întotdeauna atât de puternică, atât de stăpână atunci când îi poruncea lui Henry să-şi arunce toiagul – ce era fie una dintre lingurile de lemn ale mamei sale, fie o bucată de lemn din lada cu lemne de foc.

Henry reacţiona în acord cu propriul lor scenariu nescris. Apuca şi mai strâns ce avea în mână, închidea ochii şi se legăna înainte şi înapoi.

— Nu pot. Nu pot, gemea şi se văicărea. E al meu. Nu vreau să renunţ la el. Vreau să-l păstrez. Te rog. Te rog, căzând, apoi, pe genunchi, implorând.

Christine zâmbi, apoi redeveni serioasă. Nu mai era amuzant.

Dintr-odată, văzu o imagine total diferită. Toiagul nu mai era o bucată de lemn. Era lucrul de care se agăţa ea şi care o împiedica să accepte planul lui Dumnezeu.

„Aruncă-l la pământ”, îi spunea Dumnezeu. *„Renunţă la el”*.

Lacrimi îi izvorâră de sub pleoape, rostogolindu-i-se pe obraji. Oare exista ceva în viaţa ei care 11 împiedica pe Dumnezeu să aibă libertatea de a o călăuzi? Era oare sentimentul de neiertare pentru greşeala din trecut? Nu, nu, simţea şi putea spune cu onestitate că-i acceptase cu recunoştinţă iertarea.

Oare să fi fost faptul că încă mai dorea să se facă voia ei în privinţa alegerii partenerului de căsătorie?

Nu. Oricât de mult îl admira pe Eric – poate chiar ajunsese să-l iubească – nu dorise să meargă înainte cu planurile decât cu aprobarea lui Dumnezeu.

Dintr-odată – iar gândul o luă cu totul prin surprindere –, Christine văzu care anume era lucrul de care se ţinea atât de strâns. Era Nordul. Dar nu,

Dumnezeu nu i-ar fi cerut să renunţe la asta. Nu era nimic greşit cu ţinutul de Nord. Iubea acel loc. Ba chiar simţea că se poate face utilă acolo. Desigur, lucrul acesta nu era greşit…

„Aruncă-l la picioarele Mele”, simţi că şopteşte Dumnezeu inimii ei.

Nu pot, Doamne, dădu să răspundă, apoi auzi din nou propria voce din trecut: *„Se poartă ca un copil mic*”.

Christine se admonestă. *Renunţă. Nu are niciun rost să te agăţi de asta şi să pierzi ce are Dumnezeu mai bun pentru tine*.

Dar toate speranţele mele, visele mele, dragostea mea?

„Aruncă-le!”

Christine îşi deschise pumnul şi ridică palma spre cer – goală. Recunoaşterea – disponibilitatea ei de a renunţa.

În ciuda lacrimilor ce urmară, niciodată nu mai simţise o pace atât de copleşitoare.

„Christine”, i se păru că aude în şoaptă, *„dacă Eu te vreau în Nord, nu crezi că te-aş putea duce acolo*? *Nu trebuie să te străduieşti tu să obţii asta*. *Încrede-te în Mine. Şi dacă locul tău nu e în Nord, nu crezi că Eu îţi pot da mulţumire – pace – chiar bucurie – oriunde ţi-aş cere să mergi*?”

Christine încuviinţă. Dumnezeu părea atât de aproape. Se întrebă o clipă dacă nu cumva Moise a simţit aceeaşi prezenţă în timp ce-şi aruncase toiagul la pământ.

„Acum”, păru Dumnezeu a-i spune, *„pentru ce eziţi să-l accepţi pe acest tânăr*?”

Spre surprinderea ei, nu avu niciun răspuns. Se părea că nu exista niciun motiv. Nu exista niciun motiv pentru care Eric, care îi împărtăşea credinţa şi dorinţa de a accepta voia lui Dumnezeu pentru viaţa lor, să primească un refuz drept răspuns. Iar asta doar pe baza faptului că ea nu-l putea vedea ca făcând parte din Nordul ei. Eric era

un tânăr deosebit. Dedicat lui Dumnezeu, familiei sale şi pacienţilor săi. Şi nu doar atât, însă câştigase şi respectul ei – inima ei, da, dragostea ei – cu bunătatea şi integritatea de care dădea dovadă. Nu-i venea să creadă că se frământase atât de mult pentru ceva atât de simplu. Poate că acest conflict lăuntric nu era pentru Eric, ci pentru cine sau ce anume avea prioritate în viaţa ei. Acum, după ce renunţase la propriile ei planuri şi vise, şi era de acord să-l îngăduie lui Dumnezeu să-i controleze viitorul, se simţi cu totul împăcată. Îşi primise răspunsul.

***

Eric îi telefonă ziua următoare, după-amiază.

— Sunt liber pentru următoarele trei ore. Putem vorbi?

Christine acceptă, nerăbdătoare să-l vadă.

Însă asta nu însemna că nu era îngrijorată. Acum ştia ce simţea. Oare Eric ajunsese la aceeaşi concluzie? Nu fără a se opune puţin, Christine reuşi, în cele din urmă, să pună în mâna lui Dumnezeu şi treaba asta. Dacă Eric n-o mai dorea, atunci acesta era planul lui Dumnezeu şi trebuia să-l accepte. El o va ajuta cumva să supravieţuiască dezamăgirii. Era copilul Său. Se va încrede în El.

Din felul în care se purtă Eric, nimic nu indica direcţia deciziei luate. Se dovedi a fi politicos, ca întotdeauna, însă nu mai apropiat de ea decât înainte.

— Ce zid de o plimbare de-a lungul râului? sugeră el, iar Christine fu de acord.

— Poate că vei avea nevoie de un jerseu. Astăzi nu avem parte de mult soare.

Christine se întoarse după jerseu, informându-şi mătuşa că va ieşi puţin. Apoi porniră.

— Cum a fost săptămâna asta pentru tine?

În cuvintele lui se citea mai mult decât o simplă curtoazie.

— Am… Am învăţat multe.

Zâmbi.

— Mai ales de la Moise.

— Moise? Lecţiile pe care le-am primit eu au fost de la apostolul Pavel.

Eric apucă o piatră netedă şi o aruncă în apă. Christine îşi aminti că Henry obişnuia să facă asta. Nu putea trece pe lângă o apă fără să arunce pietre în ea.

— Mi-ar plăcea să aflu care au fost lucrurile pe care le-ai învăţat. Să discutăm despre asta mai întâi... Sau după?

— După? întrebă Christine.

— După ce decidem dacă vom continua să ne întâlnim.

Aruncă altă piatră, fără a o privi.

Christine ezită.

— Nu... Nu sunt sigură.

Se întrebă dacă încă vor mai vorbi unul cir altul... După.

— Haide să aşteptăm până... După. Sunt nerăbdător...

Nu continuă. Christine se întrebă dacă el se simţea la fel de agitat ca şi ea. El se întoarse dinspre apa curgătoare spre ea, privind-o cu atenţie. Chipul i se vedea puţin crispat şi privirea îi era serioasă.

— Am învăţat un lucru despre tragerea la sorţi, spuse el.

Christine se încruntă. Cu siguranţă că nu urma să-i sugereze să dea cu banul, hotărând în felul acesta viitorul lor.

— Ei bine... Mai degrabă un vot decât sorţi, mai bine zis.

— Un vot?

— Un vot secret. Mă întreb dacă eşti îngrijorată că decizia unuia dintre noi ar putea-o influenţa pe a celuilalt.

— M-am gândit la asta.

El arătă spre o bancă aflată la marginea cărării, iar ea înţelese şi-l lăsă s-o conducă într-acolo. Raţele se adunară pe mal, aşteptându-se să fie hrănite. Când constatară că nu vor primi nimic, începură că protesteze gălăgios.

— Aşa că m-am gândit – ca să mă asigur că nu se va întâmpla asta – să ne scriem fiecare răspunsul pe o bucată de hârtie, apoi să schimbăm bileţelele şi să le deschidem în acelaşi timp.

I se părea un joc copilăresc, însă încuviinţă.

— Te-ai decis? Este important să fim siguri, spuse el, privind-o cu intensitate.

— Simt că Dumnezeu m-a călăuzit… Da, răspunse ea, simţindu-se stânjenită dintr-odată.

— În regulă – iată care este întrebarea, ca să ştim exact ce răspundem. „Crezi că Dumnezeu şi-a dat acceptul ca noi să continuăm această relaţie?” Da – dacă consideri că a făcut-o. Nu – dacă n-a făcut-o. În regulă?

— Înţeleg.

Îi înmâna o bucată de hârtie. Întrebarea era scrisă în partea de sus, ca să nu existe nicio interpretare greşită.

— Creion?

Christine zâmbi.

— Ai venit pregătit, încercă ea să glumească, cu toate că simţea un nod în stomac de emoţie.

Se întoarseră spate în spate şi-şi scriseră răspunsurile. Când se întoarse, Christine îşi ţinu răsuflarea. Făcuse pasul dedicării. Oricare ar fi fost răspunsul de pe bileţelul lui, al ei era scris negru pe alb.

— În regulă, haide să facem schimbul, spuse el, apropiindu-se de ea.

— Număr până la trei.

Christine închise ochii strâns. Nu era sigură dacă putea să se uite.

— Unu, doi, trei, numără el, iar ea îşi desfăcu biletul.

Era un singur cuvânt, scris cu litere mari. DA. Închise din nou ochii, inima ei şoptind o rugăciune de mulţumire.

Îl auzi şoptind: „Îţi mulţumesc, Doamne”, apoi, deschise ochii. Hârtia ei se afla în faţa lui, iar acel „da” scris de ea lumina chipul lui într-atât încât se simţi profund înduioşată.

El puse un deget sub bărbia ei şi-i ridică faţa în sus. Niciodată nu-l văzuse atât de serios.

— Trebuie să vorbim… Şi să vorbim… Şi să vorbim, şopti el. Vreau să ştiu… Totul… Despre tine.

Îşi trecu braţul pe după umerii ei, trăgând-o aproape. Ochii lui albaştri, serioşi şi îmbietori, erau foarte aproape de ochii ei.

— De unde să începem?

El zâmbi.

— Nu cred că trebuie să ne grăbim. Vom avea la dispoziţie o viaţă întreagă… Dar nici atunci nu cred că o să fie destul.

Ea simţi lacrimi pe obraz, însă nu era sigură dacă erau ale ei sau ale lui.

Niciunul nu observă când raţele renunţară să mai cerşească, întorcându-le spatele şi îndepărtându-se înotând.

Alte cărţi publicate la editura Casa Cărţii

Căminul mult visat, de Lynn Austin

Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris Vanătone şi Erwin W. Lutzer

Fiicele Evei, de Lynn Austin

Fugi, băiete, fugi!, de Nicky Cruz

În vâltoarea apelor, de Lynn Austin

Locul femeii, de Lynn Austin

Niciun loc unde să plângi, de Doris Vanstone şi Erwin W. Lutzer

Omul ceresc, Fratele Yun şi Paul Hattaway

Perechea potrivită, de Lynn Austin

Scorpionul roşu, de Râmi Kivisalo şi Marko Joensuu
Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin
Tot ce ea îşi doreşte, de Lymi Austin
Colecţia *Raftul clasic*:
Ben-Hur, de Lewis Wallace
Cămaşa lui Cristos, de Lloyd C. Douglas
Cetatea blestemată, de John R. Carling
Coliba unchiului Tom, de Harriet Beecher Stowe
Mândrie şi prejudecată, de Jane Austen
Quo vadis, de Henryk Sienkiewicz
Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke şi T. Davis Bunn (5 volume)
Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)
Seria *Faptele credinţei*, de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume)
Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)
Seria *învăluiţi de iubire*, de Janette Oke (8 volume)
Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Soţiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke (6 volume):
Chemarea inimii, vol. 1
Venirea primăverii, vol. 2
La ivirea zorilor, vol. 3
Când reînvie speranţa, vol. 4
Dincolo de apropiata furtună, vol. 5

În curs de apariţie

Seria *Trilogia Genezei* (3 volume)